XVI. évfolyam 18. szám Ára: 1 forint 1960. Május 5

Ludas Matyi

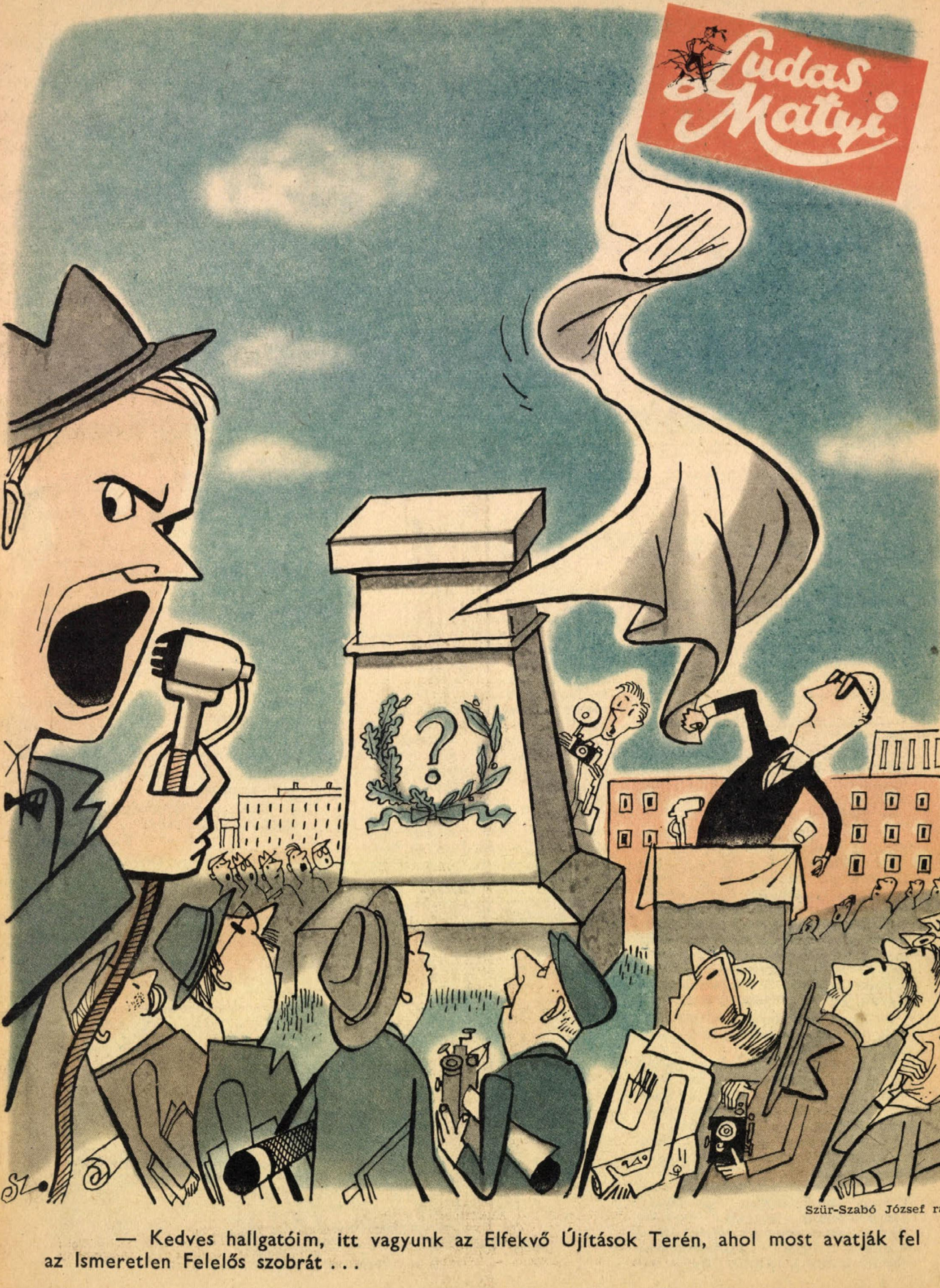

Szür-Szabó József rajza

— Kedves hallgatóim, itt vagyunk az Elfekvő Újítások Terén, ahol most avatják fel az Ismeretlen Felelős szobrát . . .

Sakkvilágbajnokság

Kaján Tibor rajza

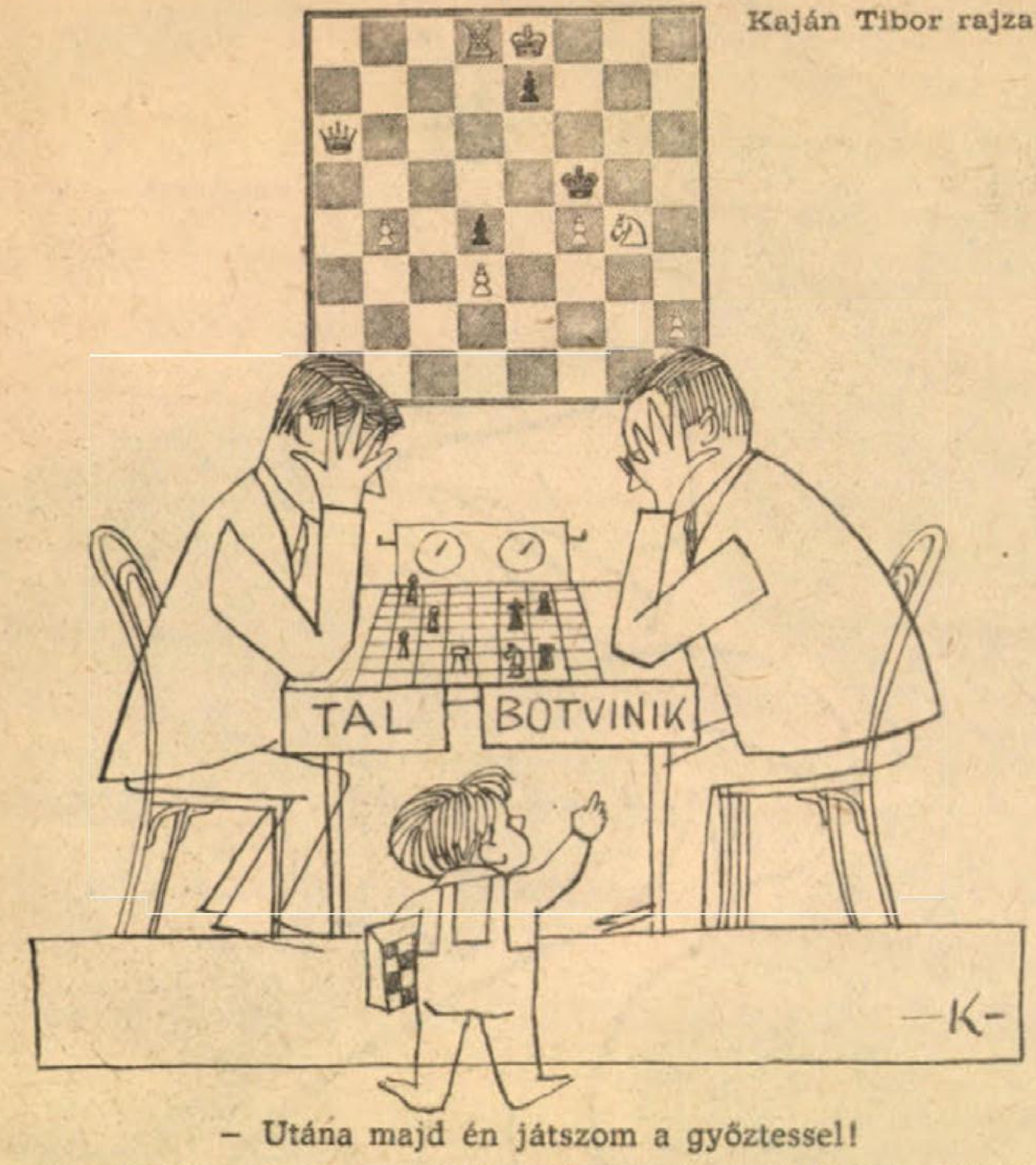

– Utána majd én játszom a győztessel!

A tisztasági mozgalom jegyében

Toncz Tibor rajza

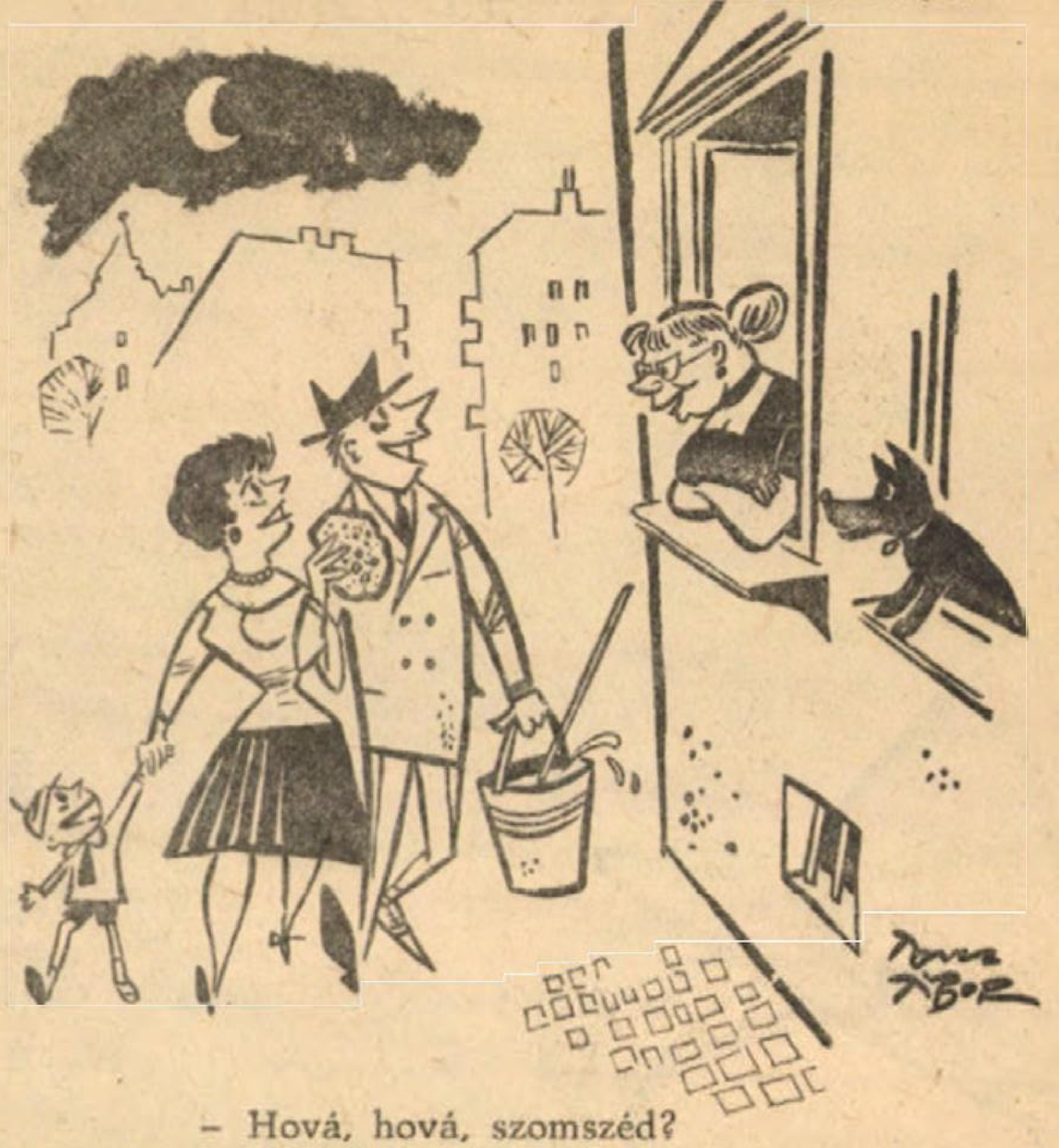

– Hová, hová, szomszéd?
– Megyünk kirakatokat nézni.
– És minek a víz, meg a szivacs!
– Hogy lássunk is valamit...

A bezápult riport

Nem sokat teketóriáztam. Megszólítottam az első embert, akivel a Nagy utcán találkoztam.

— Elvtárs! Ne haragudjon, hogy egy pillanatra megzavarom. Látom, hogy nem nagyon siet. Engedje meg, hogy néhány dolgot megkérdezzek magától. Milyen ember a tanácselnökük?

— Hát amilyen a legtöbb. Embere válogatja.

— Persze! Persze! Ez annyit jelent, hogy mindenkihez nem lehet egyforma. De azt mondják, hogy meglehetősen szigorú. Itt-ott talán még goromba is.

— Lehetséges. Aki négyezer ember gondját viseli, annak a sarkán kell állni. Mert hát adó is van a világon. Szövetkezeti szervezés is. A község gyarapítása, szépítése olyan probléma, amivel nap mint nap foglalkozni kell. Ha pedig az embernek ki kell nyitni a bukszát, az sose kedves dolog. Aztán olyankor szidni kell valakit. Kit szidjon az ember, ha nem tetszik valami? A hivatalsegédet? Ugyan, kérem! A tanácselnököt.

— És őt nem zavarja a munkájában, hogy akár szemben, akár a háta mögött szidják?

— Csinálja tovább a dolgát. Mintha semmi sem történt volna. Ezért van, látja-e, ezen az utcán új flaszter. Ezért épült fel a kultúrotthon. Ezért kapott a község kisáruházat.

— No, de lehet úgy hivatalt vezetni, hogy az embernek sok haragosa van?

— Haragosa? Nem haragosok ezek. Hiszen mindannyian idevalósiak. Szegről-végről ismerik egymást. Együtt gyerekeskedtek, együtt jártak iskolába. Együtt legényeskedtek, együtt jártak a táncba. Együtt voltak a földosztásban és együtt vannak ma is.

— Érthetetlen.

— Miért, kérem? A hivatalbeli ember ritkán népszerű. Aki megkövetel valamit, az sosem kedves. Aki kénytelen parancsolni, arra haraggal és gyűlölettel néz az ember. De csak ideig-óráig. Mert nézze csak. Ott van például a flaszterozás dolga. Mindenki sokallotta a községfejlesztési hozzájárulást. Nem köll járda. Köll a nehézségnek a villany. Hagyjuk a nehézségbe az artézikút fúrását. És nézze, máma milyen peckesen járnak a népek az új járdán. Milyen boldogan néznek bele a csillogó villanylámpákba. Annyira megszerették az artézikutat, hogy még mosni is onnan hordják a vizet.

Megelégedetten hallgattam a magyart. Úgy láttam, hogy semmi sem lesz abból a riportból; amit a rossz tanácselnökről akartam írni. Végül is még egy kérdés furdalta az oldalamat.

— Jóember! Én úgy látom, hogy maga nagyon higgadt és nyugodt ember. Értené is a dolgát amúgy magyarán. De jó tanácselnök lenne magából! A legutóbbi választáson nem jelölték?

— Nem!

— Ugyan miért?

Huncutul rám nézett. Egyet vágott a jobbszemével.

— Magának megmondom. Mert én vagyok a tanácselnök.

Rossi Károly

Bárhol megtörténhet manapság

Szűr-Szabó József rajza

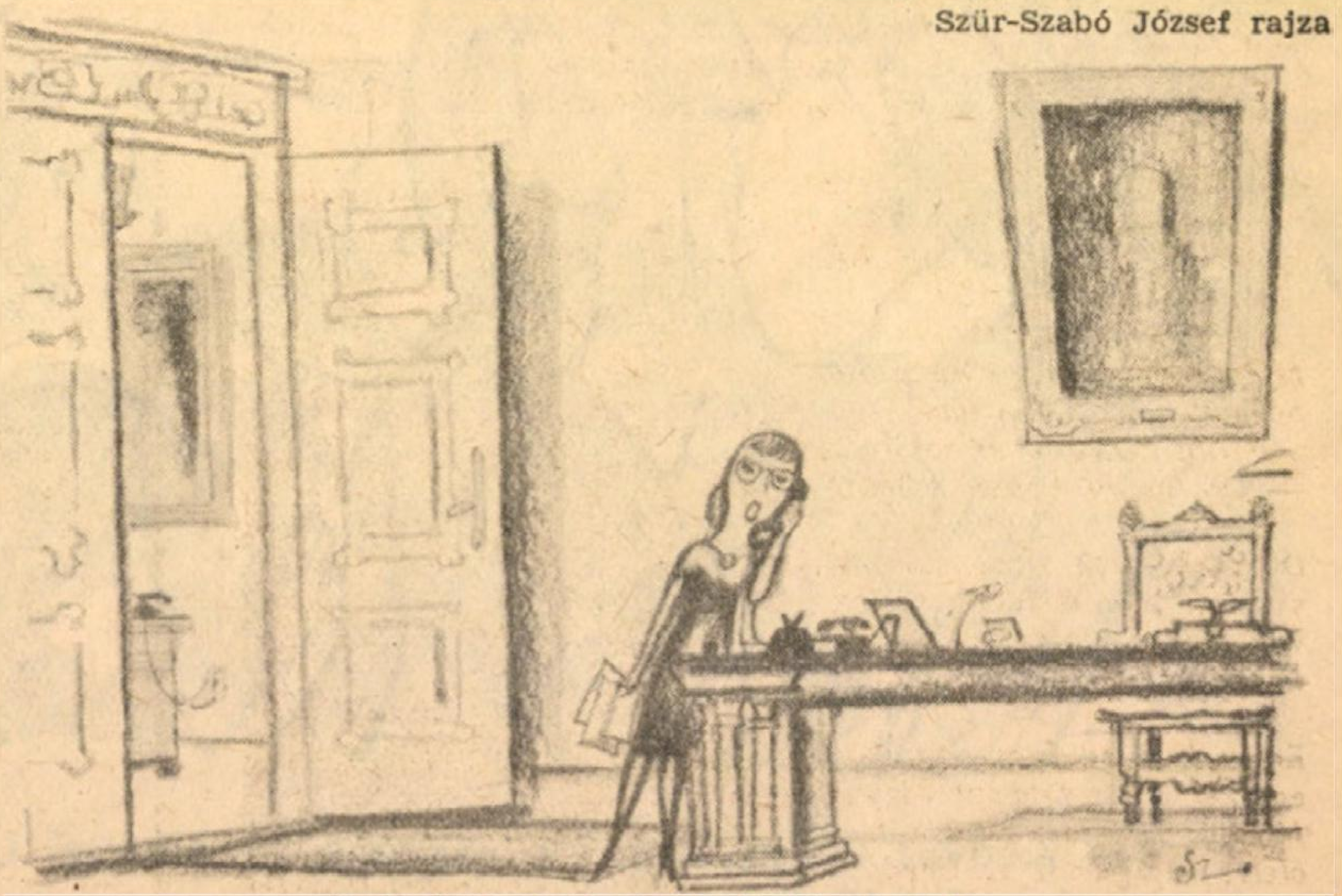

– A miniszterelnök úr hazán kívül van!

Hetek óta keresnek miniszterelnököt Olaszországban

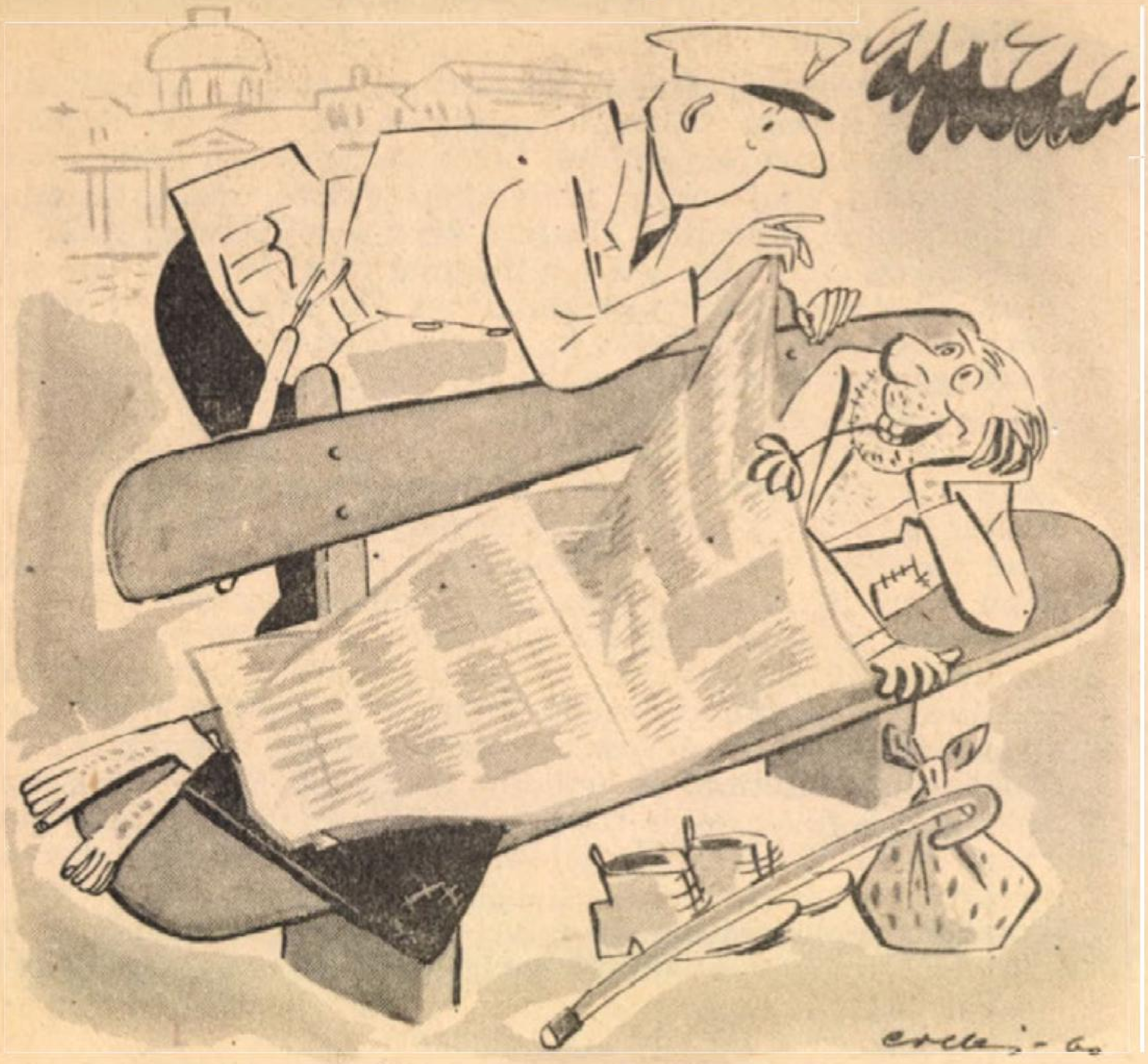

– Hagyjon békén! Én sem vállalom!

Az afrikai probléma...

(A londoni Punch nyomán)

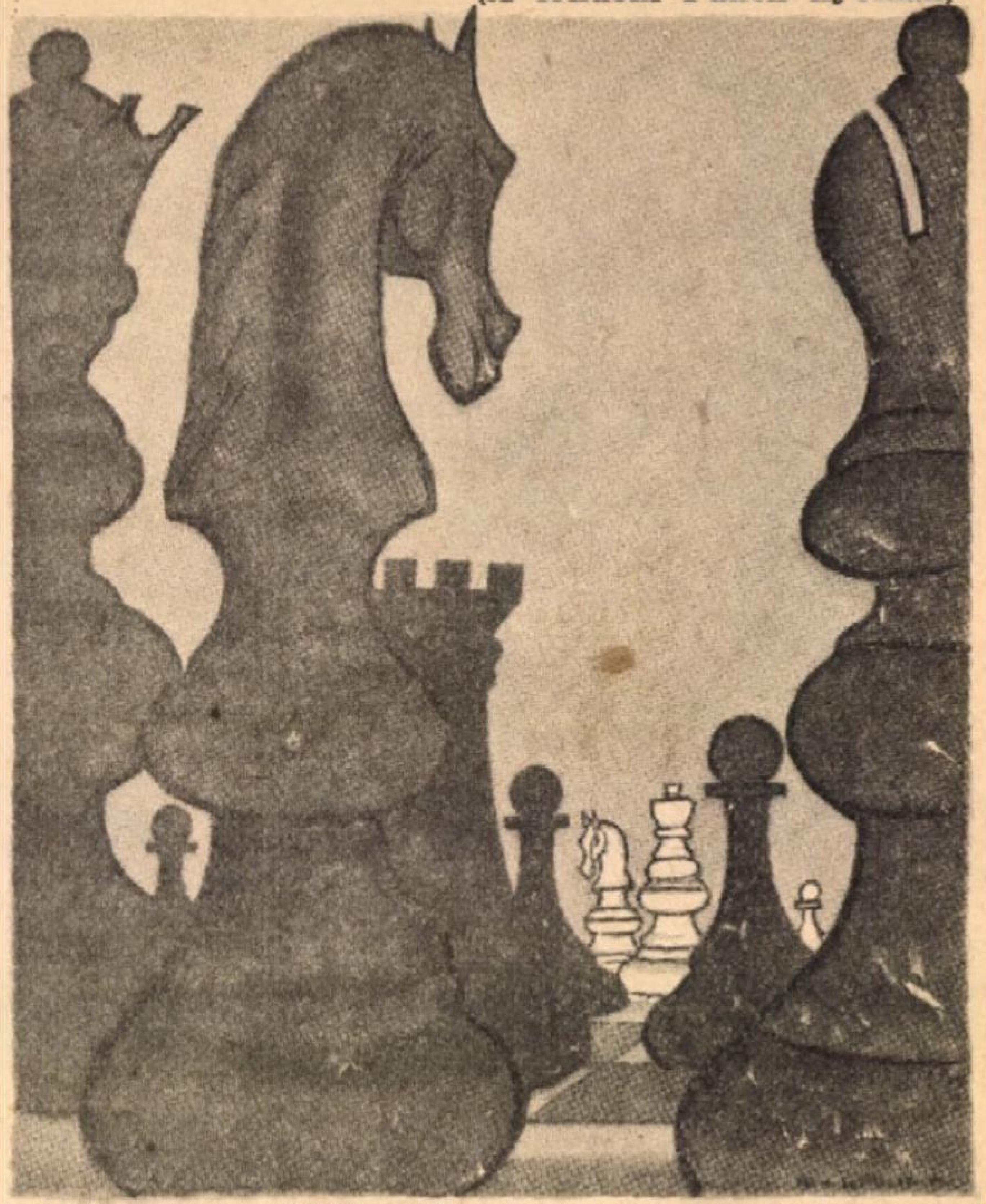

Világos lép és nem nyer

Az isteni türelem vége

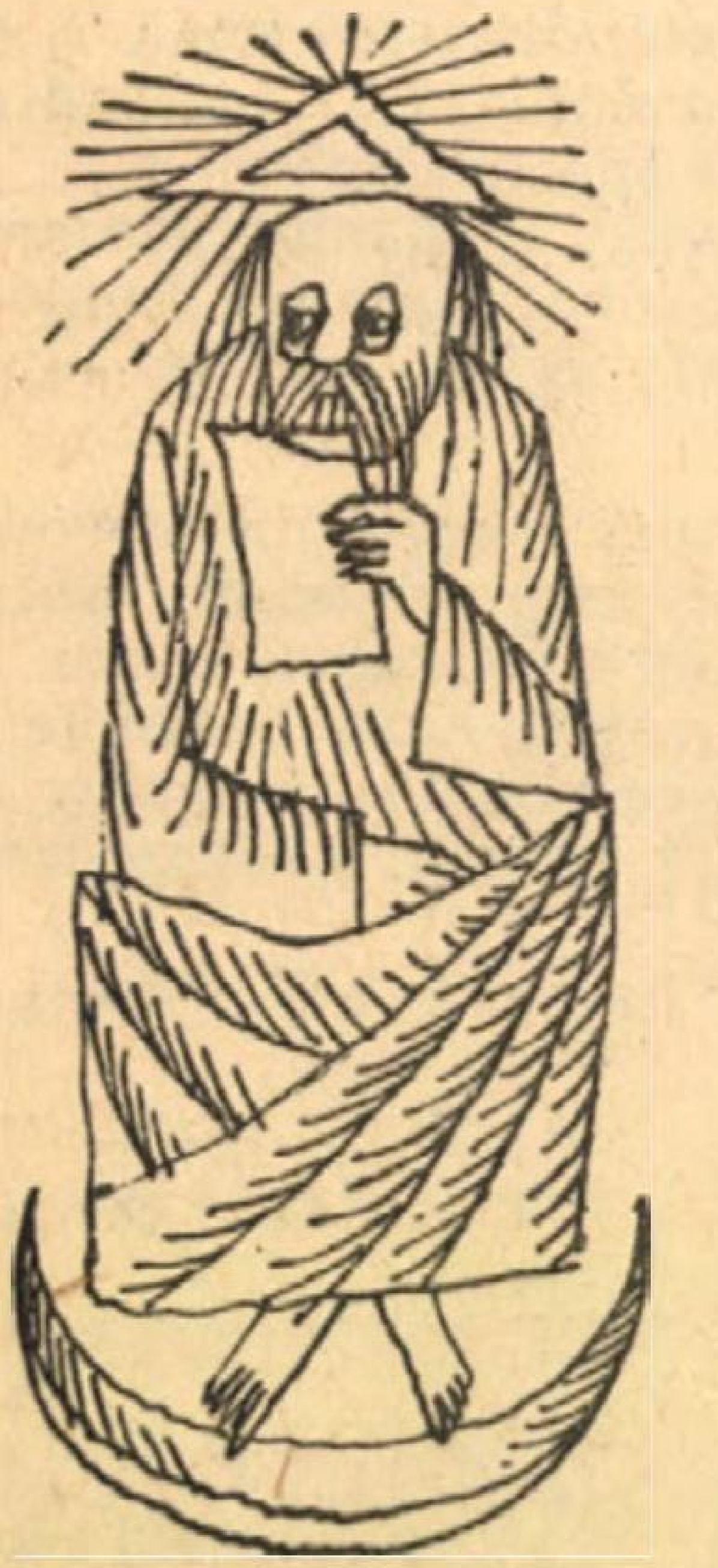

— Ez már mégiscsak tűrhetetlen! —
kiáltott fel az Atyaisten.
— Ennyi könyörgés! S mind azért, hogy
kívánságukat teljesítsem.

Jól tudtam mindig híveimről,
hogy nem önzetlenül imádnak.
De hogy én hozzak helyre mindent,
amit ők ott lenn elhibáznak...?!

Hát mijük vagyok én ezeknek?
Szolgájuk? Kijárójuk? Őrük?
Nem elég az, hogy egymást gyötrik,
az Istennek sincs nyugta tőlük!

Az ókorban még bírtam: egy-két
milljó élt csak e kis planétán,
s magam is fiatalabb voltam...
De ma? Több milliárd a létszám!

S hogy sürget, nógat javarészük!
A hétszents...! Vége sohsincs ennek?
Száz diszpécsernek is sok volna,
nemhogy egyetlen Úristennek! —

Így szólt az Úr. S utána gyengéd
mosollyal elővett egy listát
azokról, kik sohsem zaklatják,
lévén hitetlen ateisták.

Nézte a névsort meghatottan
bólogatva az Atyaisten,
s a rím kedvéért németül szólt:
— Óh, meine lieben Atheisten...!

De ti! Ti csak kizsákmányoltok
s szinte már életemre törtök,
vad híveim! Intézze eztán
ügyeiteket el az ördög!

Ennyi évezred után végre
egyszer én is pihenni vágynám! —
Mondá, s az ateista listát
ölelve végignyúlt az ágyán.

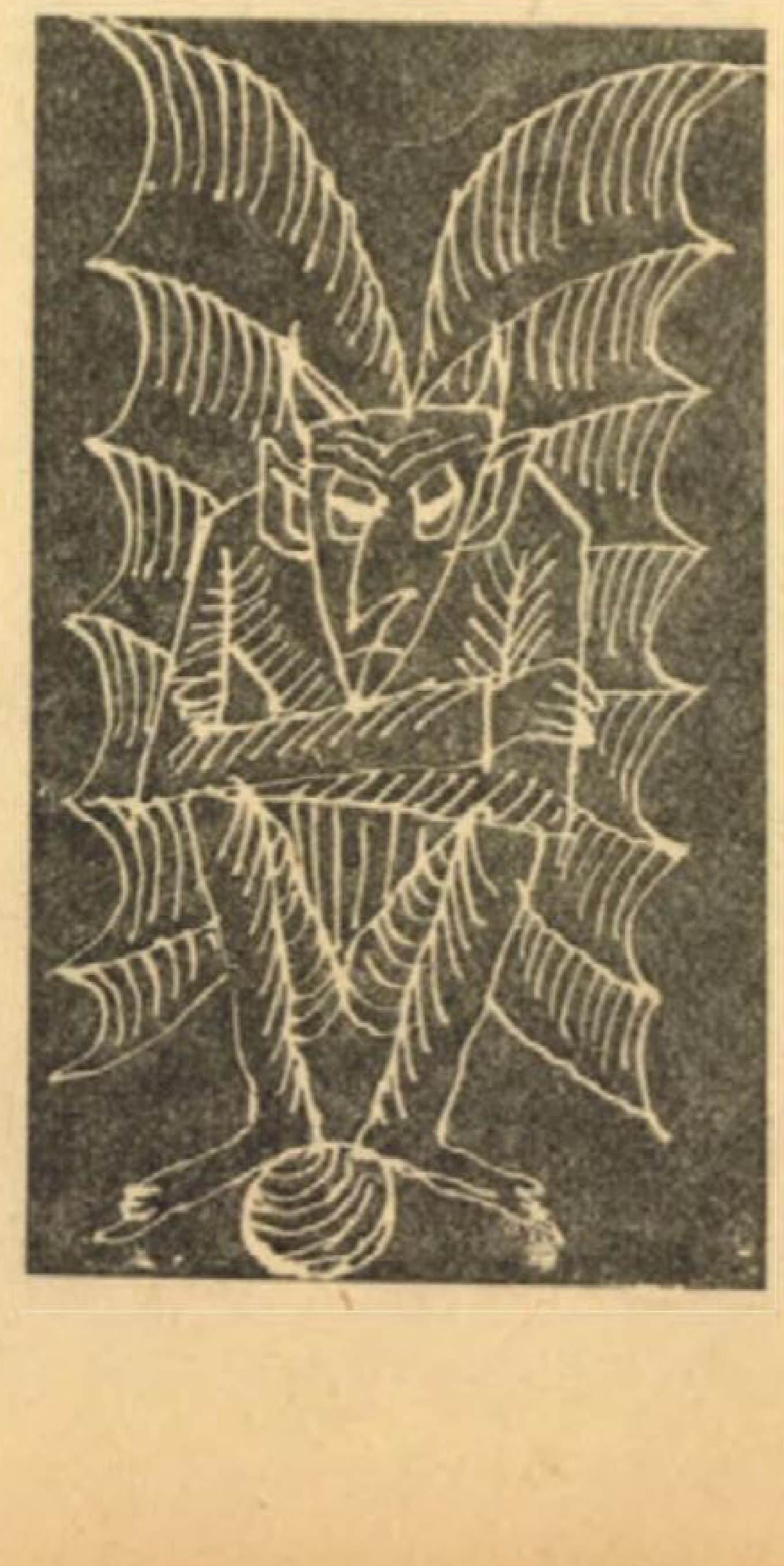

Hollós Korvin Lajos

Nem éppen jó üzlet...

Schwott Lajos rajza

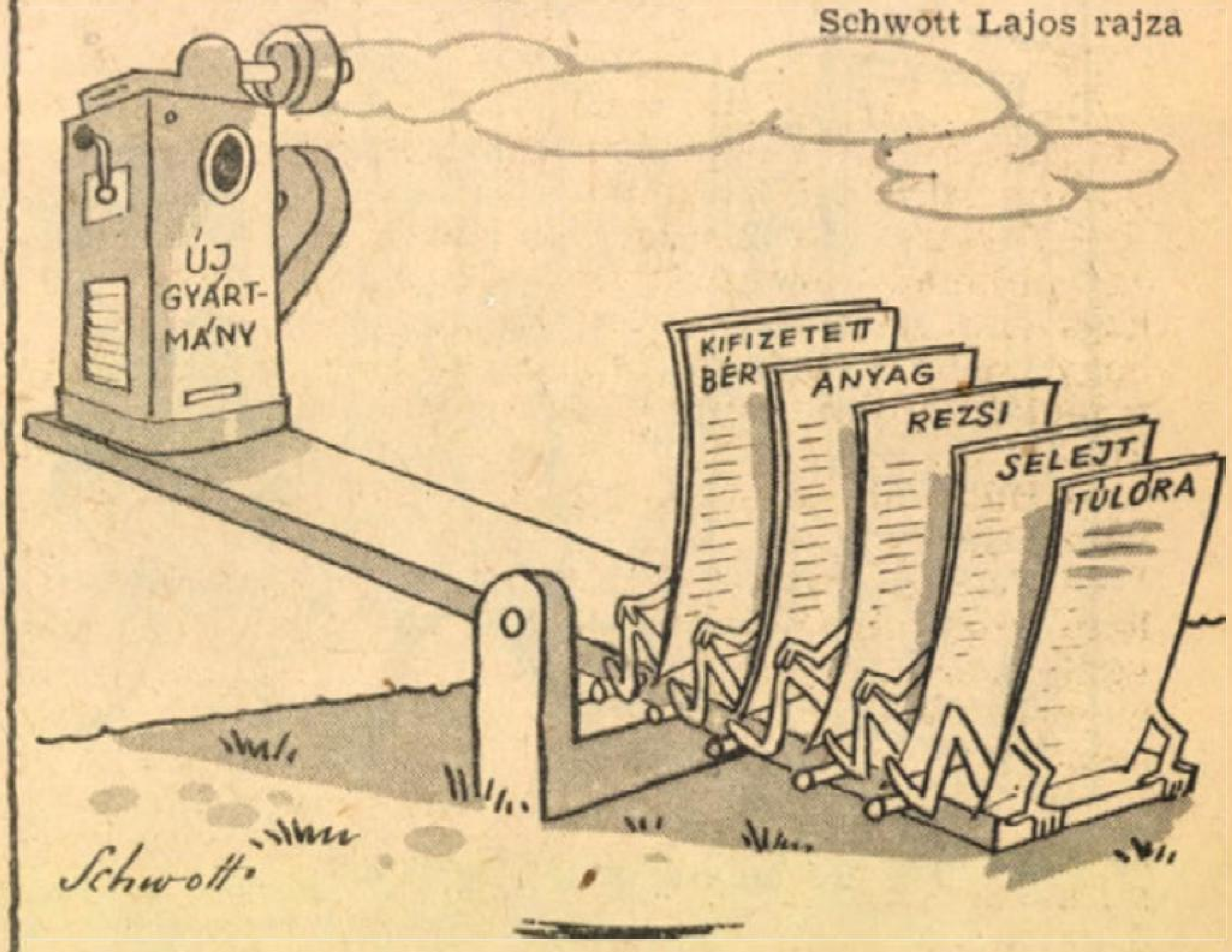

Önfeledt szerelem

Balázs-Piri Balázs rajza

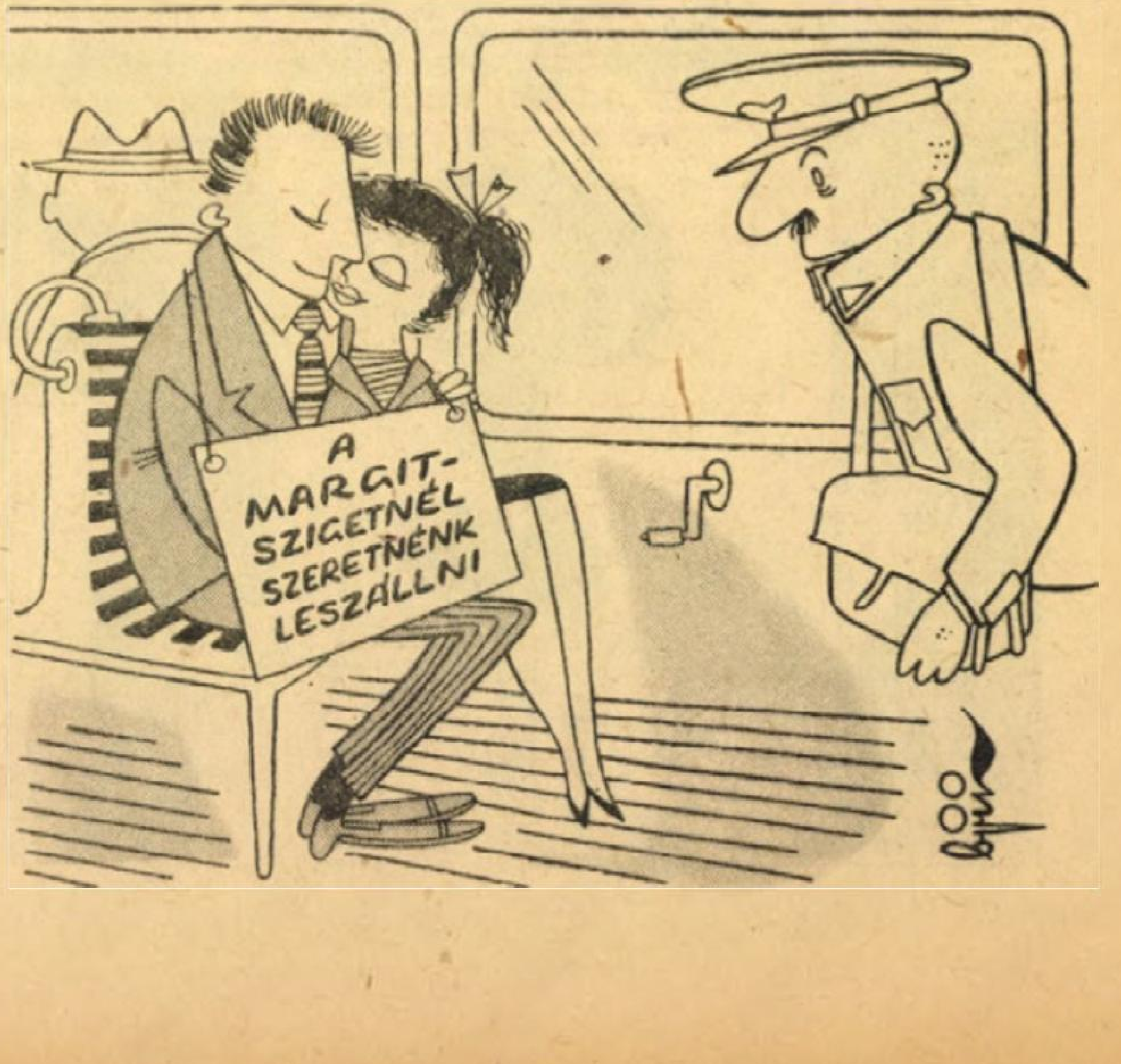

A szerelő

Kaján Tibor rajza

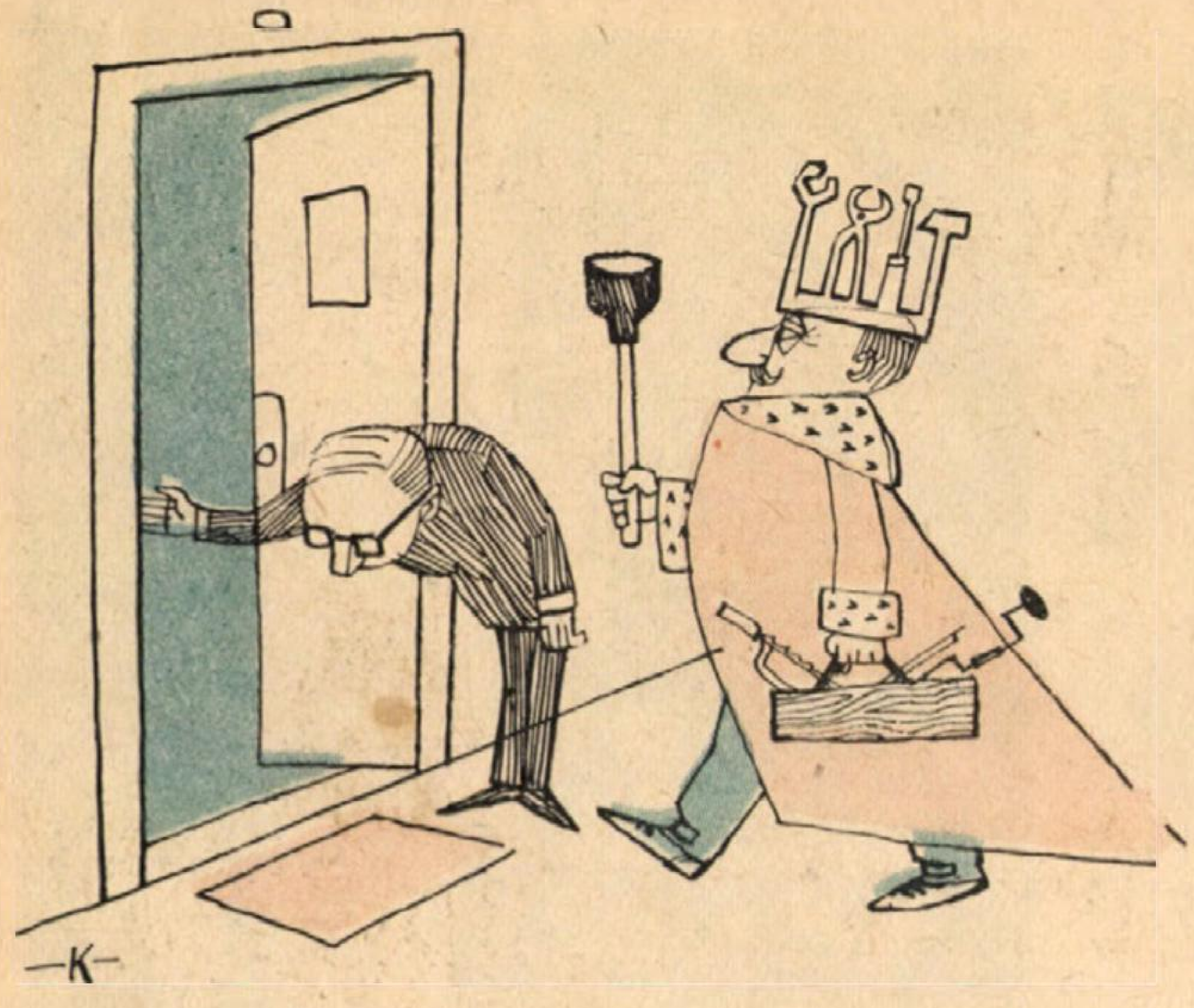

Túl-ifjú házasok

Várnai György rajza

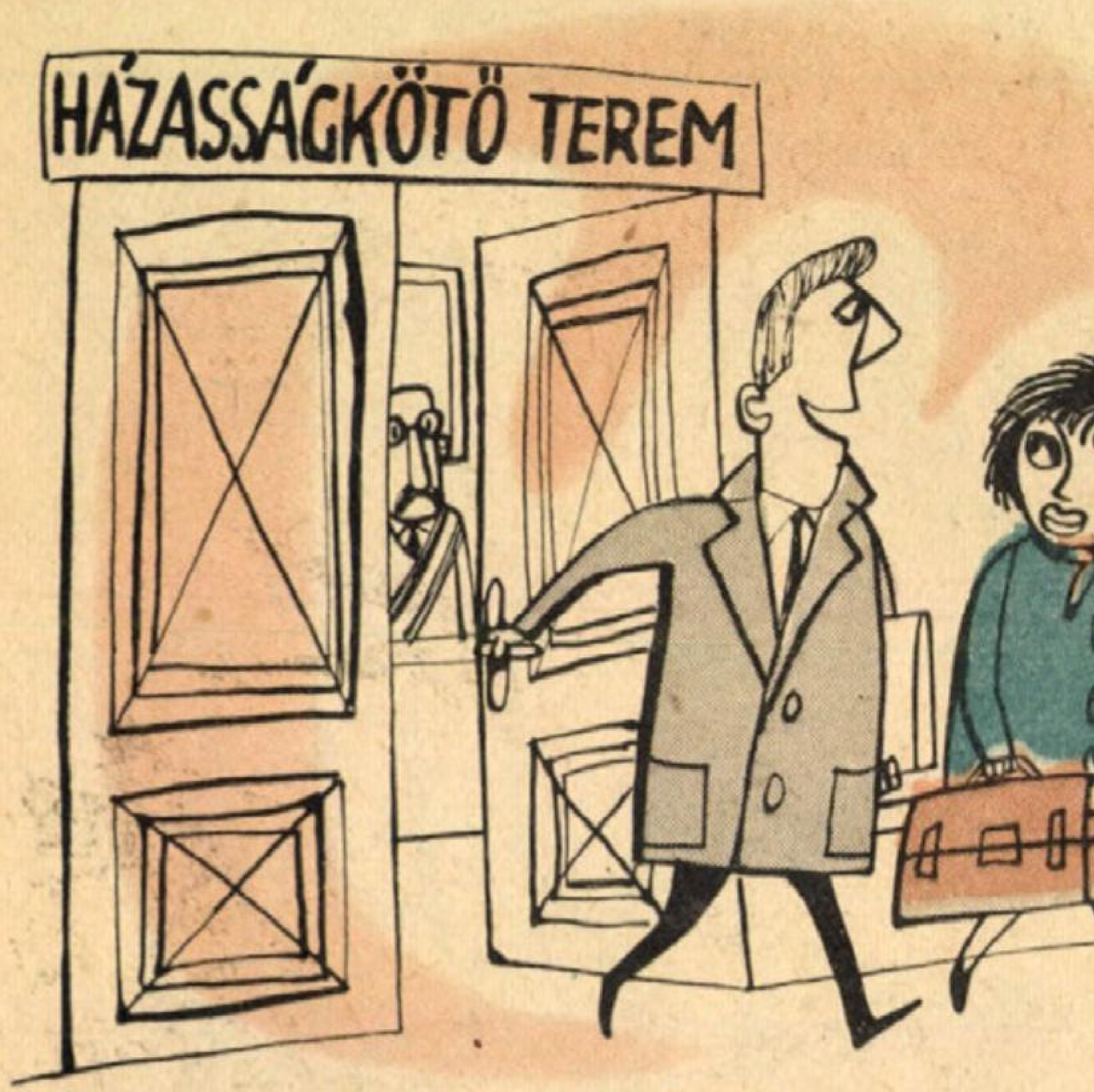

– Te milyen órától lógtál el? ; ; ;

LEVÉL a kispolgári csökevényekről

Kedves Üdülőtársam!

Nem szeretném frissen szerzett barátságát elveszíteni, ezért arra kérem, tekintse tárgytalannak észrevételeimet, melyeknek helyességéről két hetes, koratavaszi üdülésünk szakadatlan vitái során sem sikerült Önt meggyőznöm. Amikor arról beszéltem, hogy a kést, a villát vagy akár a kanalat is, nem illik a tövén megmarkolni és nem való az ételt a késről a szájával lekanalazni, Ön gúnyosan mosolygott. Hosszasan fejtegette, hogy ez a nézetem a bennem élő kispolgári csökevények egyike, igyekezzem ettől megszabadulni, mert a mai világban nem ez a főkérdés.

Igazat adok Önnek és bevallom, hogy a hétköznapi dolgokkal kapcsolatos vitánk alkalmával egymás után kiütköztek a többi kispolgári csökevényeim is, melyek már-már veszélyeztették baráti együttlétünket, noha életünk főbb társadalmi és politikai kérdéseiben teljesen azonos nézeteket vallottunk és vallunk azóta is. Ön több, mint tíz esztendeje Budapesten él, tiszteletre méltó hivatalt tölt be és munkáját kitűnően végzi. Valóban lehetetlen, hogy egy ilyen jelentéktelen apróság a legcsekélyebb mértékben is csökkentené szakmai és emberi kvalitásait. Éppen ezért az önkritika legmagasabb fokát tanúsítva annál is inkább elfogadom az Ön álláspontját, mert távol áll tőlem, hogy a spanyol etikett bonyolult szabályait magamra, vagy Önre akarnám kényszeríteni. És mivel — az Ön szavaival élve — kispolgári csökevényeimtől tanácsosnak és szerfelett hasznosnak látszik megszabadulnom, a következőkben rögzítem a vitánkból leszűrt tanulságokat:

1. Mindenki úgy fogja az evőeszközt, ahogy jónak látja és úgy eszik, ahogy akar.
2. Felesleges nyakkendőt viselni az utcán, a hivatalban, a színházban, vagy egyáltalán.
3. Csak a maradi ember udvarias. Aki előzékenyen előre engedi a nőket, vagy felsegíti a kabátjukat, veszélyezteti a női egyenjogúságot.
4. Ha egy ünnepi előadás meghívóján felhívják a figyelmet, hogy „Megjelenés sötét ruhában”, nyugodtan meg lehet jelenni világos, kockás sportöltönyben is.
5. Előre megbeszélt hivatalos vagy magánlátogatásról, minden külön értesítés nélkül el lehet maradni. Lemondani sem kell! Kár lenne a telefonért, a partner úgyis észreveszi, hogy nem mentünk el.

Tudnék még egy és mást az általunk megvitatott hasonló problémakörből említeni, de tovább nem folytatom. Ebből is láthatja kedves Üdülőtársam, hogy magamévá tettem és közre adtam mindannak az ellenkezőjét, amit beszélgetéseink alkalmával én, a ma emberére kötelező és könnyen elsajátítható magatartásról, ha úgy tetszik viselkedésről eddig vallottam. Igaza van Önnek!

A kispolgári csökevények ellen harcolni kell. Rajtam ugyan ne múljék e harc sikere!

Földes György

Jucika és az orgona

Pusztai Pál rajza

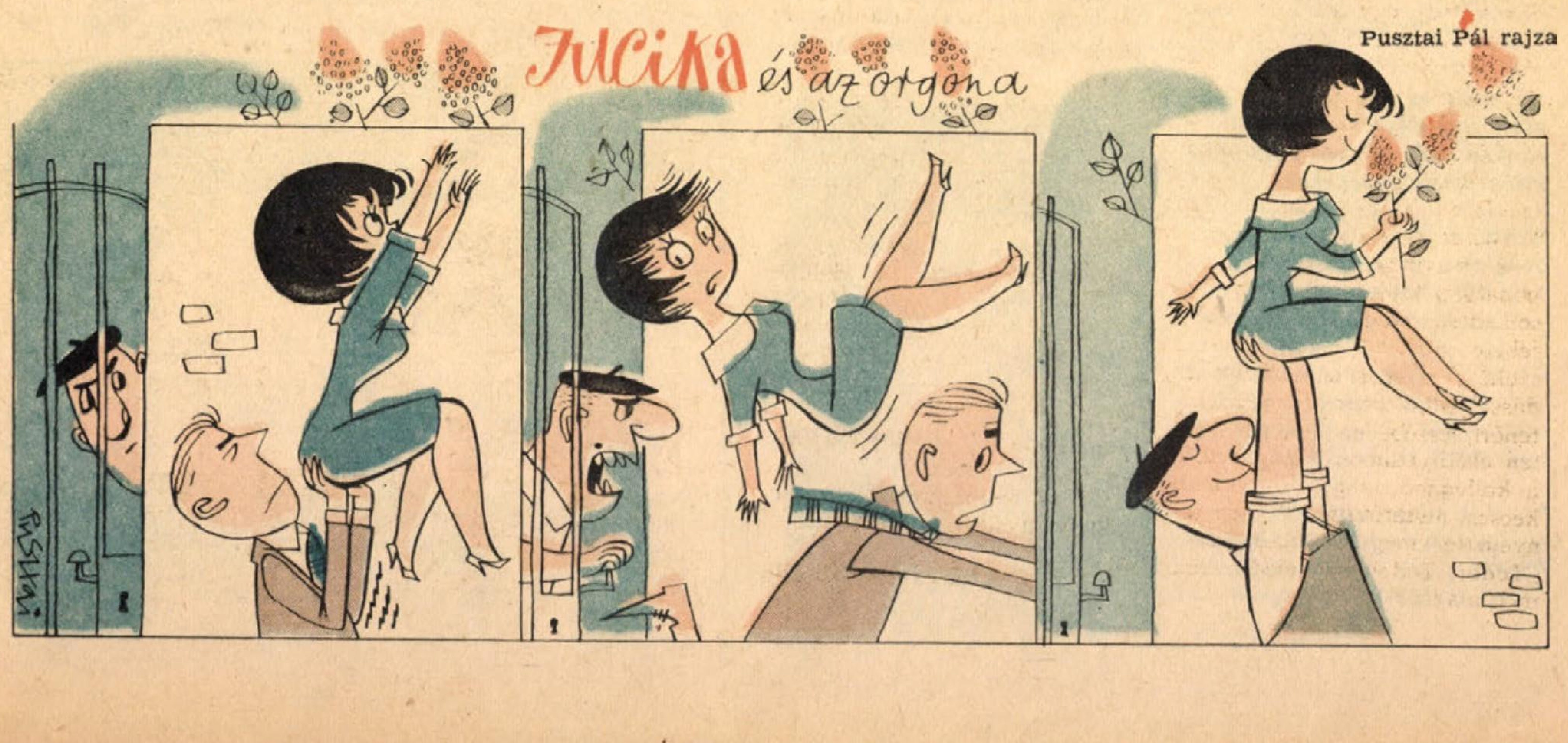

Ébred a Liget

Műszaki ellenőrzés a Vidám Parkban

Erdei Sándor rajza

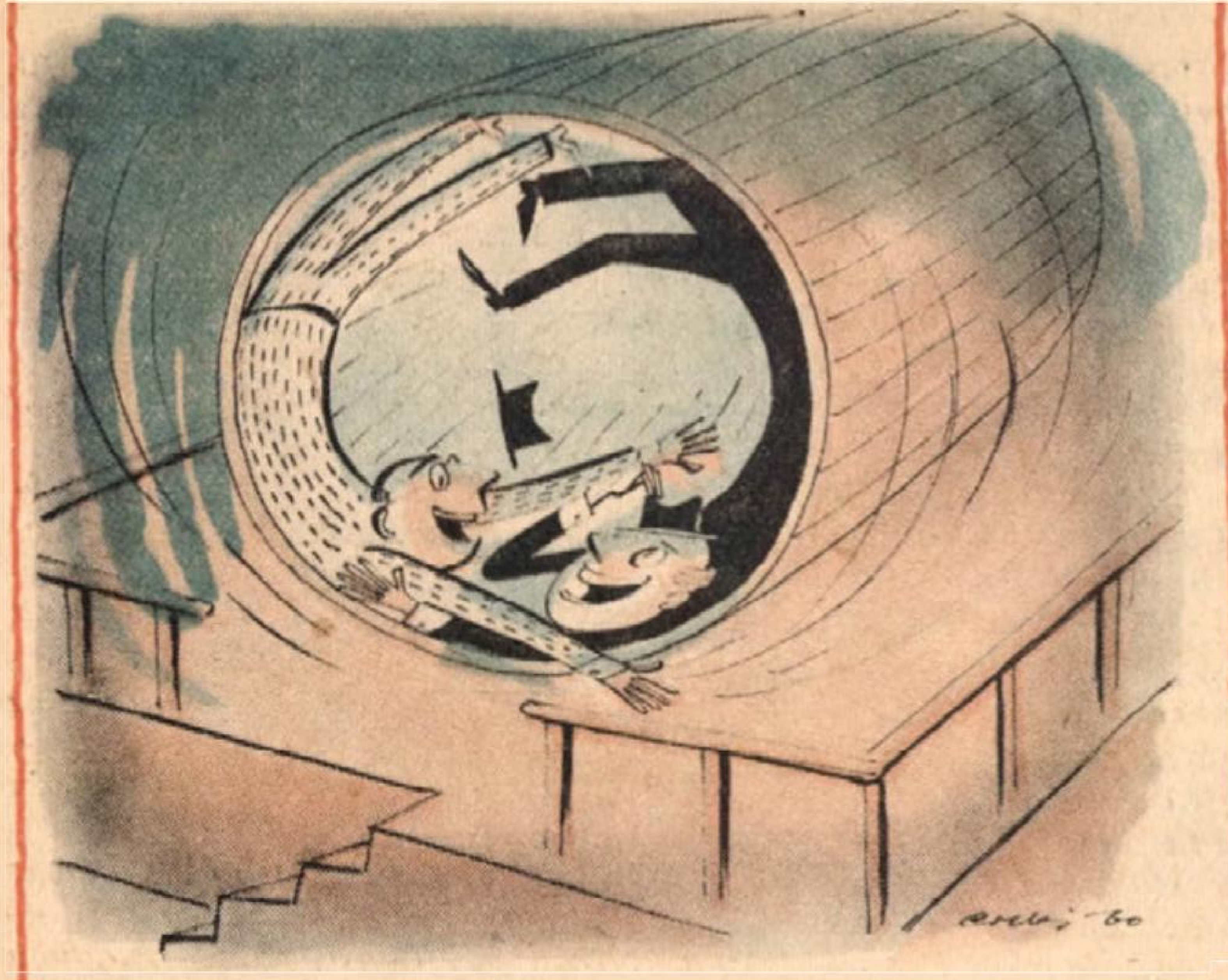

– Rendben van! Üzemképes!

Utazási láz

Gerő Sándor rajza

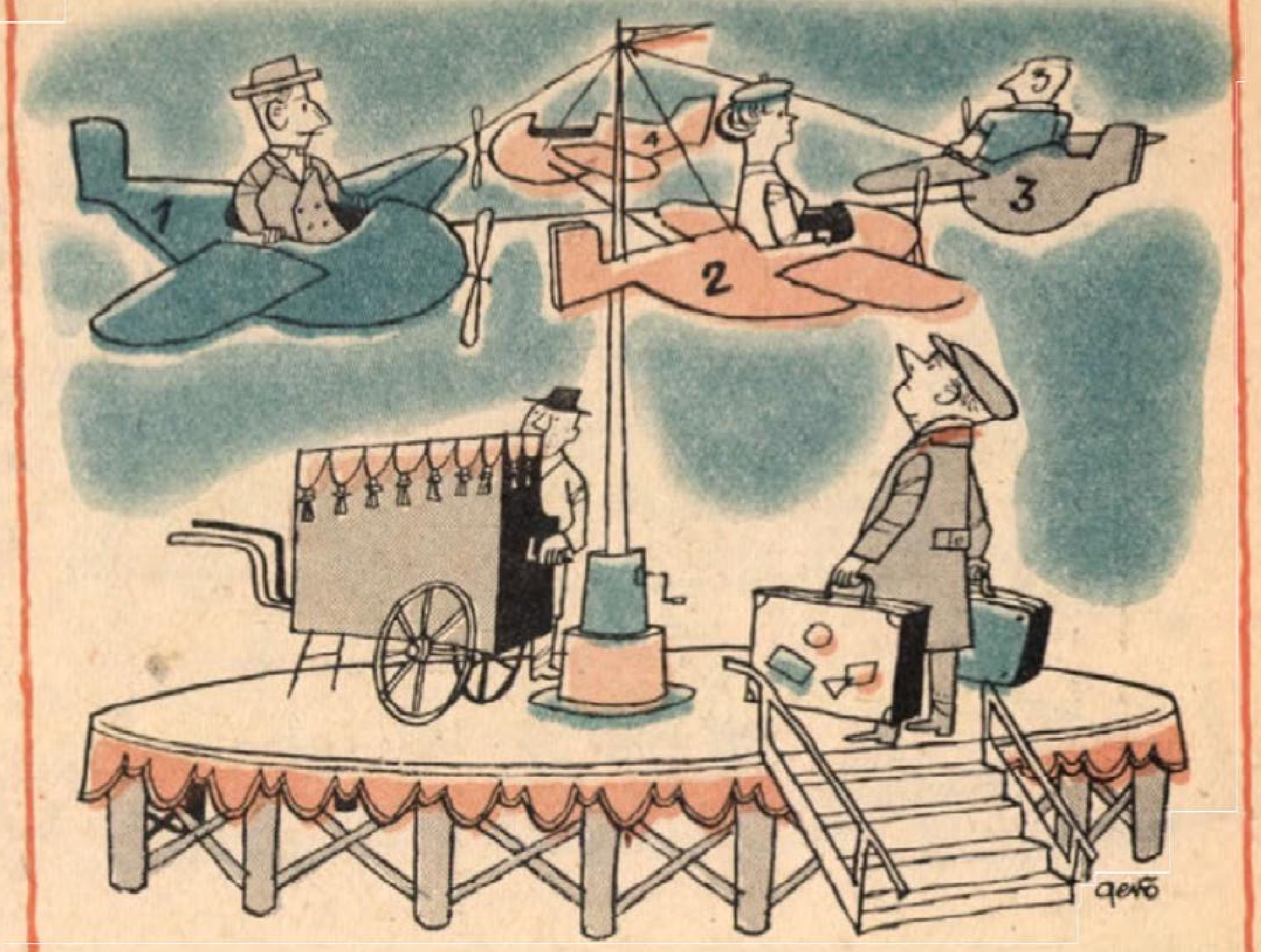

Pikáns vicc

A vanília likőrnél elérkezett az a lélektani pillanat, amikor a házigazda e szókra nyitja ajkát: „Hallottam egy angyali viccet. Csak egy kicsit erős. Nem tudom, elmondhatom-e hölgyek társaságában?” Bede várakozva és bátortalanul tekintett a nőkre. A háziasszonyon, Bedénén kívül két asszony ült az asztalnál, Takácsné és Ruppertné, a hozzájuk tartozó és kiegészítő férjekkel egyetemben.

A társaság férfitagjai és Ruppertné, egy vállalat kebelében sőt szobájában működtek. Szendvicsből, édes és sós süteményből, majonézes salátákból, borból, kávéból és likőrből álló egyszerű szombat esti családi feketéken szokták erősíteni és még szorosabbra kovácsolni barátságukat.

A nők most a házigazda tapogatózó kijelentésére úgy viselkedtek, ahogy egy ilyen jobb fekete melletti összejövetelen szokás: szemérmetes pironkodással tiltakoztak: „Jaj, az Istenért, eszébe ne jusson! Menten elsüllyednénk!” Ruppertné, a kolléganő, még fel is emelte kecses mutatóujját, és úgy fenyegette meg a házigazdát: „Tódor, Tódor, ne feledkezzék meg magáról!”

Bedéné is gyorsan közbevágott: „Tódor, moderáld magad!” Majd megkérdezte: „Én ismerem a viccet?” Bede megrázta a fejét: „Ugyan. Ma hallottam. De valami pokolian mulatságos.”

A ház asszonya pillanatig töprengett, majd határozott: „Mondd el nekem, majd tovább adom.” Bede feleségéhez lépett, és néhány pillanatig fülébe suttogott. Az asszony pironkodva vihogott: „Nem mondom, kicsit borsos. Na, ki kíváncsi rá?” Néhány pillanatnyi habozás után Takácsné kissé zavart mosollyal rebegte: „Nekem mondhatod, de csak négyszemközt.”

Bedéné a másik asszony fülébe súgta a pajzánságot, melyet „add tovább” felszólítással fejezett be.

Takácsné, mint hű hitveshez illik, férjével osztotta meg a pajzán viccet. Takács viszont Ruppert fülébe gyónta a pikantériát.

Majd tíz perc telt el, mire a vicc szemérmetes vihogások és pirulgatások közepette, a lánc utolsó szeméhez, Ruppertnéhez érkezett.

Ruppertné is szendén és szégyenlősen sütötte le szemét, mikor férje halkan, frissen dauerolt fürtjei közé lehelte a malacságot, majd felkiáltott: „De hisz' ismerem ezt a viccet!”

„Honnan?” – kérdezte méltatlankodva Bede.

„Nem emlékszik? Maga mesélte délben az étkezőben!”

Kertész Magda

Hinta-palinta

Toncz Tibor rajza

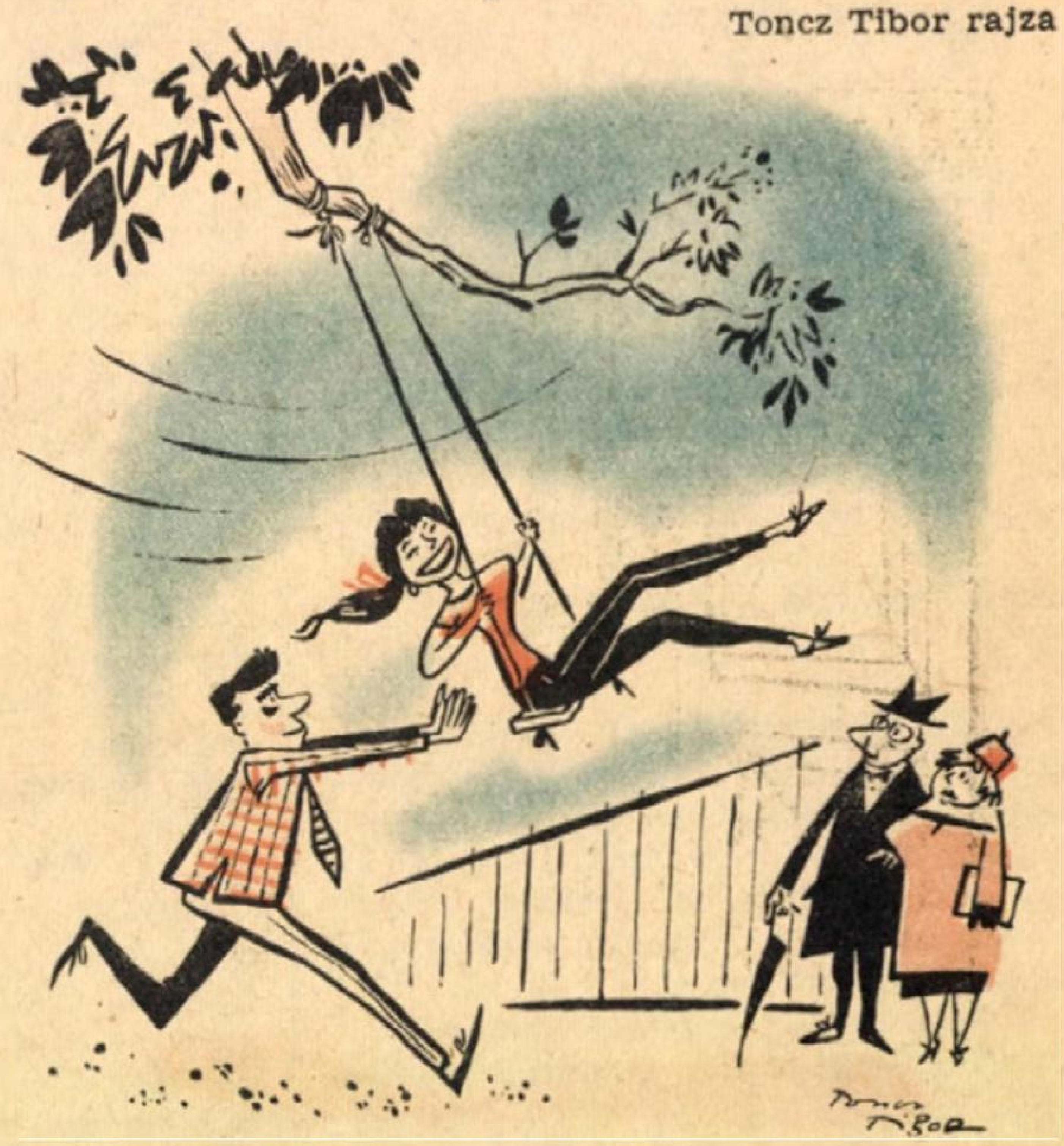

– Látod, fiam, hogy szédíti ezt a kislányt?

Falusi lakodalom után

Vasvári Anna rajza

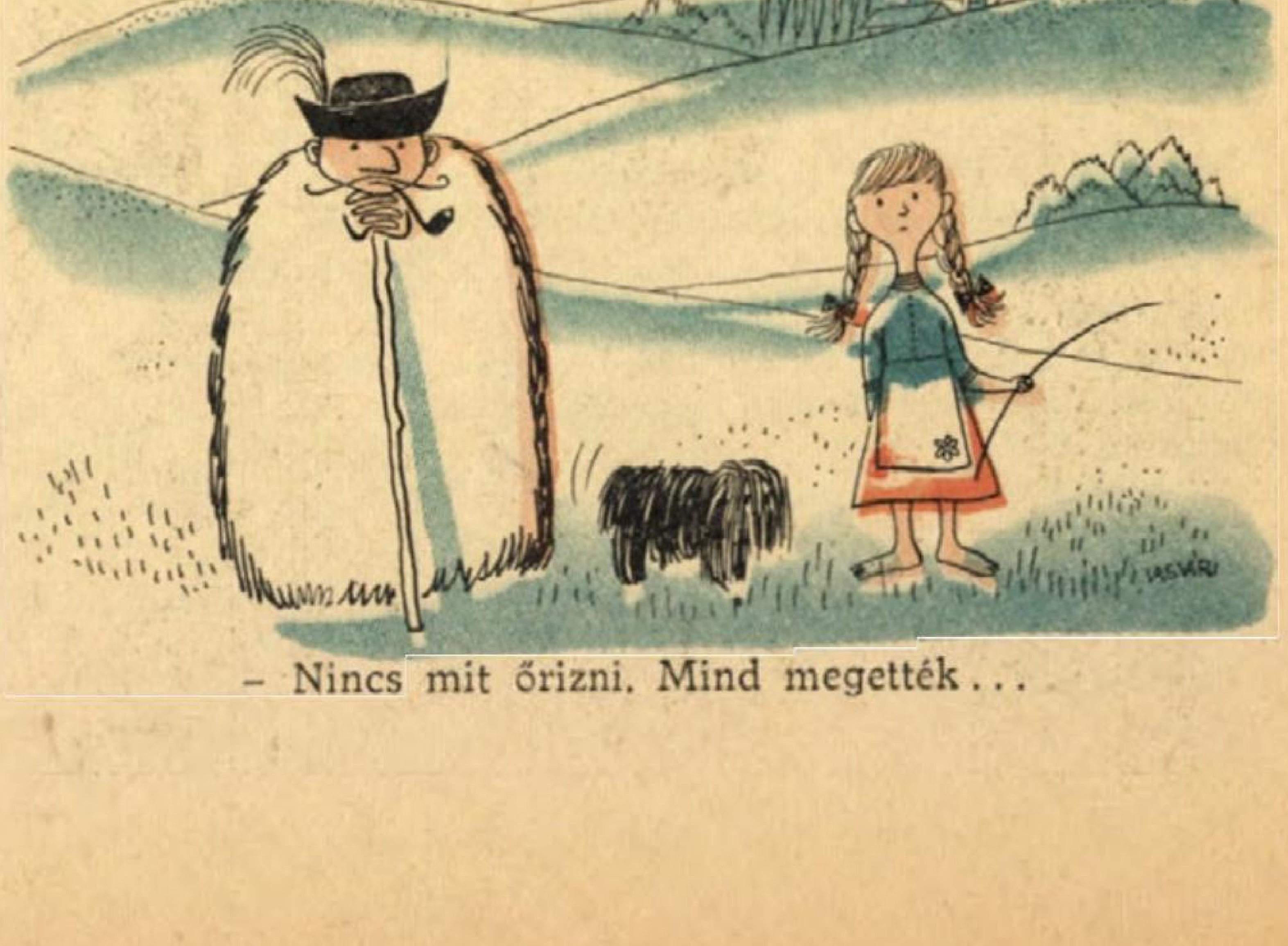

– Nincs mit őrizni. Mind megették...

Az algériai háborúról van szó

Toncz Tibor rajza

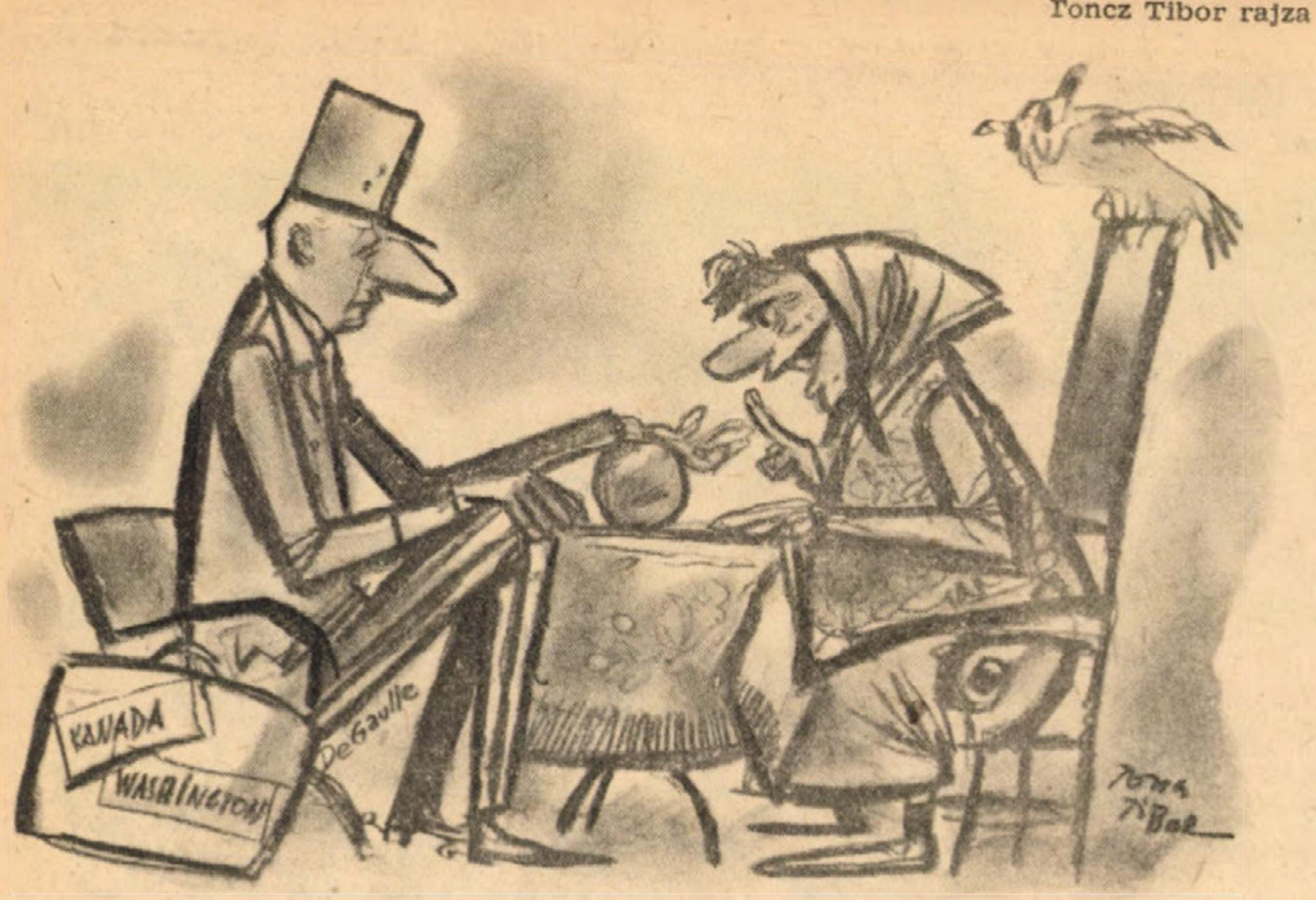

– Látom, uram, a tenyeréből, hogy Washingtonban sem mondtak sok jót róla! . . .

Kisregény

Van szerencsém ezennel az olvasók asztalára tenni első kisregényemet, amely a legszimbolikusabb és legkisebb kisregény a világirodalomban; azonban benne lüktet mindaz, aminek mai magyar műben lüktetnie kell. Íme:

I. FEJEZET

Dr. Fóthy annak idején betelepedett „A szocializmushoz" címzett vendéglőbe:

– Egy sültgalambot! – parancsolta, s kitátotta a száját.

II. FEJEZET

Várt vagy tíz évet, mire rájött, hogy ebben a vendéglőben mindenki a maga étvágyának szakácsa.

– Majd bolond leszek ilyen helyen vendég lenni! – mondta sértődötten.

Fölállt, vette a kabátját, és disszidált.

III. FEJEZET

Jelenleg Honolulúban pincér.

(d—i)

A humor KÖNYVÉBŐL

KARINTHY FRIGYESNEK tiszteletjegyet küldött premierjére egy írótársa. Előadás előtt a szerző izgatottan figyelte, hányan váltanak jegyet a pénztárnál.

– No, hogy megy a darab, öregem? – kérdezte a közben megérkező humorista.

– Épp azt figyelem, kérlek. Eddig hárman mentek be és öten jöttek ki.

Karinthy összeráncolta homlokát.

– Értem. Szóval még kettőnek kell bemenni, hogy senki se legyen bent.

*

TRISTAN BERNHARD, a nagyszakállú francia humorista, Párizsból Toulonba utaztában, tévedésből egy üres női szakaszba szállt be. Amint az egyik kis vidéki állomáson kihajolt, az állomásfőnök rászólt:

– Figyelmeztetem, uram, ez a szakasz nők számára van fenntartva.

A humorista nyugodtan rábólintott:

– Tudom, kérem. Én vagyok a szakállas hölgy.

*

NAGY LAJOST meghívta egy hivatalnok-ismerőse fiának érettségi háziünnepélyére. Vacsora után az író megkérdezte:

– Aztán milyen pályára adod a fiad?

Fogas kérdés volt ez akkoriban.

– Mérnököt szeretnék csinálni belőle.

– Kár komplikálni a dolgot. Sokkal egyszerűbb, ha mindjárt kalauznak vagy sofőrnek taníttatod ki.

*

KABOS GYULA, kiváló komikusunk szomszédságában egy szabómester lakott. A szabó feleségének akkoriban született a harmadik gyereke, aki éjjel-nappal bőgött s bömbölése a falon is áthallatszott. Egyszer egy látogatója együttérzően jegyezte meg Kabosnak:

– Vannak ilyen hanyag szülők. Bizonyára ez is azért bőg, mert nem adnak neki enni.

– Á, egészen másról van szó – jegyezte meg a komikus. – Nagyothallók a szülei.

SÁROSPATAK

Utcák

Az utazó leszáll a vonatról, kijön az állomásról és máris bent van az állomáson. Az épület túlsó felénél ugyanis a keskenyvágányú vicinálisnak van megállója . . .

Azután gyalogol az utazó a városka belseje felé, és hamarosan belátja, hogy stílszerűbb neve nem is lehetne *Sárospataknak*. Mert a járdák, úttestek egyaránt siralmas állapotban vannak. Az éjjel meg is siratta őket egy felhő – s könnye most tócsákban, sőt tavakban áll még a főutcán is. Nagyszerű jövedelmi forrás volna a helybeli Kossuth-téesznek, ha halakat telepítene beléjük!

Kedvenc tantárgy

Sárospatak fő jellemzője mégiscsak a sok iskola, kollégium – a diákság. Másodszor vagyok itt, s épp úgy jártam, mint az egyszeri cigándi ember, aki azzal tért haza feleségéhez: „hallod-e anyjuk, én nem tudom mi van ezekkel a pataki diákokkal, hiszen húsz éve is van már, hogy ott jártam a kollégiumban, és most éppen olyan fiatalok, mint akkor voltak".

Nos, megszólítottam egy ilyen meglepően fiatalnak tűnő diákot:

– Mondja csak, domine, merre találom a híres múzeumot?

Olyan szabályosan vigyázzba állva felel, hogy gyanakszom, tanárnak néz . . . (Szóval nem vette észre a kiejtésemen, hogy valaha még meg is buktam latinból . . .) Egy darabig illedelmesen elkísér, úgy hogy a végén már letegezni is merem:

– Aztán . . . mely tanórákat szereted a legjobban?

Ó, te pataki deák . . . Ősi falak közt tanuló . . . Mily fölöslegeset kérdezék! Lehet-é más a kedvenc tantárgyad, mint a história?

S válaszol a deák, az ősi falak közt tanuló:

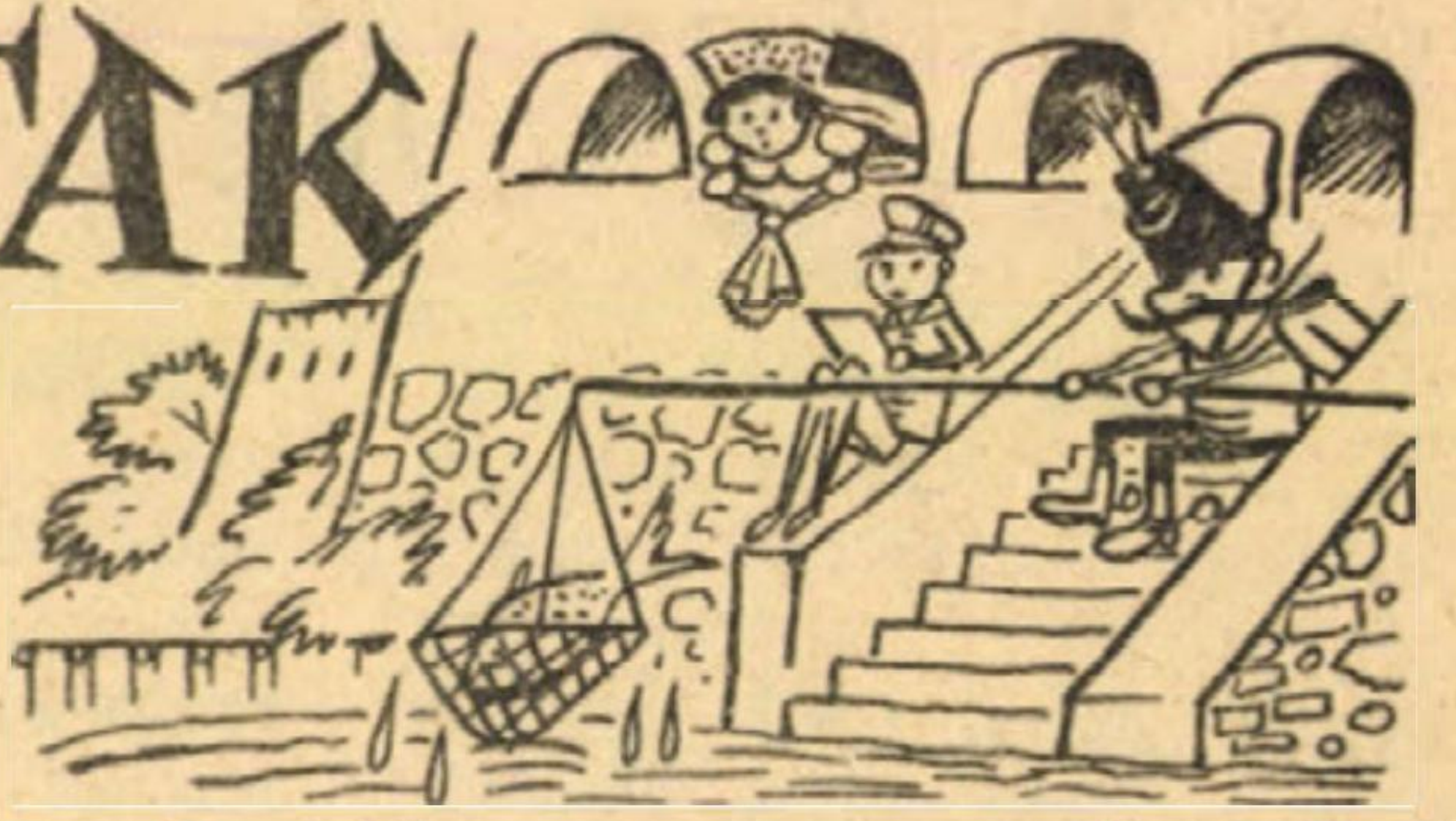

– Legjobban szeretem a politechnikai órákat.

Gályarabság

A Habsburg Tervhivatal a XVII. században három szakaszból álló távlati fejlesztési tervet dolgozott ki számunkra: Magyarországot először koldussá, majd katolikussá, végül osztrákká kell tenni.

Az első szakaszt megvalósították, de már a rekatolizálás sem sikerült – hát még a harmadik szándékuk! A hazafias pataki diákok szinte egy emberként álltak ellent – ezért sokukat gályarabságra hurcolták 1675-ben.

– Az idén – sóhajtott föl a történelemből kiváló, de több más tárgyból gyönge negyedikes, aki a kollégiumi emléktábla alatt mindezt elmesélte nekem –, ó, az idén ilyesmire sajnos érettségi előtt már nincs kilátás . . .

A vár

A Bodrog partján áll. Épp mostanában tatarozgatják.

Megilletődötten lépek be udvarára, nézem tornyát, ablakait. Mi mindenről regélhetnének ezek a falak!

Elmerengek. Beh sokszor is vágtathatott be ugyanezen a kapun jó paripáján Rákóczi! Eme lépcsőn meg Zrinyi Ilona tipegett föl, le, hosszú ruháját kacsóival kecsesen emelve . . . Ama folyosón pedig Thököly Imre lépte döngött; mintha hallanám is kardjának csörgését . . .

Kéz érinti vállamat.

– Ki az? – rebegem lehunyt szemmel. – Lórántffy Zsuzsánna?

– Drabnyák Jenő. Tessék arrább lépni, mert ide tesszük a malterosládát.

Dunai Ferenc

VARIÁCIÓK egy menyétre

Újsaghír:

> **FELHÍVÁS**
>
> **Budapest Filmstúdió** „Tél az erdőben"-produkcióhoz keres megvételre fehér és szürke hermelint, valamint menyétet. Cím: Budapest Filmstúdió, Bp., IX., Könyves Kálmán krt. 15. Öreg György gyártásvezető.

Miközben olvasom, keserű lesz a szám íze. Hát már menyét sincs? (fehér és szürke hermelinről nem is beszélve). Hát csakugyan elherdálták volna az utolsó szögig hazánk világhírű menyétkészletét?!

Mi, akik valaha fél világot elárasztottunk menyéttel – szégyenszemre kénytelenek leszünk tengerentúlról kunyerálni drága valutáért?

Ezért valakinek felelnie kell!

Idáig jutottam a jogos felháborodásban, mikor újfent feltűnt valami; asszongya, hogy „Tél az erdőben". Most pediglen már tavasz van. – Vagyis két dolog lehetséges:

1. A produkciót csak majd úgy november felé fogják forgatni, ám óvatosságból már jókor beszerzik hozzá a menyéteket. Biztos, ami biztos! Inkább rágcsálják a dögök hónapszámra az állam státuszát, minthogy aztán télvíz idején itt álljon a stáb egy szál menyét nélkül.

2. A film cakkumpakk elkészült, csak a menyétet, (továbbá a fehér és szürke hermelint) kell utólag belesvindlírozni. Feltéve, ha akad menyét, aki ekkora gázsiért elvállalja az alakítást.

Ha nem akad, akkor kénytelenek lesznek a menyét szerepét dublőzzel eljátszatni, mondjuk, egy alacsony növésű vízilóval.

Istenem, micsoda blamázs!

– Nezd csak – mutatom kárörvendve a feleségemnek. – A Filmgyár képtelen felhajkurászni néhány nyavalyás menyétet.

Az asszony átfutja a hirdetést, majd ábrándosan felsóhajt:

– Pedig mi pénzt megadnának érte. – Te, ha kicsit akarnád, biztos tudnál nekik szerezni a barátaidtól. S milyen remekül jönne nyaraláshoz az az összeg . . .

Felpaprikázva tiltakozom:

– Fiacskám, neked elment az eszed! Az ismerőseim évek óta még csak nem is szagoltak menyétet – és ki hord manapság hermelinpalástot?! – Megszólnák érte. Ugyan kérlek . . .

Nejem duzzog:

– Jó, jó, azért nem kell mindjárt ordítani. Most persze nincs menyét. De majd, amikor a kutyának se kell, biztos hazahozol mindennap egy fél aktatáskával . . .

Dalmáth Ferenc

Lángoló SZERELEM

Az amerikai Millwaukeeben letartóztattak egy fiatal lányt, aki nem kevesebb, mint tíz gyújtogatást ismert el. Miért? Talán piromániás?

Szó sincs róla. A leányzó munka közben akarta látni szerelmesét, aki tűzoltó.

Megjöttek a fecskék

Erdei Sándor rajza

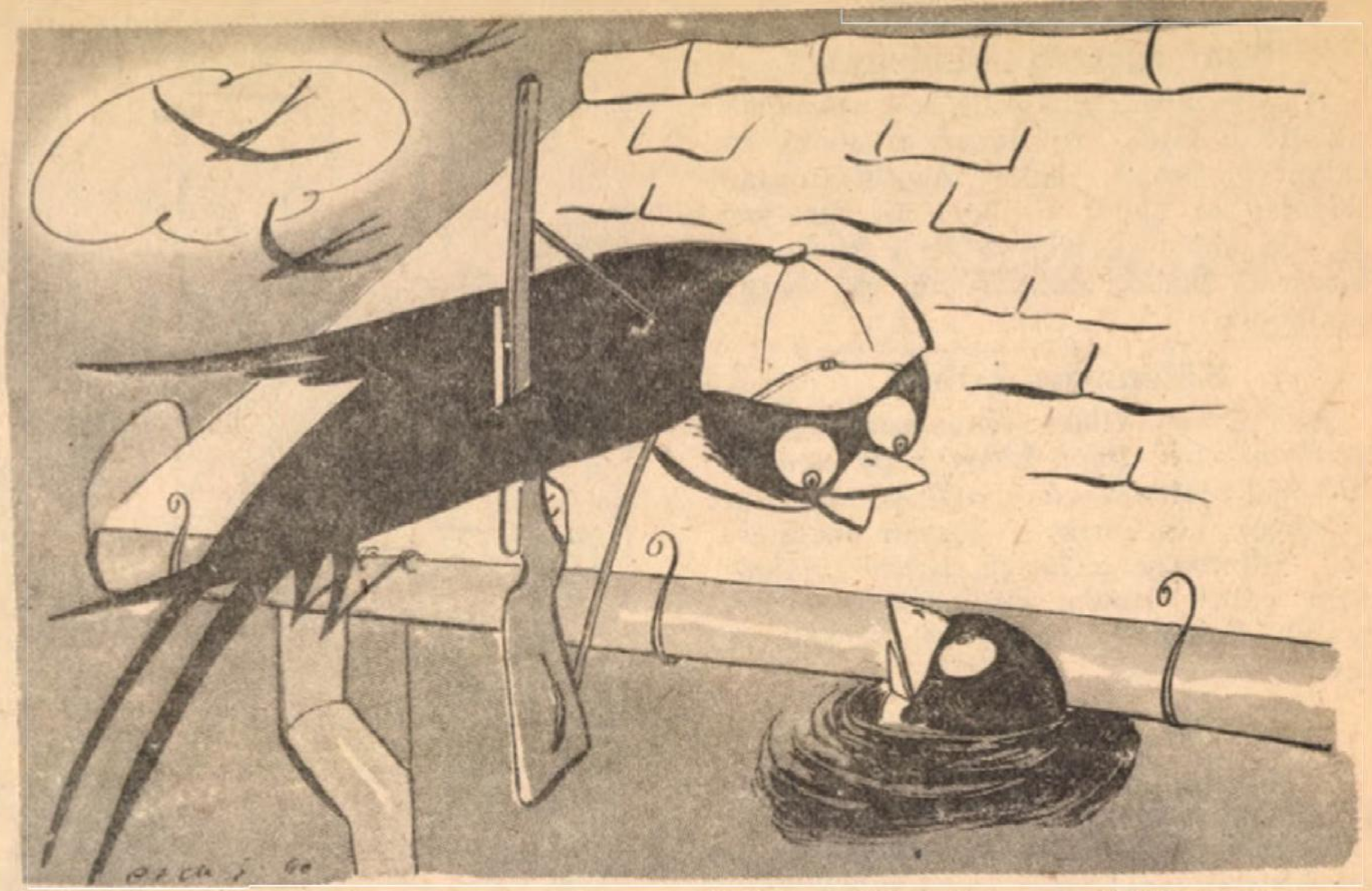

– Mit csodálkozik? Afrikában már egy lépést se lehet fegyver nélkül tenni.

Vevőfogadás egyes üzletekben

Várnai György rajza

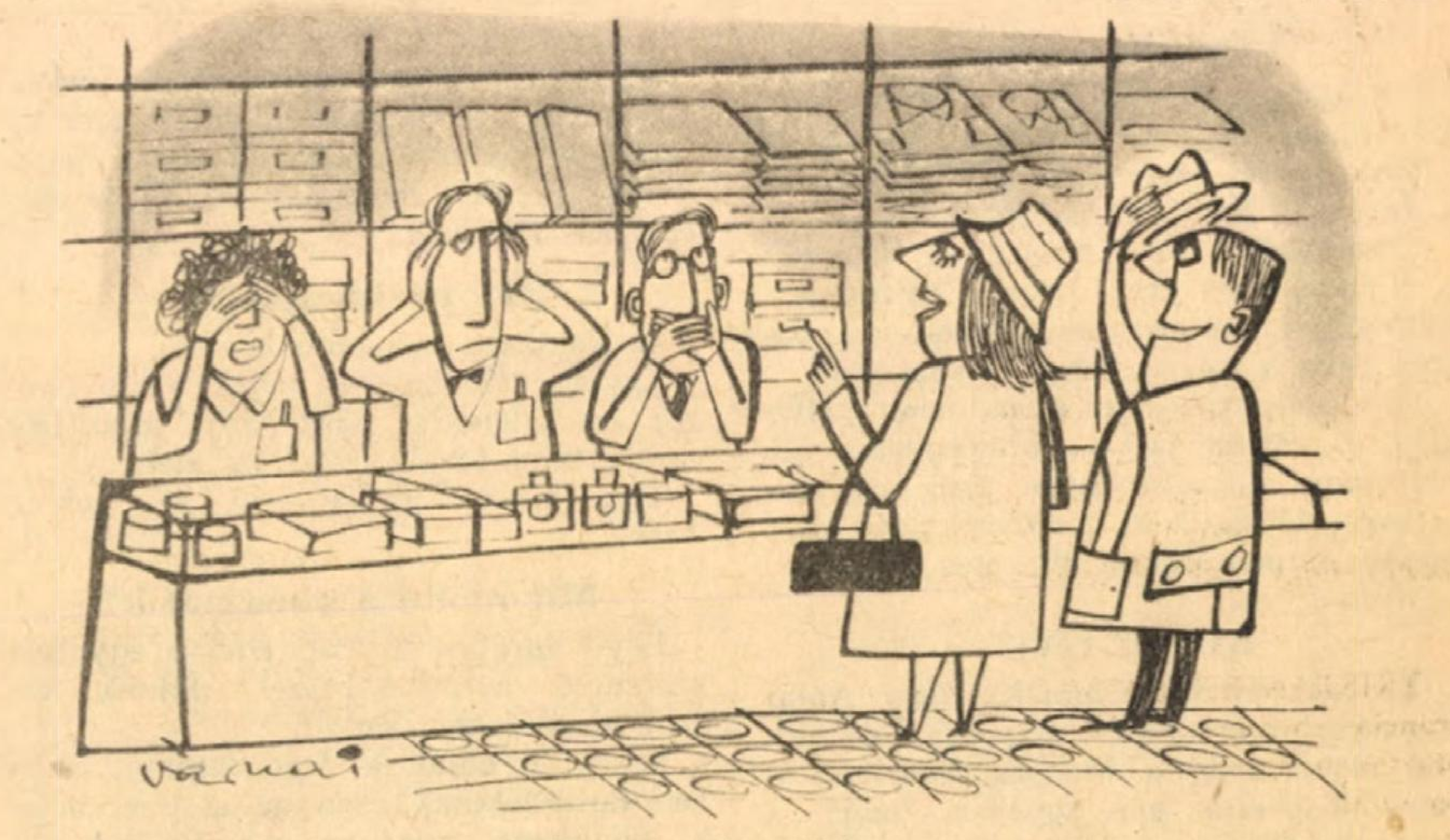

Nem látok Nem hallok Nem beszélek

A bútor-meós

Schwott Lajos rajza

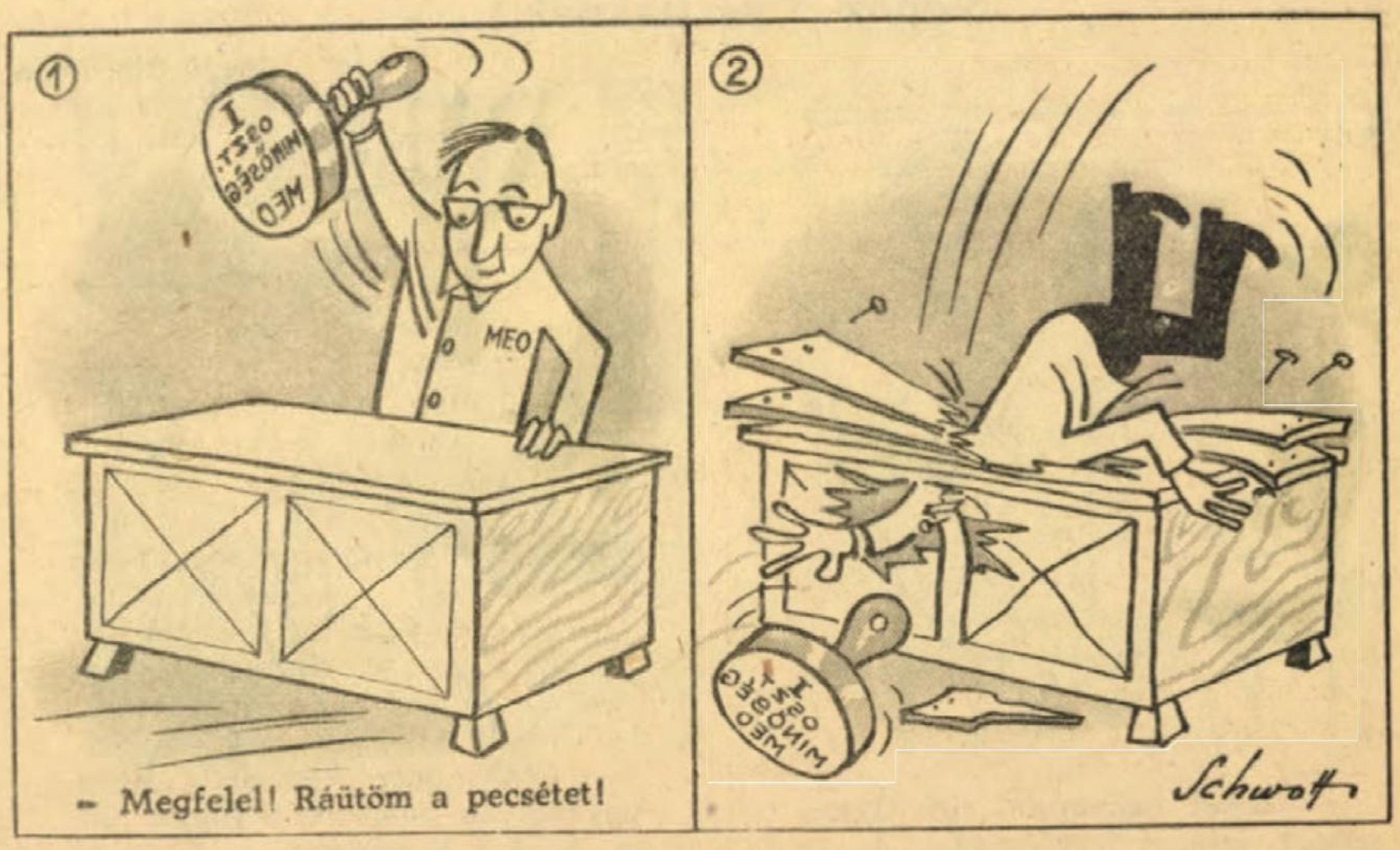

– Megfelel! Ráütöm a pecsétet!

Ezt olvastuk

Nem egészen mindegy!

A Népszabadság április 16-i számának „Külföldi hírek" rovatában az angol királynéról beszél, holott Anglia trónján jelenleg az angol királynő ül. Királyné az, aki abból él, hogy a férje király. A *királynő* önálló, dolgozó nő, aki maga uralkodik.

Különleges csibék

Az Ország-Világ fényképet közölt, amelyen egy csinos hölgy négy madárfiókával játszik. A fénykép aláírása: „Csibéék készülnek a húsvéti locsolásra." Minthogy a képen látható fiókák nem csibék, hanem kis libák (úszóhártyájuk lévén), nyilván a csinos hölgyet hívják Csibének.

Ezt ne tanítsuk!

Berkesi András könyvéről szóló bírálatát így kezdi az Élet és Irodalom: „Krasznai István orvostanhallgatót a karrierista tanulmányi osztály vezetője kizáratja az egyetemről . . ."

Karrierista tanulmányi osztály? Ne tanítsuk a karrierizmust! Inkább beszéljünk helyette a tanulmányi osztály karrierista vezetőjéről. Így inkább megfelel a helyes szórendnek is.

Önkritika helyett

„A távirányítás jövője" címmel rajzot közöltünk, melynek aláírása így szólt: „Pontosan fél három! Most kell érkeznie a férjem fizetési borítékjának . . ."

Olvasóink köréből többen is felhívták a figyelmünket arra, hogy a rajzon látható óra pontosan 3 órát mutat, az aláírás tehát a rajzzal nincs összhangban.

A szemrehányás azonban nem helytálló. A rajzon látható óra ugyanis áll, már évek óta rossz lévén. Épp úgy mutathatna fél hetet is, merő véletlen, hogy éppen három órakor állt meg.

Nna.

Ki tud róla?

Érdekes levelet kaptunk Nagy Antal kaposvári olvasónktól. Azt írja, ok nélkül róttuk meg a Magyar Nemzetet a tengelydagasztó sár ügyében, mert a „tengelyt dagaszt a sár" kifejezés igenis helyes. Olvasónk szerint abból az időből származik, amikor a kocsik tengelye fából volt, s azt a nedves sár megdagasztotta.

Mi ezt a szólásmondást ebben a formájában soha sem hallottuk, de ez nem jelenti azt, hogy olvasónknak nincs igaza. Szóljon hozzá a kérdéshez az, aki járatos ebben a dologban.

Hát ez micsoda?

A Népszava írja hírei között:

„25 000 televíziós készülék kerül nyáron az üzletekbe, azaz több, mint fele annyi, mint tavaly egész év alatt."

Egy kissé tekerve van a nyakája neki . . .

Mit mond a pneumatik?

Egyik hírében az Esti Hírlap egy balszerencsés autósról beszél, akinek kocsija durdefektet kapott.

Sokan mondják a durchdefektet tévesen durdefektnek azon az alapon, hogy a kipukkadó gumi azt mondja „durr!" Kevesen tudják azonban, hogy a gumi csak azért mondja így: „durr", mert a ch-t nem tudja kiejteni.

Dr. Árgus

A VIII-ik Magyar Képzőművészeti Kiálláson

Erdei Sándor rajza

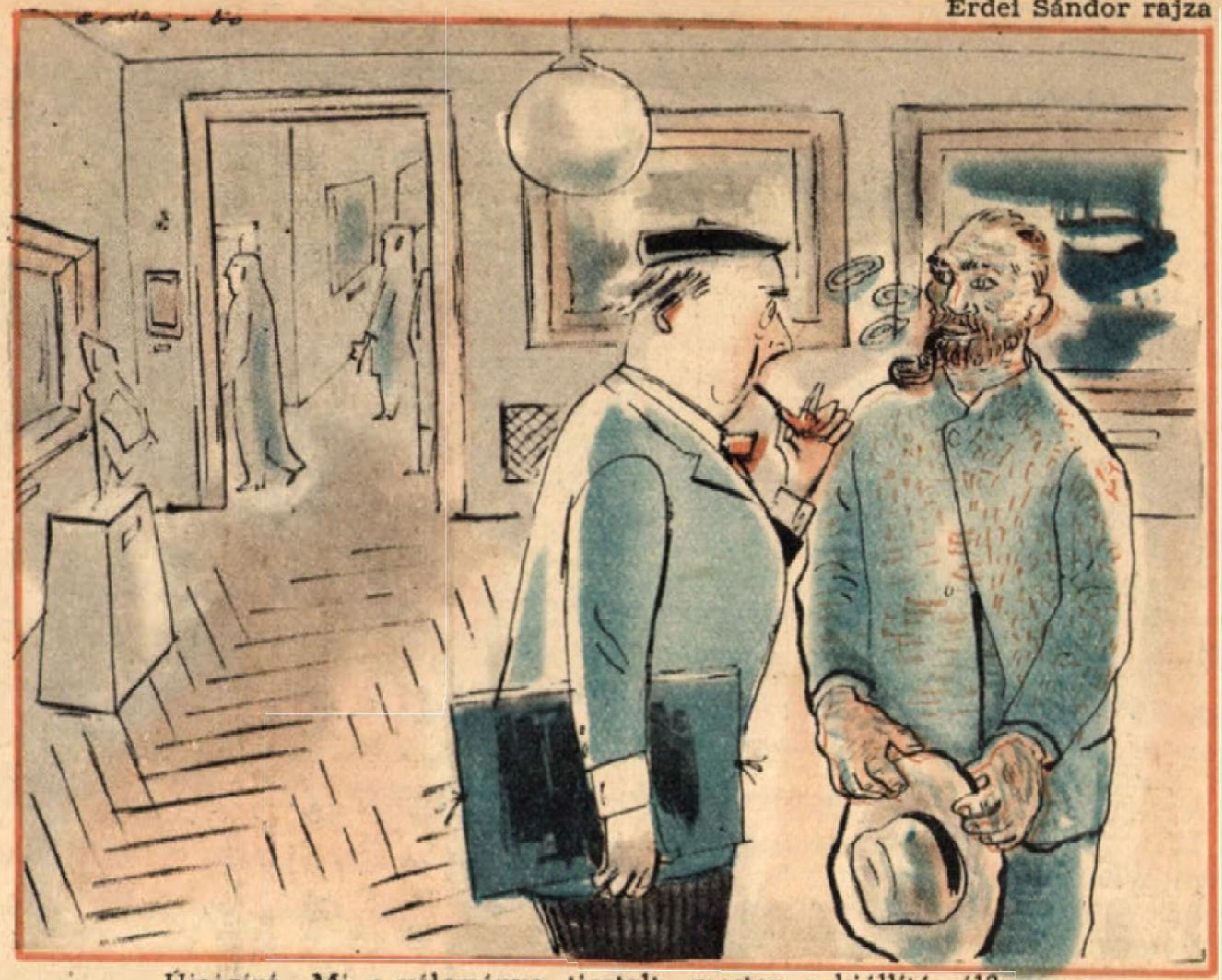

Újságíró: Mi a véleménye, tisztelt mester, a kiállításról?
Van Gogh: Nem nyilatkozom. Élőkről vagy jót, vagy semmit!

Tudományos vita

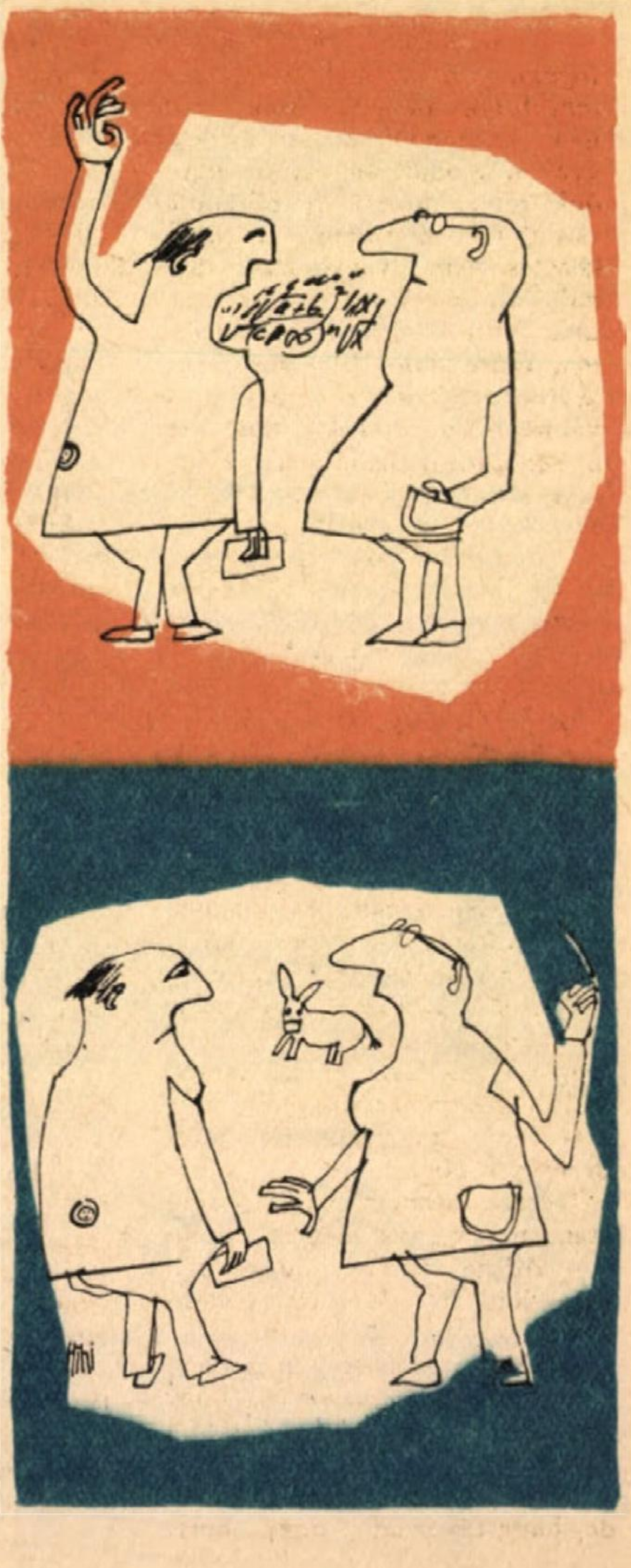

Nehéz a férfiaknak . . .

Szegő Gizi rajza

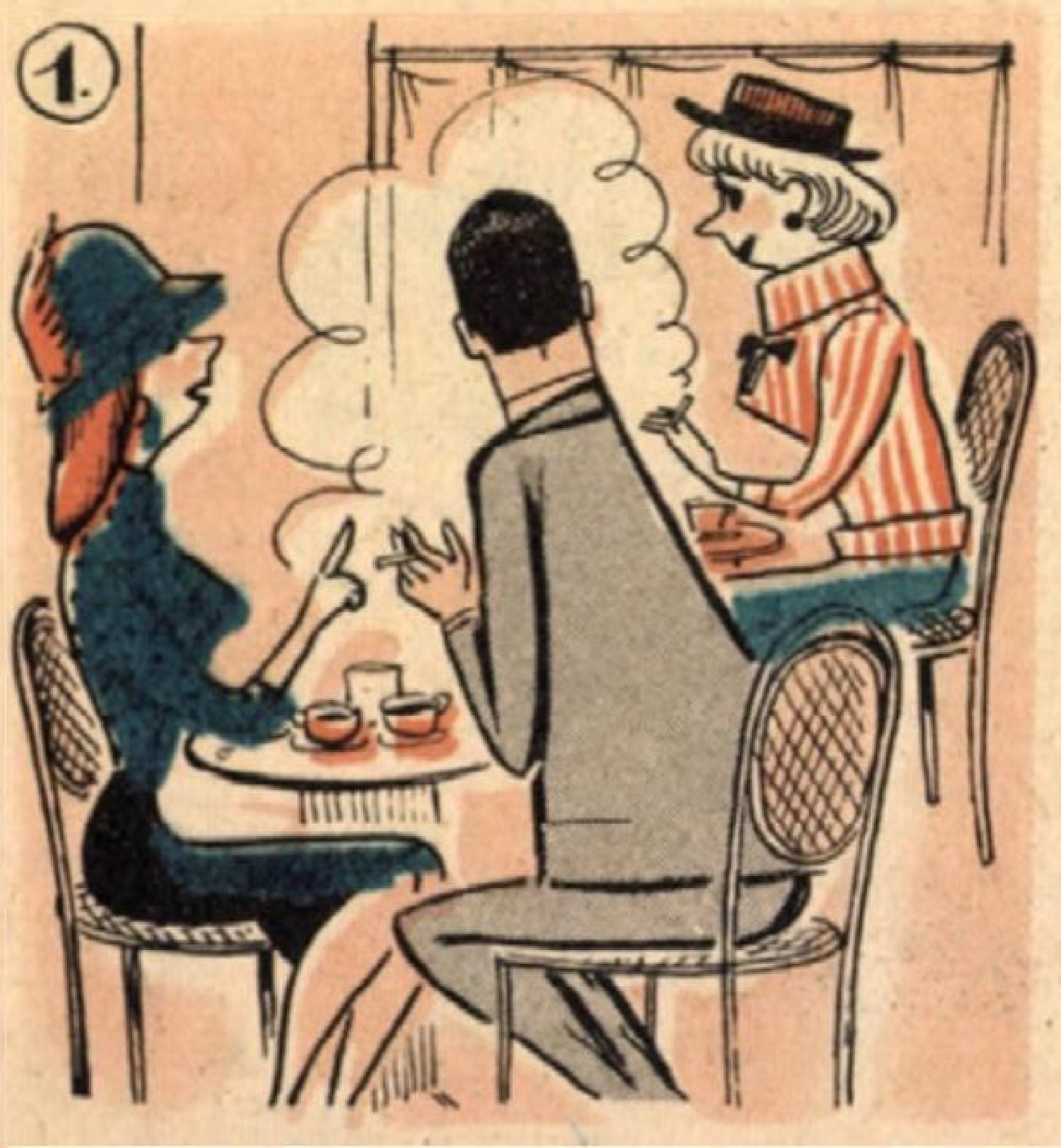

– Vegyél nekem is egy ilyen pulcsit, mint a Kovácsnéé . . . !

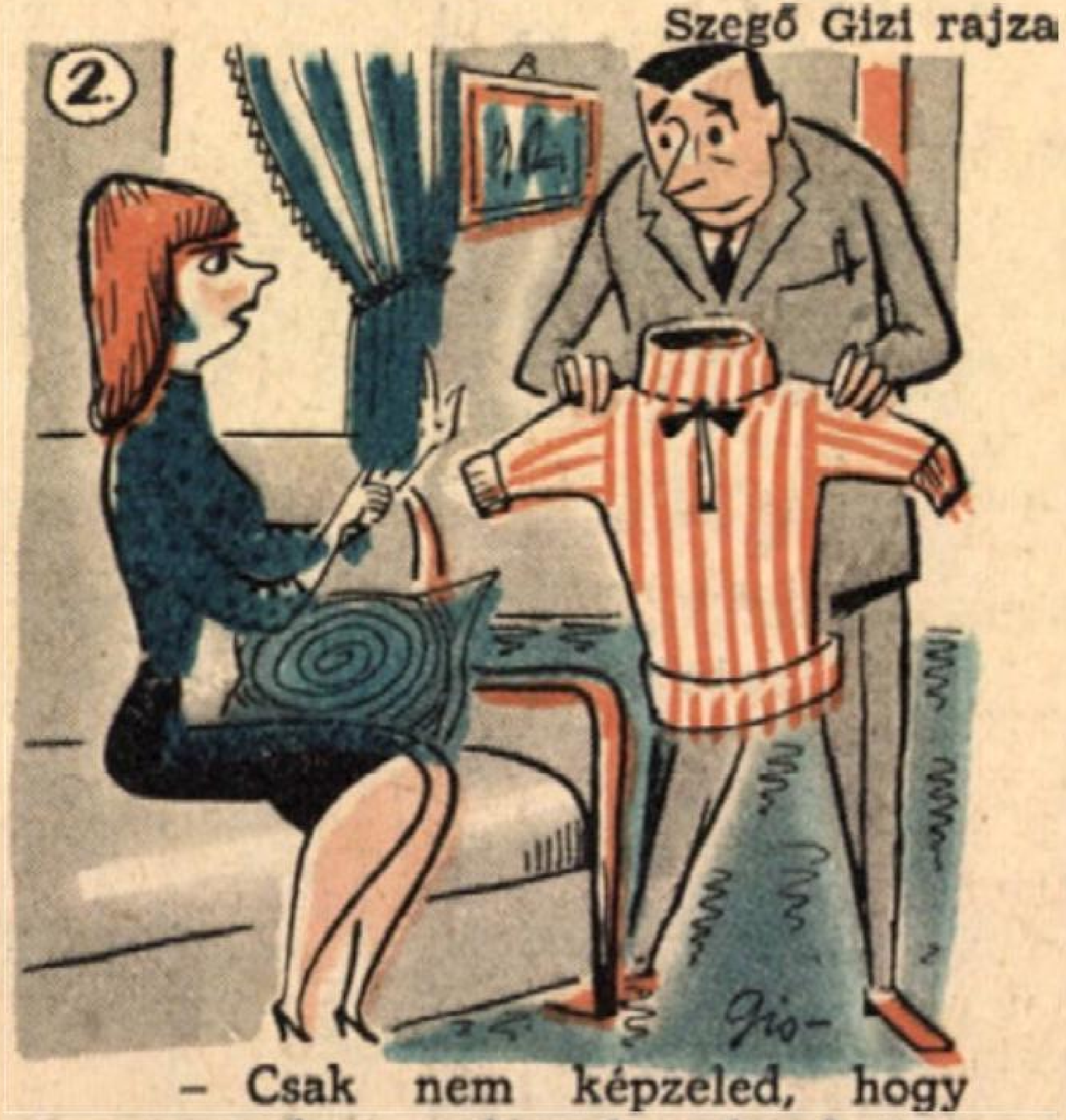

– Csak nem képzeled, hogy ugyanolyan pulóverben fogok járni, mint a Kovácsné! . . .

Szövetkezetiek Budapesten

Szegő Gizi rajza

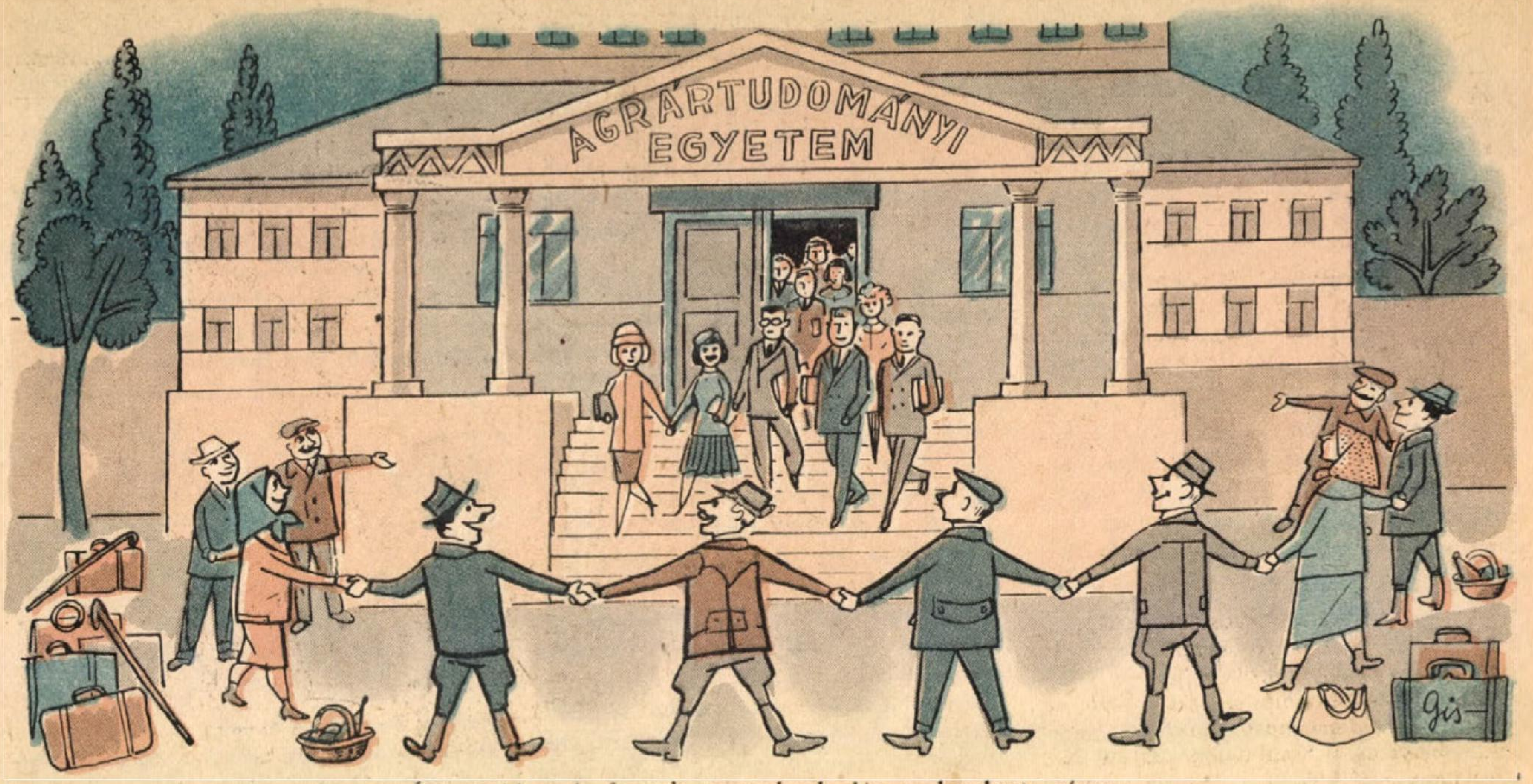

– Így majd csak fogunk magunknak elég szakembert, sógor . . .

Fogorvosnál

A napokban megfájdult a fogam. Habozás nélkül felkerestem fogorvosomat. Még csak nem is gondoltam arra, hogy gyáván elodázzam ezt az egyedül helyes lépést. A fájdalomcsillapítót megvetem, a tüneti kezelés nem gyógyít csak elaltatja az éberséget. A fájdalom arra való, hogy figyelmeztessen. Dőre dolog elnyomni a figyelmeztető szót. A fájdalom továbbá arra is való, hogy legyőzzük idegenkedésünket a fogorvostól.

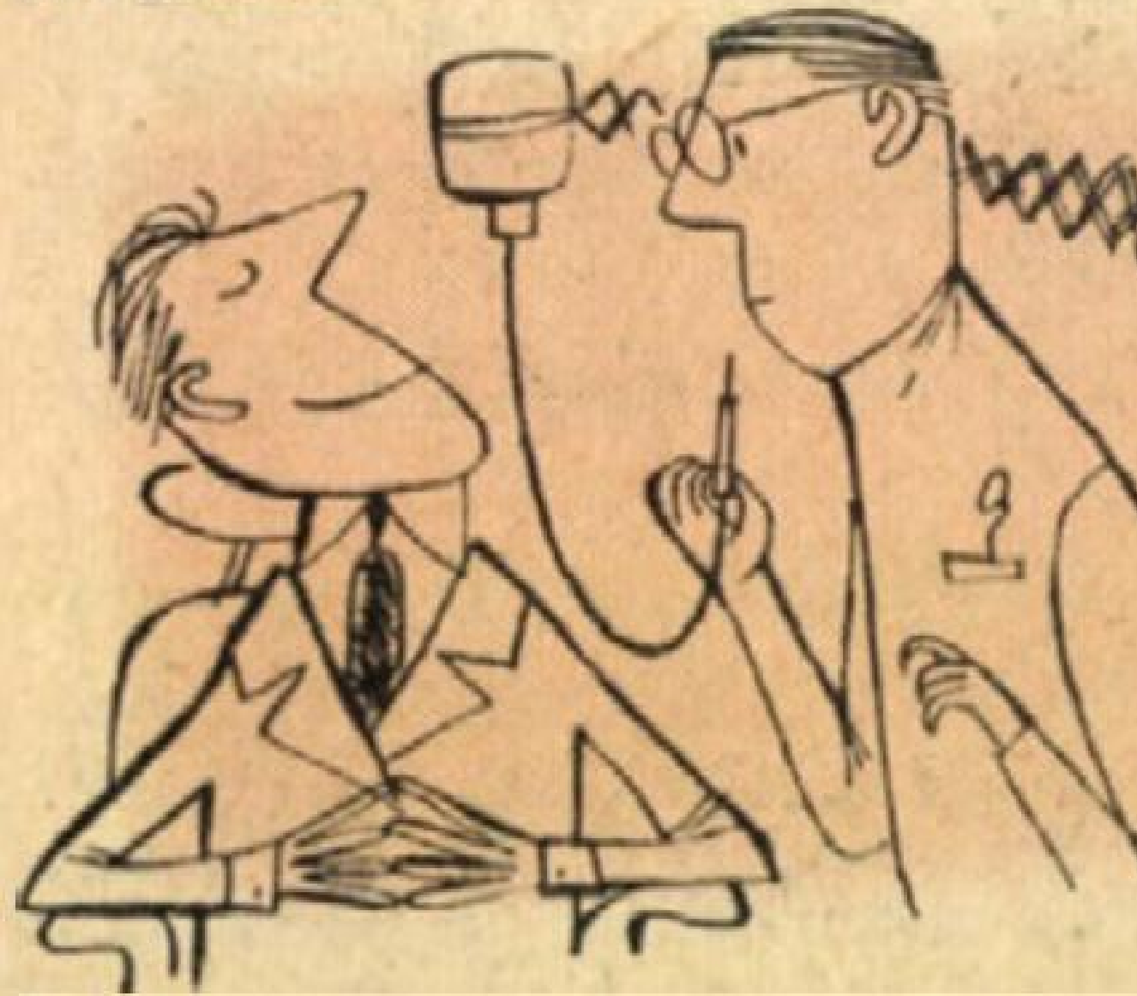

Határozott léptekkel ültem be a fogorvosi székbe és kíméletlen, gyökeres megoldást követeltem a szakembertől, akit megbecsültem. Az illető fúrni kezdte a szóbanforgó fogat. Úgy éreztem, hogy a fúrás hatására szétmállik a koponyacsontom.

– Nem kellemetlen? – kérdezte a fogorvos.

Nemet intettem, majd öblítés után mosolyogva megjegyeztem:

– Addig fúrhat, amíg olaj nem jön fel. Meg sem mukkanok.

– Arra azonban megkérem – mondta a fogorvos –, hogy ha ideghez érek, akkor kiáltson egyet.

Nagynehezen beleegyeztem, de hangsúlyoztam, hogy nincs ínyemre a dolog. Szívesebben tűrök, mint jajgatok. Amikor belefúrt az idegbe, kötelességszerűen feljajdultam, de egy intéssel jeleztem, hogy elveim fenntartása mellett tettem. Idegölőt tett a fogamba. Az ölte az ideget. Mi mást csinálhatna egy idegölő? Az ideg még élni akart, az élet-halálharc napokig elhúzódott. Újabb fúrások, piszkálások, szurkálások következtek. A fogorvos már-már elvesztette a türelmét, én azonban biztattam, hogy ne kímélje a nyomorultat, oda se neki, ha fáj. Végül mégis ki kellett húzni. Az első markolásra letörött a fog koronája. A fogorvos bosszúsan csóválta a fejét, én azonban csak legyintettem:

– Eb, aki bánja! Több is veszett Mohácsnál!

Még néhány ilyen népies megnyugtatást alkalmaztam, s biztattam a fogorvost, hogy ne álljon meg félúton, ki vele!

– Vésni kell! – mondta.

Megnyugtattam, hogy a vésőt Praxiteles óta tisztelem. Vésett, csavart, vágott, húzott, rángatott.

– Fáj? – kérdezte.

– De még mennyire! – mondtam büszkén.

Több darabban sikerült csak kiszedni a gyökereket. A végén már nem tudtam beszélni, s egy papírdarabra ezt a néhány szót írtam le: „Gratulálok, ez jó mulatság, férfimunka volt!"

Az olvasó most poént vár tőlem. Poénnal nem szolgálhatok, csak egy vallomással. Egy szó sem igaz az egészből.

Feleki László

Az első hűtlenség . . .

Balázs-Piri Balázs rajza

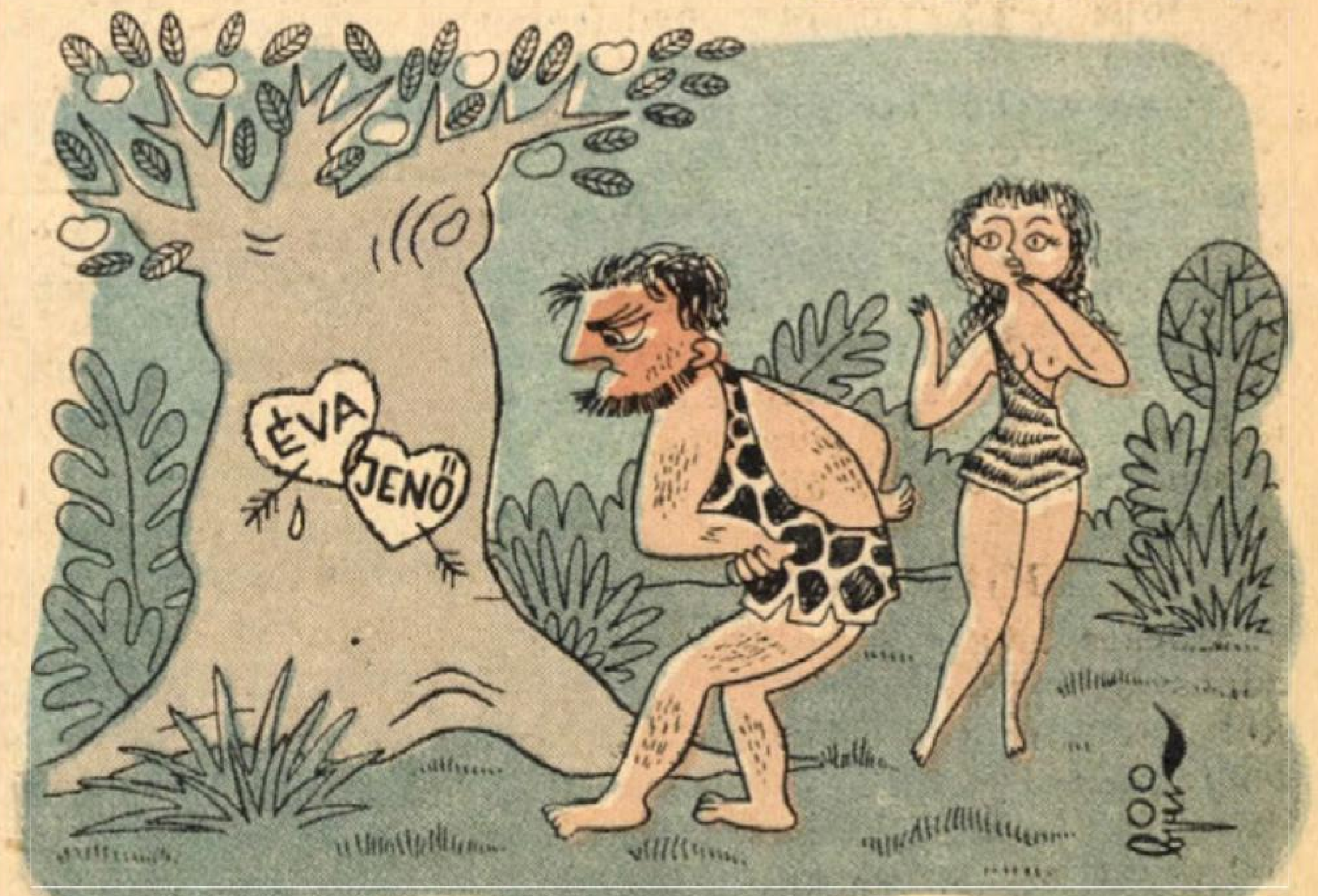

Táncoktatás a televízióban

Szegő Gizi rajza

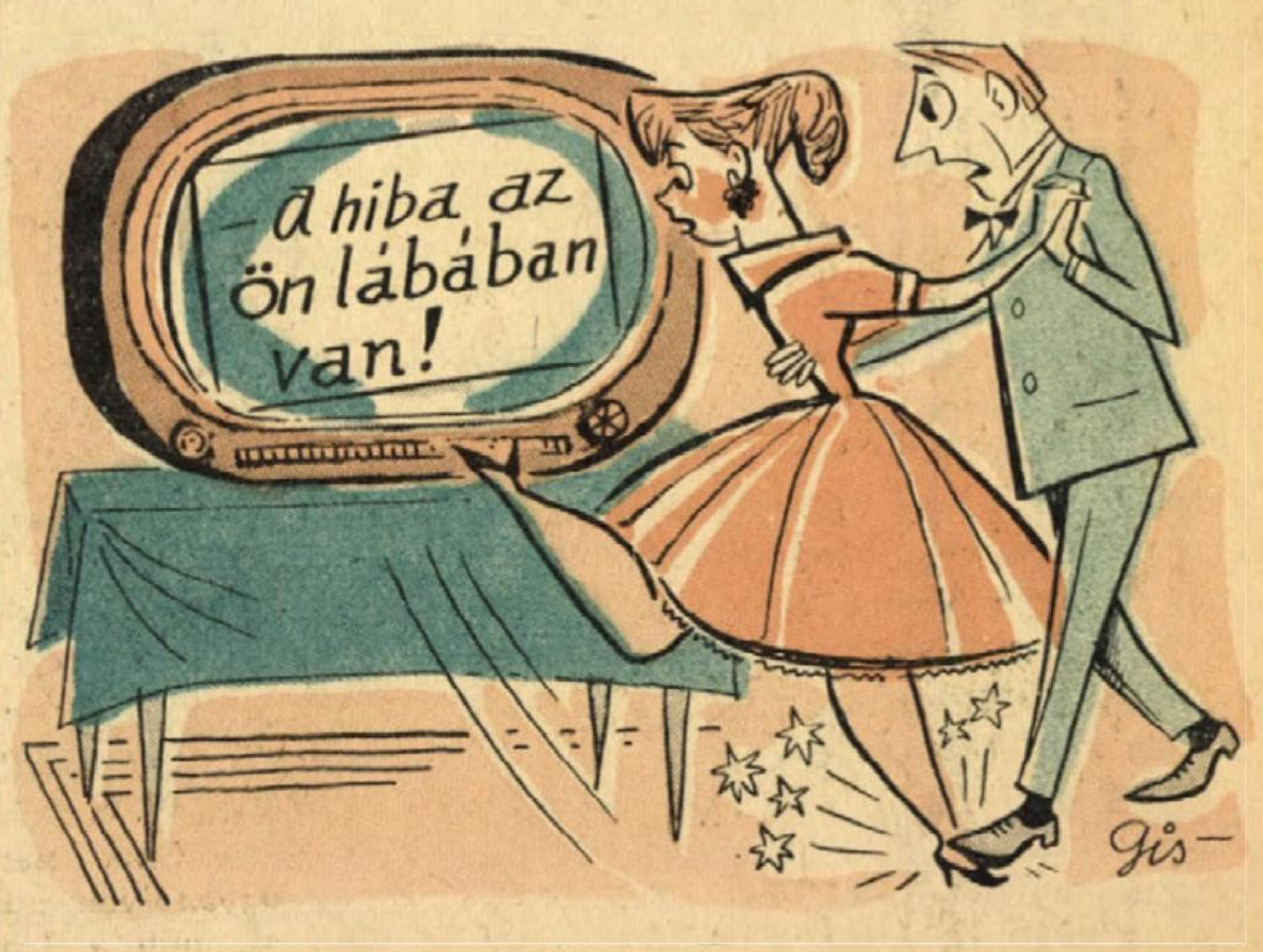
a hiba az ön lábában van!
Gis

„Önkéntes fakitermelő" brigád"

Hasra feküdt egy fa a Körösön. A víz kimosta alóla a földet, egy sebes szél derékon kapta és belelökte a községet átszelő Élő csatornába. Mindez Haragos községben történt, a piac mellett, közel az országút hídjához. A fa törzse a meder közepéig ért, ágai majd a túlsó partig nyúltak.

A piacról sok minden belekerül a csatornába: gyümölcshéj, rothadt paprika, romlott áru, libatoll, göngyöleg és egyéb hulladék. Nem éppen szabályos ez az „úsztatás", de rendes körülmények között nemigen veszélyes a közegészségügyre: a zsilipet gyakran megnyitják, s amit a halak el nem fogyasztanak, az a Körösön, Tiszán, Dunán keresztül a tengerbe úszik.

Ahogy a szemét egyre jobban elterpeszkedett a vízen, egyszerre megvilágosodott előttem, hogy a helyi Tanács ilyen rendkívüli esettel nem számolt előre, s a fa kiemelésére senki sem illetékes. Mit volt mit tenni, hozzáláttam a fakitermelés megszervezéséhez.

Legelőször Máté barátomhoz fordultam, aki, ha közügyekről nyilatkozik, nem ritkán így kezdi mondókáját: „én, mint a járás egyik vezetője" ... Sajnos, ezúttal tagadta, hogy közügyről volna szó.

– Mi közünk nekünk a hasrafeküdt fához? Nem mi fektettük hasra.

Ismét eltelt néhány nap. A vizet borító hulladékréteg egyre nyúlt és vastagodott, a víz már csak itt-ott csillant ki alóla.

Az iskolában, ahol tanítok, társakat toboroztam. Az orosz nyelv tanára és a fiúkollégium igazgatója nyomban az ügy mellé állt. Az utóbbi kikötötte, hogy a fát fűtés céljából a kollégiumba szállíthassák.

– Azé a fa, aki kiemeli – hagytam jóvá önkényesen a kívánságát.

A jól megtermett testnevelő tanártól, a következő óra terhére diákokat kértem.

– Viheted mind, Kálmán bátyám – lelkesedett. – Amelyik fel van mentve a testnevelésből ...

Három tanárból és öt diákból összeállt a brigád. A tűzoltóktól kötelet és vasmacskát kerítettünk, majd a hasrafeküdt fához vonultunk. Amikor a fa fele már a szárazon volt, az egyik diák elkiáltotta magát:

– Fussunk, tanár úr kérem, jön a rendőr!

A tekintély megóvása végett helyben maradtunk, csak a mozgást szüntettük be. Így békésen nézelődő csoportnak látszottunk.

Pár nappal később, miután megszáradt, a diákok a helyszínen felfűrészelték a fát és a kollégiumba szállították.

*

Alig egy hónap múlva, kétszáz méternyivel feljebb, a klubházzal szemben, a kertek alatt újból a Körösbe szédült egy fa: jóval nagyobb volt, mint az előző. Másnap, alig hogy bealkonyodott, a brigád ismét a tettek mezejére lépett. Az előző esetnek híre ment s most már Máté barátom sem akart kimaradni az akcióból. De azt hitte, hogy a koronája felől húzzuk a fát, ezért a túlsó parton gyülekezett. Fényképészt is hozott magával. Nemrég vették ki a vakbelét, nem erőltethette meg magát. Mégis hasznosnak bizonyult, mert ő tudta leghangosabban kiáltani, hogy „hórukk".

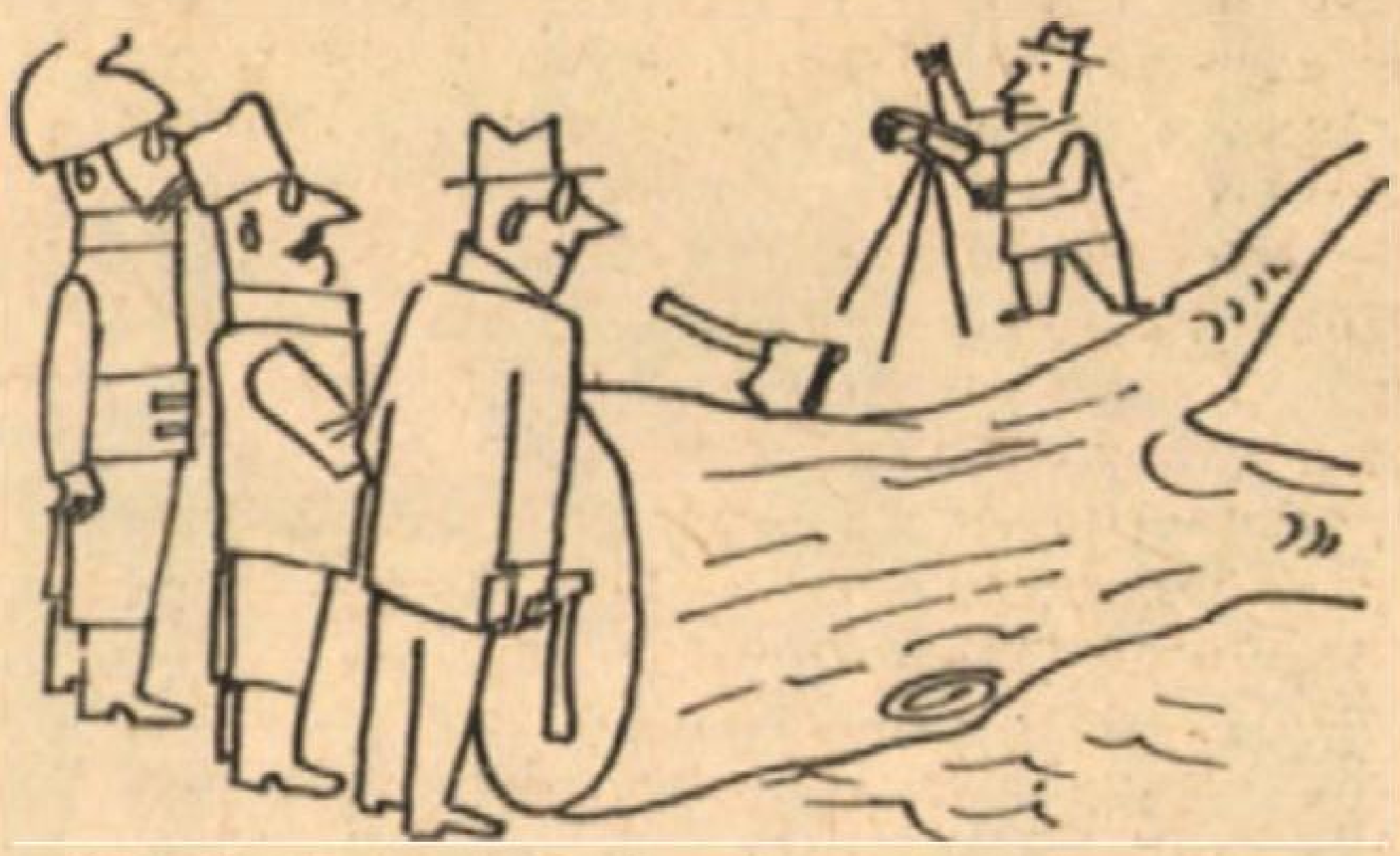

E. Kovács Kálmán

a vipera

A szinigazgató görcsösen szorongatta a telefonkagylót:

– Igen, természetesen, kérlek, én tökéletesen értem a minisztérium intencióját... Én nem is mondom, hogy Gurgula egy csapnivaló író, egészen jó dolgokat is írt már, de sajnos, ez a dráma lapos, unalmas... Hogyan? Húzzak ki belőle egy-két gondolatot? Nem megy kérlek, hiszen ha ebben csak egy gondolat is volna, örömest előadatnám... Értem... no igen, Gurgulával ezt nem tehetjük, mégiscsak az élvonal, ugye... Jó, hát megpróbálok valamit. Szervusz.

– Gurgula vár odakint – jelentette a titkár. Az igazgató elébe sietett:

– A legjobbkor, kedves Mester, épp a darabjával foglalkozom.

Gurgula hanyagul hátradőlt a fotelben és gőgösen elmosolyodott:

– Nos, meg van elégedve? Remélem tudja, hogy biztos siker. Egy dráma, amelynek védjegye az én nevem...

– Ó, persze, kedves Mester. Csakugyan remekmű. Mindössze... egy icipici igazítás kéne, egy ici-pici. Valamiképpen egy kis feszültséget kellene, hogyismondjam, belecsempészni. Ez az egy hiányzik belőle, a feszültség.

A Mester elgondolkodott:

– Azt mondja, feszültség? Az csakugyan nem ártana bele.

– Ugye? Ugye? – virult a direktor képe. – Hogy az a közönség direkt izguljon a nézőtéren!

Gurgula kipirult arccal helyeselt:

– Izguljon? Rágja az öklét! Szaggassa a ruháját! De... mégis, mit kellene csinálni a darabbal? – fonnyadt el korai fellobbanása.

– Van nekem egy remek ötletem, Mester. Egy kis előjátékot kell írni a darabhoz. Semmiség az egész. Ettől vért fog izzadni a publikum az izgalomtól! Hallgasson ide...

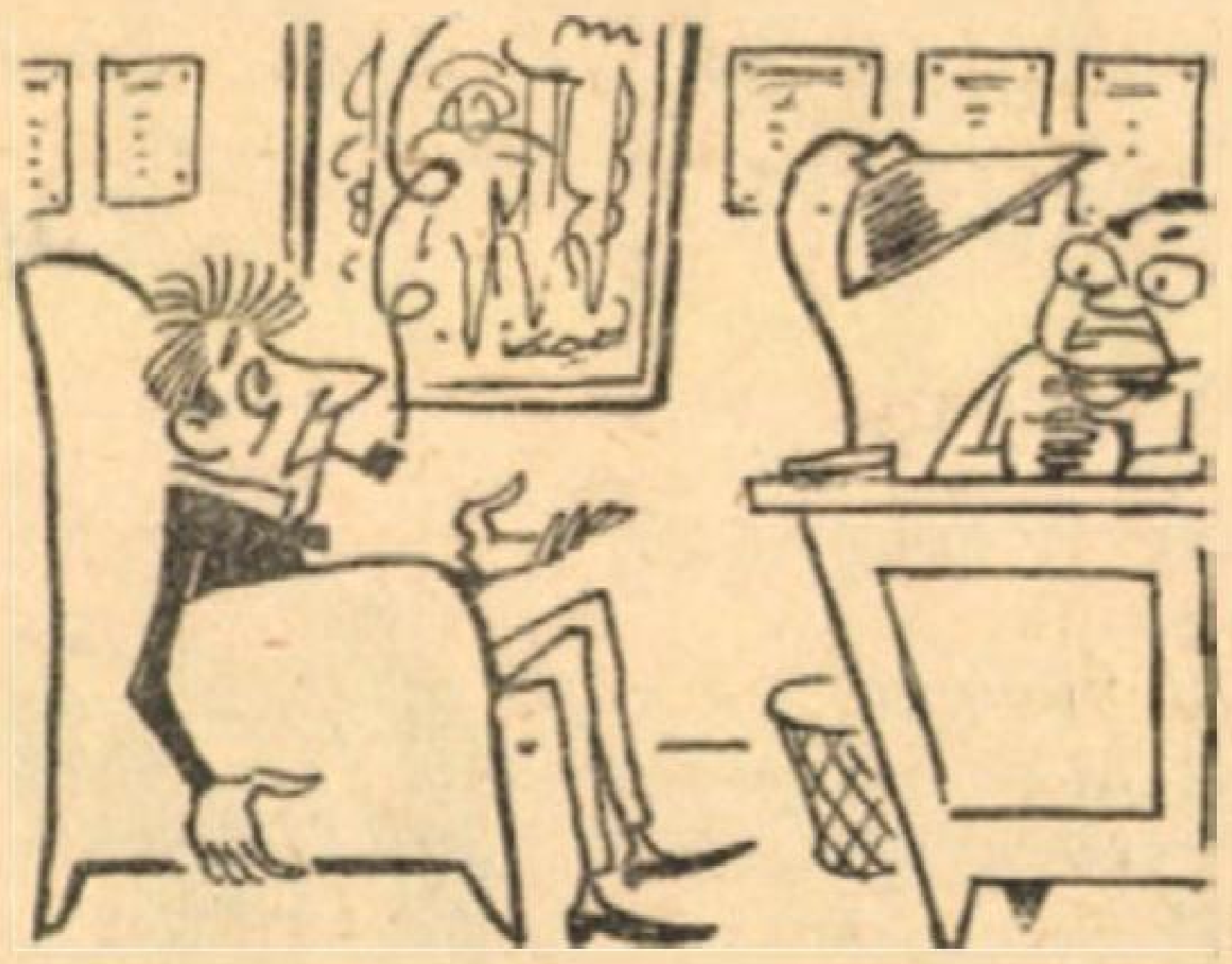

... Három hét múlva megvolt a bemutató. Íme az előjáték:

ÁPOLÓ *(az Állatkert egyenruháját viseli, jobbról berohan):* Atyaúristen, vége a világnak!

BEJÁRÓNŐ: Szóljon egyet, az istenért!

ÁPOLÓ: Kruzsla vagyok, az Állatkert ápolója. Kérem, én a viperákat gondozom az Állatkertben...

BEJÁRÓNŐ *(vérfagyasztó sikollyal):* Viperákat? De hiszen a vipera egy borzalmas, rettenetes hüllő!

ÁPOLÓ: Az bizony!

BEJÁRÓNŐ: És akit megharap, azonnal felfordul, annyit se mond, hogy nyekk!

ÁPOLÓ: De nem ám! Maga itten kicsoda?

BEJÁRÓNŐ: Én vagyok a főszereplő bejárónője.

ÁPOLÓ: Akkor jó. Mert egy igen mérges vipera megszökött az Állatkertből és ide siklott be, ebbe a házba.

BEJÁRÓNŐ *(halálraváltan):* Ide? Menten meghalok...

ÁPOLÓ: Annak valahol itt kell lennie az ágy alatt, vagy másutt. De sajnos, elbújt a bitang, mert most nem látom.

BEJÁRÓNŐ: És akármikor előbújhat?

ÁPOLÓ: Elő ám, bármelyik felvonás alatt!

BEJÁRÓNŐ *(vágtában elrohan):* Egy percig sem maradok itt! Futás!

ÁPOLÓ *(vállat von):* Hát én maradjak itt? Legfeljebb belemar valakibe. Szegény, szegény háznépe! *(El.)*

Ebben a pattanásig feszült helyzetben kezdődött el Gurgula darabja. A közönség három felvonáson át majd megőrült az izgalomtól, vajon mikor jön elő a vipera és kibe fog belemarni? Ezen kívül semmi egyéb ok sem volt izgalomra.

Végül a függöny lehullott, a vipera nem mart bele senkibe, nem is került elő. Dehát erről meg ki tehet? Fő, hogy a feszültség megvolt.

h. j.

RÉMES!

Az ember este leteszi karóráját, pénztárcáját és a kiskulcsokat a nachkasznira, búgba hajtva nadrágját a szék támlájára függeszti, beledől abba a jó homorúra kifeküdt matracba és előveszi az újságot, hogy na, itt a nap legkellemesebb perce! S a következő pillanatban a rémülettől dideregve olvassa, hogy valahol a brjanszki erdőben gepárdot lőttek. A rémület alapvető oka persze fölényes intelligenciám, mert a nálam kevésbé művelt ember egyszerűen elszalad a hír mellett. Na és, bumm; lőttek egy gepárdot a brjanszki erdőben, annyi baj, marad belőle elég, még exportra is jut. De én tudom, hiszen lejjebb az újság is közli, hogy a gepárd vagy egy évvel ezelőtt az egyik szovjetorosz város állatkertjéből szökött meg és következésképpen a gepárd nálunk, Középeurópában nem olyan hétköznapi állat, mint mondjuk a hússertés vagy az ügető ló. A gepárd a nagy ragadozó macskák egyik legstréberebb emberzabálója és miután a hír, mint fentebb említettem, megdermesztett, elővettem a Brehmet és az éjszaka hátralevő óráinak nagyrészét a gepárd alaposabb tanulmányozásával töltöttem el. Éjféltájban bevettem a dorlotynt, de akkor meg az jutott eszembe, hogy tagja vagyok egy vadászkompániának, mely minden télen egy előre megbeszélt vasárnapon nyúlászni megyen. Most tessék elképzelni: megyek mit sem sejtve a szűz havon, kezemben a sörétre töltött kétcsöves flinta. Megyek, mendegélek, várom az első tapsifülest, hogy megcélozzam. Egyszerre csak zörren a téli haraszt és tíz lépésre tőlem, ott áll egy rinocérosz. Igen kérem, egy rinocérosz, egy orrszarvú. A pesti állatkertből szökött meg, bele kell őrülni, hiszen szocialista megőrzésre rájukbízták, de valószínűleg rosszul zárták be a ketrecet és most itt állok egy töltés söréttel a kezemben megfürödve, szemben velem ez a dög és a dorlotyn nem hat. Szóval nem aludtam.

Délelőtt betelefonáltam a hivatalba, hogy fogat húzatok, azzal rohantam ki az Állatkertbe, mert jó az, ha az ember maga nézi meg, hogy be van-e rendesen zárva a rinocérosz ketrece, vagy sem. Egy tapintatlan alkalmazott azt állította, hogy az intézménynek évtizedek óta nincs rinocérosza. És gepárdja? Az van — felelte az illető. Hála istennek — sóhajtottam, — legalább nem pocsékoltam el a levegőbe a mai álmatlan éjszakámat.

Bondy Endre

Szigorú nevelő

Szür-Szabó József rajza

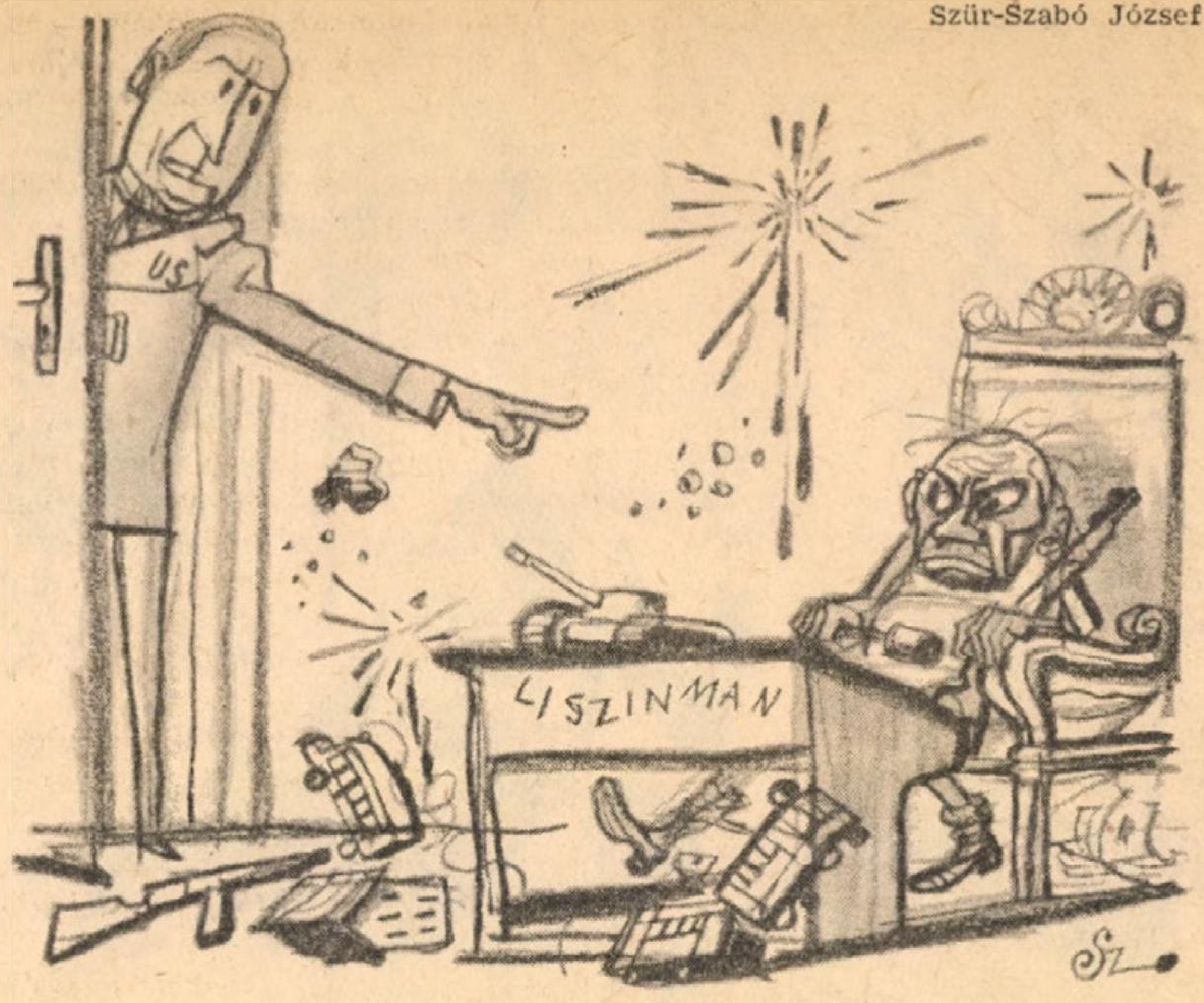

– Látod? Most megeheted, amit főztem!

N. Polotaj

Az absztrakt festészet áldozata

Így kérkedett a szép lány vőlegénye,
a híres festő, az absztrakt zseni:
— Utálok minden realista pancsert,
hidd el, csupán mi tudunk festeni!
...És hitt a lány, hiszen a szép szavak
valónak látszanak...
Csak akkor ingott meg a föld alatta,
mikor a festő
az önarcképét megmutatta.
Felsikoltott:
— Ki ez a nyomorék?
Se test, se arc... vad zagyvalék,
sok kúsza kör, vonal és gúla
egy szörnyűséges zűrzavarba gyúrva...
Ne maceráljon, írtózom magától!
Milyen gyermekem lenne
ily apától?

Oroszból fordította Pogonyi Antal

Mindenféle

Új bosszúságok híján nem tudnánk napirendre térni a régiek fölött.

*

Szegény atomtudós nehézvízzel főz.

*

Írók és szónokok figyelmébe: a szóvirág hamar elhervad.

*

A sötét szemüveg tökéletes inkognitót ad az embernek. Senkit sem ismer meg.

*

X nem szereti önmagát. Utálja a jellemtelen embereket.

*

Az ember kezdetben fiatal, később fiatalos, végül örökifjú.

F. L.

Terjed a kultúra...

Toncz Tibor rajza

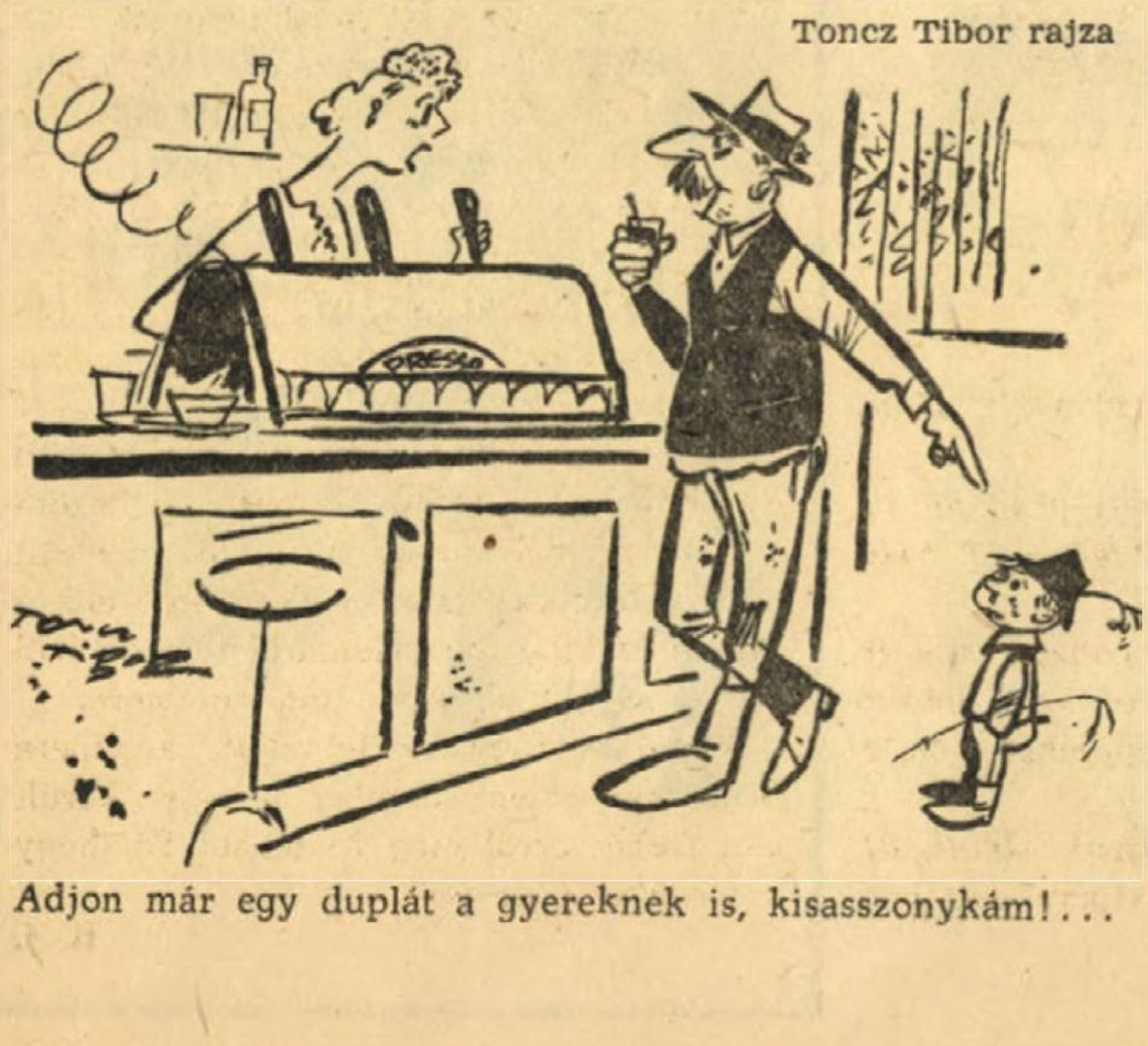

– Adjon már egy duplát a gyereknek is, kisasszonykám!...

A csodálatos magnó

Kaján Tibor rajza

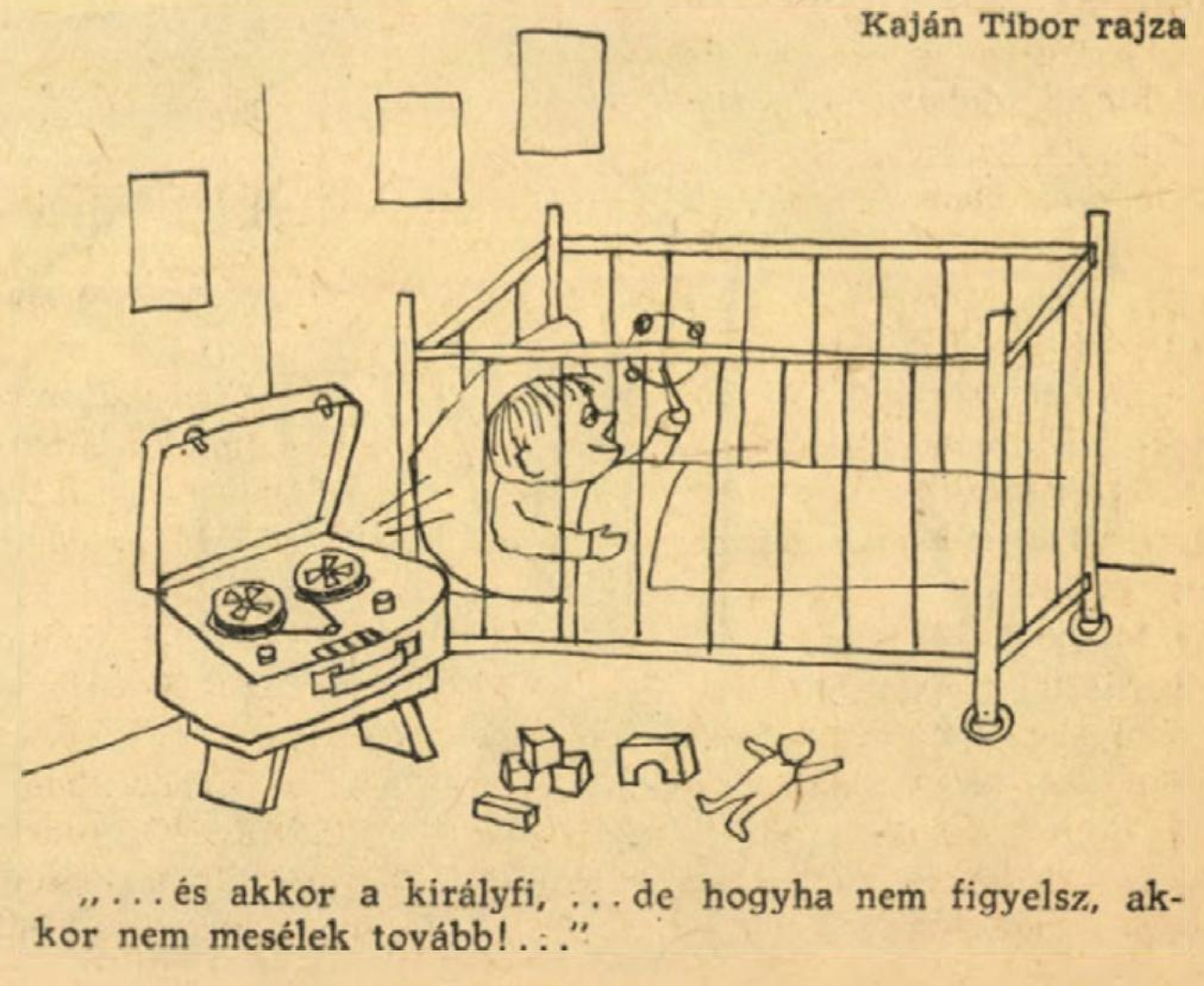

„...és akkor a királyfi, ...de hogyha nem figyelsz, akkor nem mesélek tovább!...”

Egy rémült uralkodó

Toncz Tibor rajza

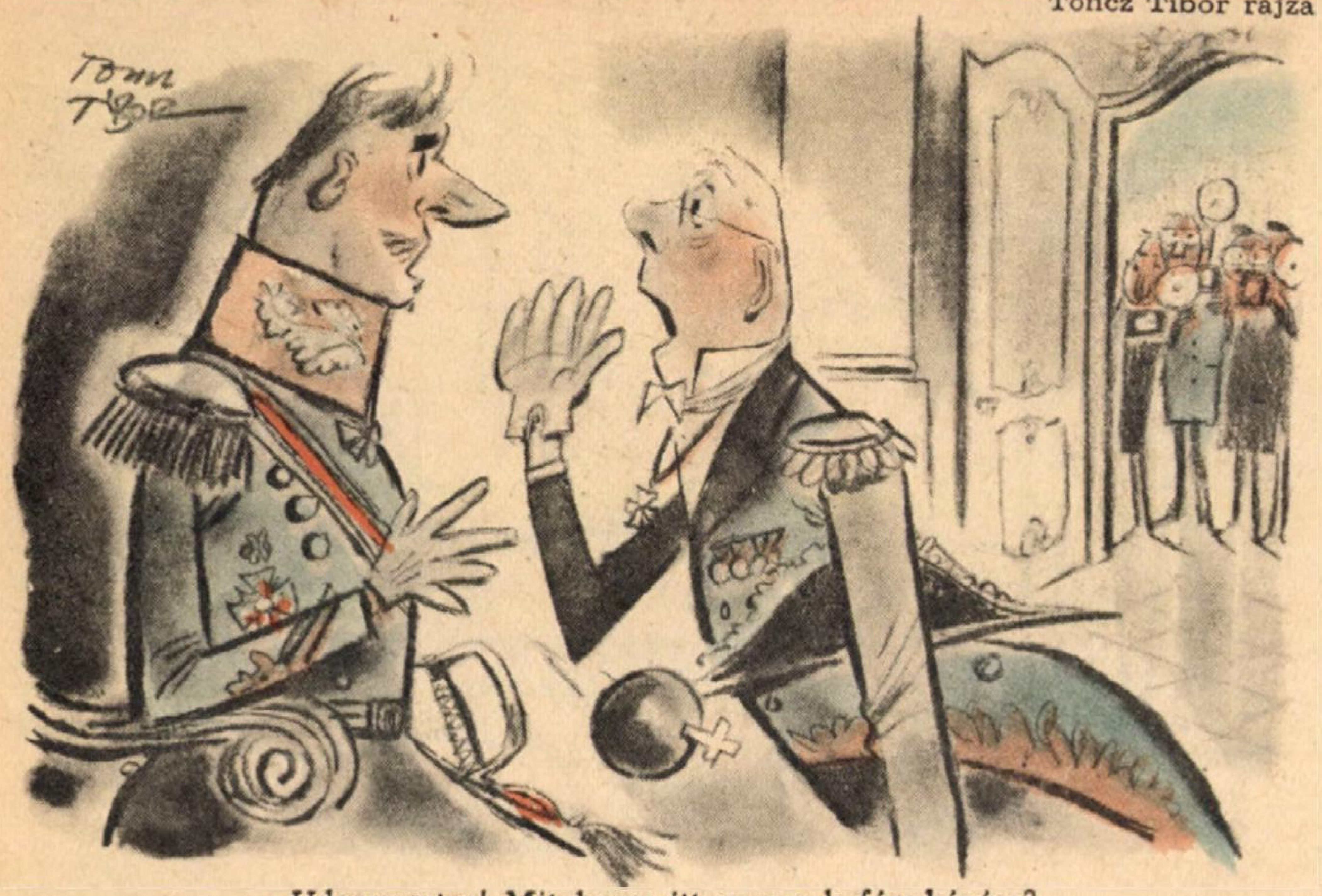

– Udvarmester! Mit keres itt ez a sok fényképész?
– Legyen erős, felség! Háztűznézőbe jöttek!

Érettségi idején

Mészáros András rajza

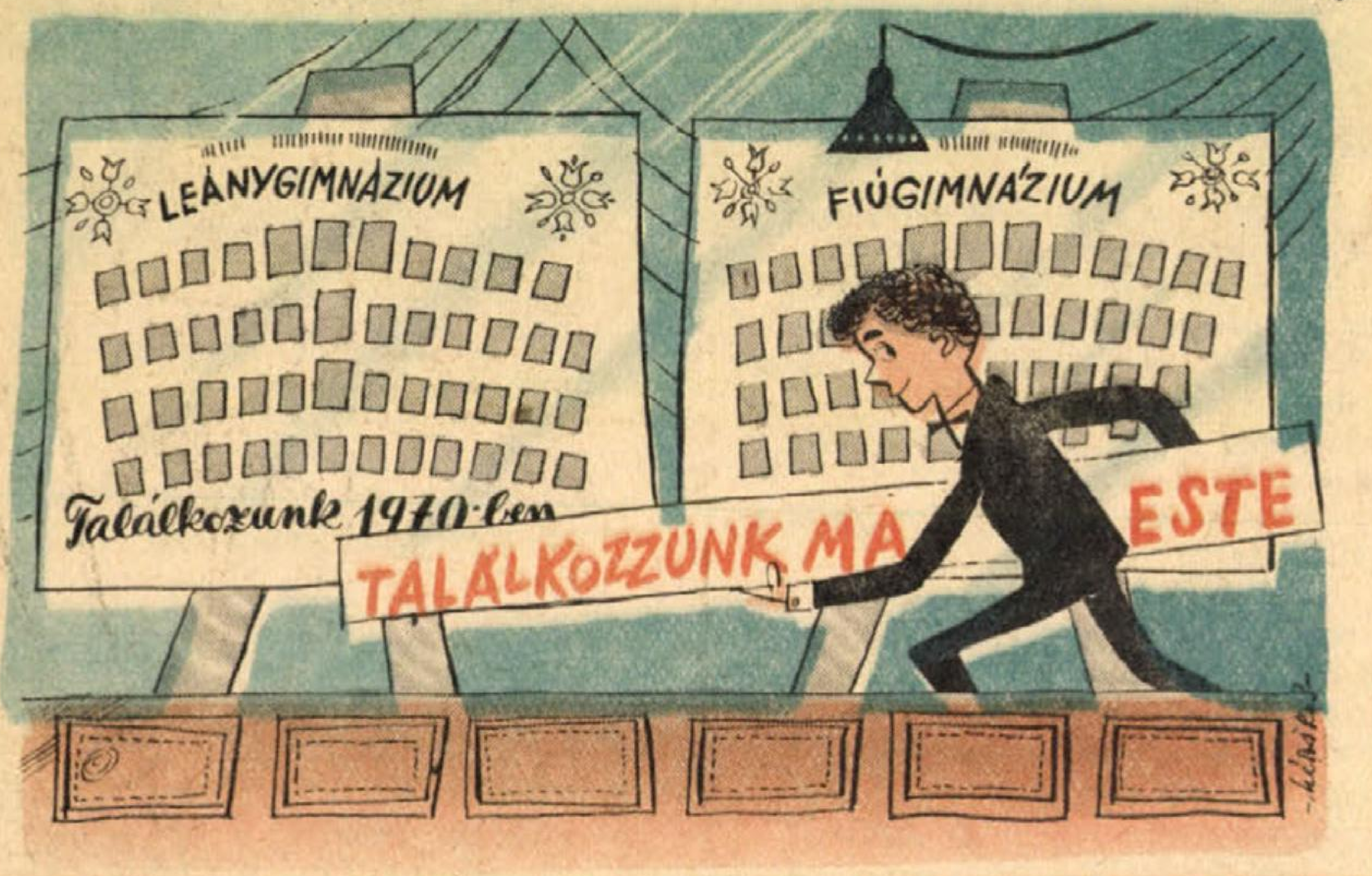

Pesti mama nyaral

Szür-Szabó József rajza

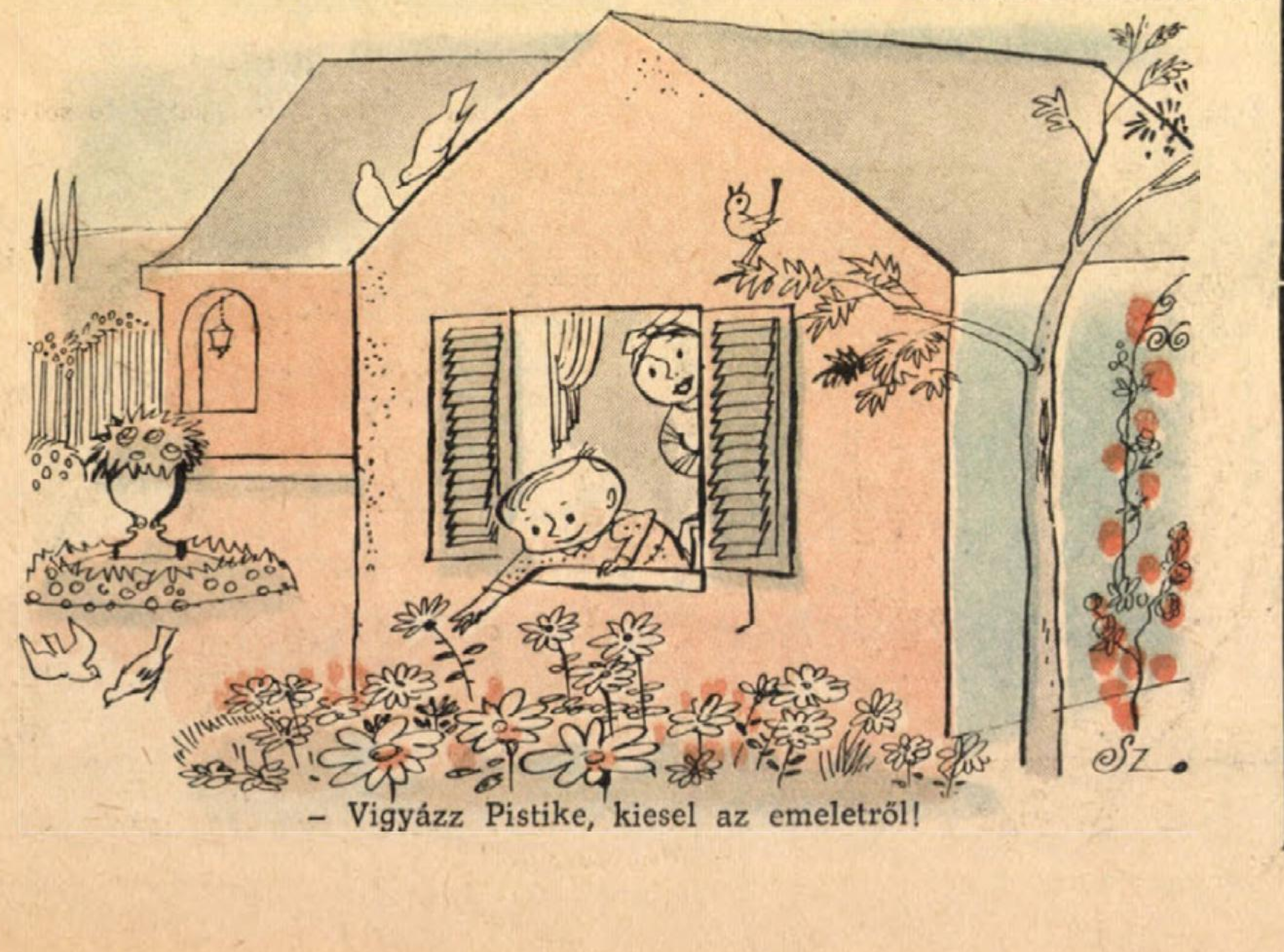

– Vigyázz Pistike, kiesel az emeletről!

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Amikor elvégeztem a színiiskolát, délvidéki színikerülethez kerültem. Tizennyolc esztendős voltam. Ez a kor nemcsak a színészi startot jelentette, hanem azt is, hogy könnyelmű és egy kicsit felelőtlen voltam, mint sok más tizennyolc éves.

Egy napon, előadás után, a zentai nagyvendéglőben ültem. Egyszerre csak megjelent asztalomnál a pincér és egy pohár bort tett az asztalomra. Csodálkozva néztem a borra és közöltem a pincérrel, hogy tévedés, én nem rendeltem italt.

— Küldték — mondta a pincér — és el kell fogadnia, mert itt Bácskában a legnagyobb sértésnek veszik, ha valaki a felkínált bort visszautasítja.

Mit tehettem, megittam a bort, mire a vendéglátók az asztalukhoz ültettek. Reggel nyolcig voltam társaságukban. Akkor jutott eszembe, hogy — mint vidéken akkoriban szokásos volt — reggel nyolckor kezdődik a próba a színházban. Mire odaértem, félkilenc volt. A színészek idegesen sétáltak a színpadon, nélkülem nem tudták elkezdeni a próbát. Sápadtan álltam Deréky Antal, a neves író és főrendező elé, aki rámkiáltott:

— Idehallgass, te pernahajder! Amit te csináltál, az a legnagyobb szemtelenség! Húsz meglett, népszerű színészt várakoztattál meg, te, a tizennyolc éves kezdő színész.

Ezután jobbról-balról pofonvágott. Jó erősen!

Ez a két pofon tanított meg engem a színpad és a kollégák iránti tiszteletre. Ezen a két pofonon fordult meg az életem. Ezért gondolok mindig szeretettel és hálával arra, aki adta, a derék Deréky Antalra . . .

Gózon Gyula

E heti hirdetésünk

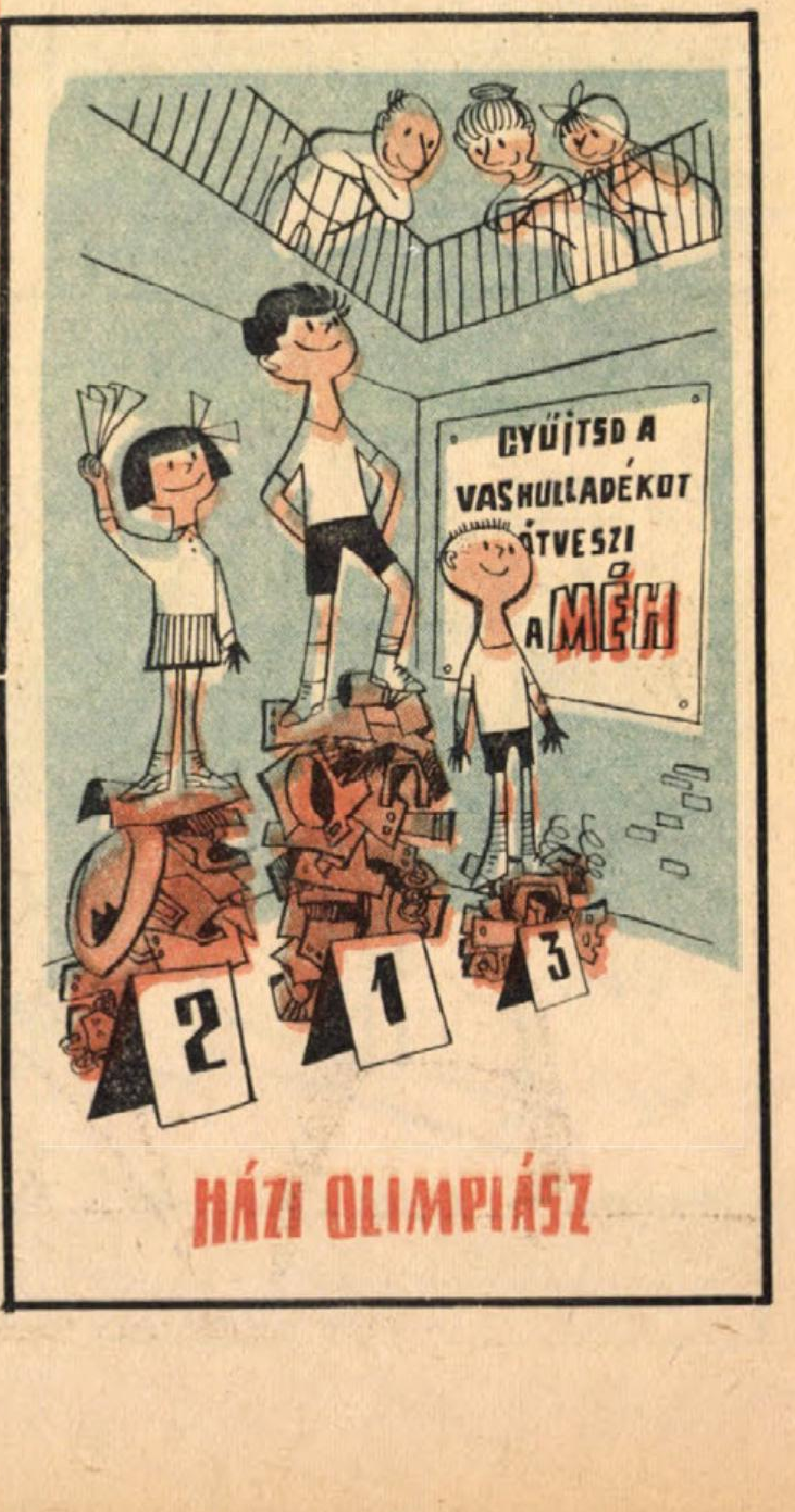
GYŰJTSD A VASHULLADÉKOT ÁTVESZI A MÉH
2
1
3
HÁZI OLIMPIÁSZ

Carlo Mauzoni:

a molyirtó

Pupák úr bemegy a drogériába.

– Bocsánat – mondja a drogistának –, tud adni valami szert, amely a gyapjúholmit megvédi a molytól?

– Hogyne – válaszolja a drogista. – Van molyirtónk, porban. Melegen ajánlhatom önnek.

– Remek! Akkor adjon, kérem, két motring gyapjúfonalat.

– Hogyan? – hűledezik a drogista.

– Adjon, kérem, két motring gyapjúfonalat.

– De hiszen ön molyirtót akar vásárolni? – kérdi a drogista.

– Mindenekelőtt gyapjúfonálra van szükségem – mondja Pupák úr. – Vagy talán azt hiszi, hogy molyirtóból lehet, teszem azt, pulóvert kötni?! Maga molyirtót használ, ha köt?

– De, kérem – dadog már a drogista – ön valami olyasmit kért, ami óvja a gyapjúholmit a molytól.

– De milyen gyapjúholmit?! – kérdi Pupák úr. – Meg tudná nekem mondani, hogy milyen gyapjúholmit óvjak meg a molytól?! Ha gyapjút akarok megvédeni a molytól, ahhoz ugyebár az kell, hogy gyapjúm legyen, vagyis maga először is gyapjút adjon el nekem.

– De én nem árulok gyapjút, én molyirtót tartok üzletemben – esedezik a drogista.

– Minek nekem molyirtó, ha nincs gyapjúm? Maga olyasmit akar eladni, aminek semmi hasznát sem veszi az ember. Ezek szerint ha gyapjúfonalat akarok vásárolni, másik üzletbe kell mennem. Rendben van. Akkor adjon nekem molyokat.

– Micsoda? – kiált fel kétségbeesetten a drogista. – Molyokat?

– Molyokat! – ismétli Pupák úr. – Csak nem akarja azt mondani, hogy molyokat sem tart? Minek van maga akkor egyáltalában a világon, hogy vinné el az ördög!

S Pupák úr elhagyja az üzlethelyiséget, miközben a drogistát szidalmazva bevágja az ajtót.

Olaszból fordította V. J.

Takarékossági plakátkiállítás nyílt meg

Hegedűs István rajza

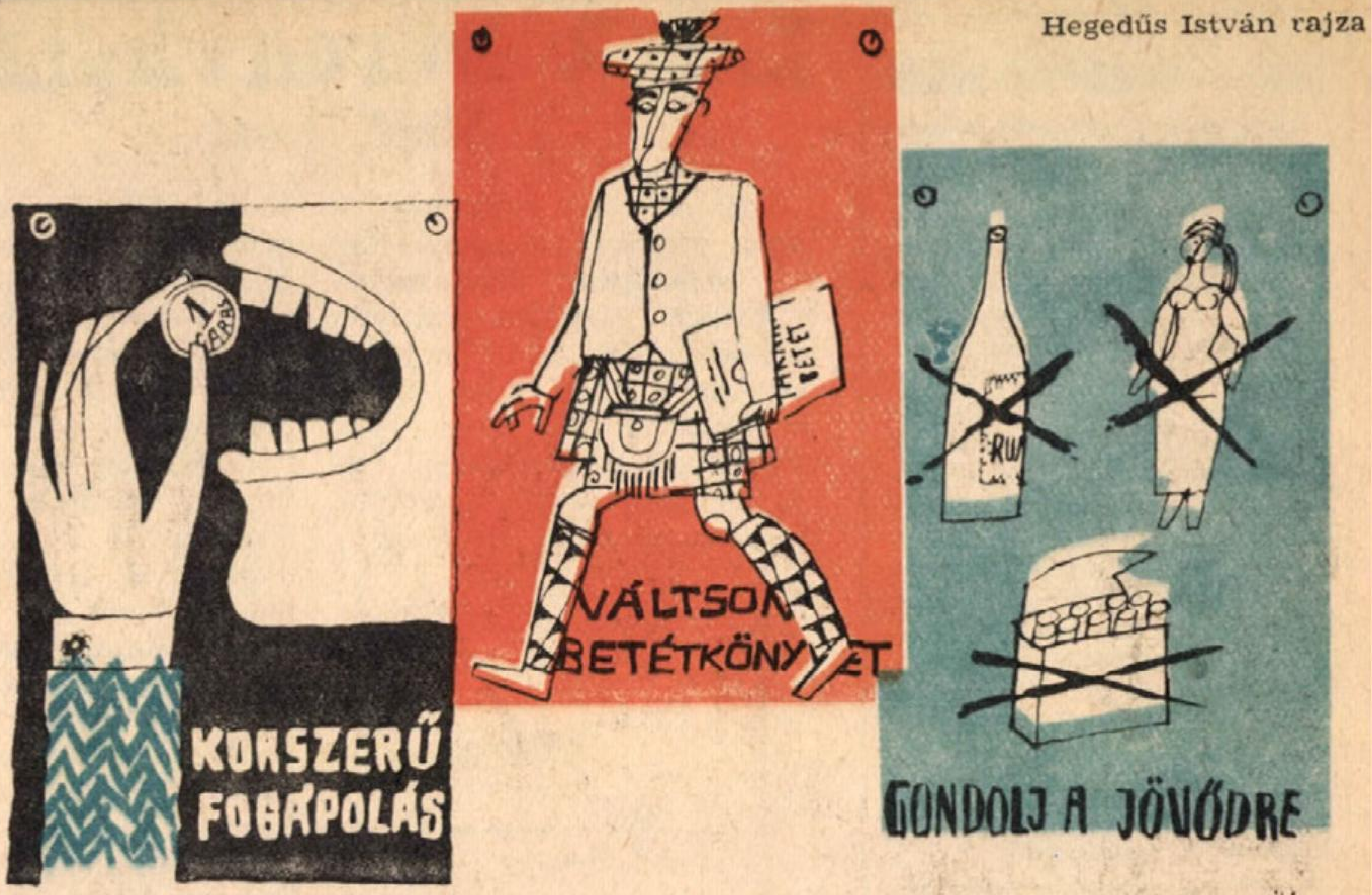

Néhány plakát-tervünk.

Könyvsiker

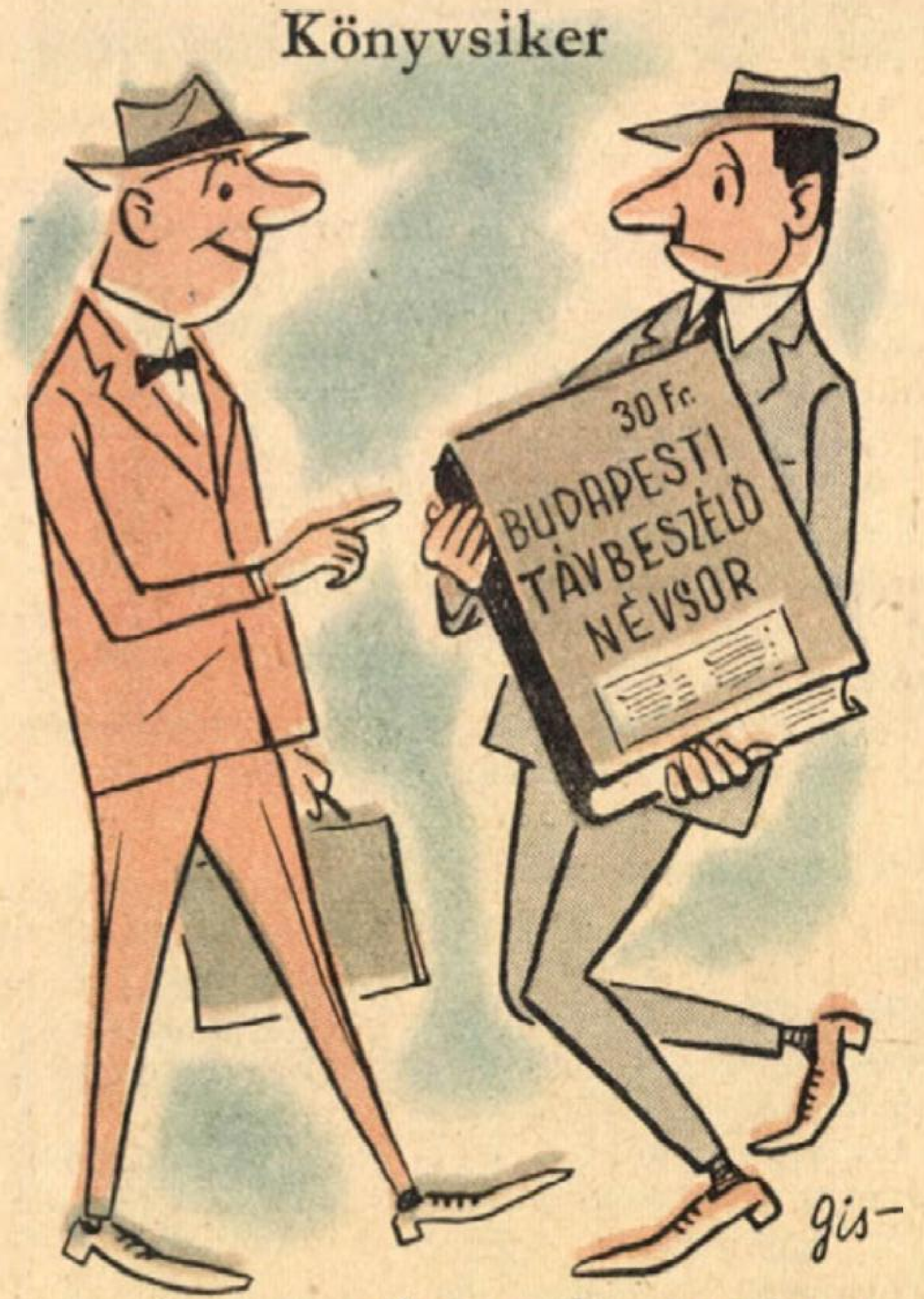

– Én nem váltottam ki, megvárom, míg kiadják az Olcsó Könyvtár sorozatban . . .

Erdei termékek mintaboltja nyílik

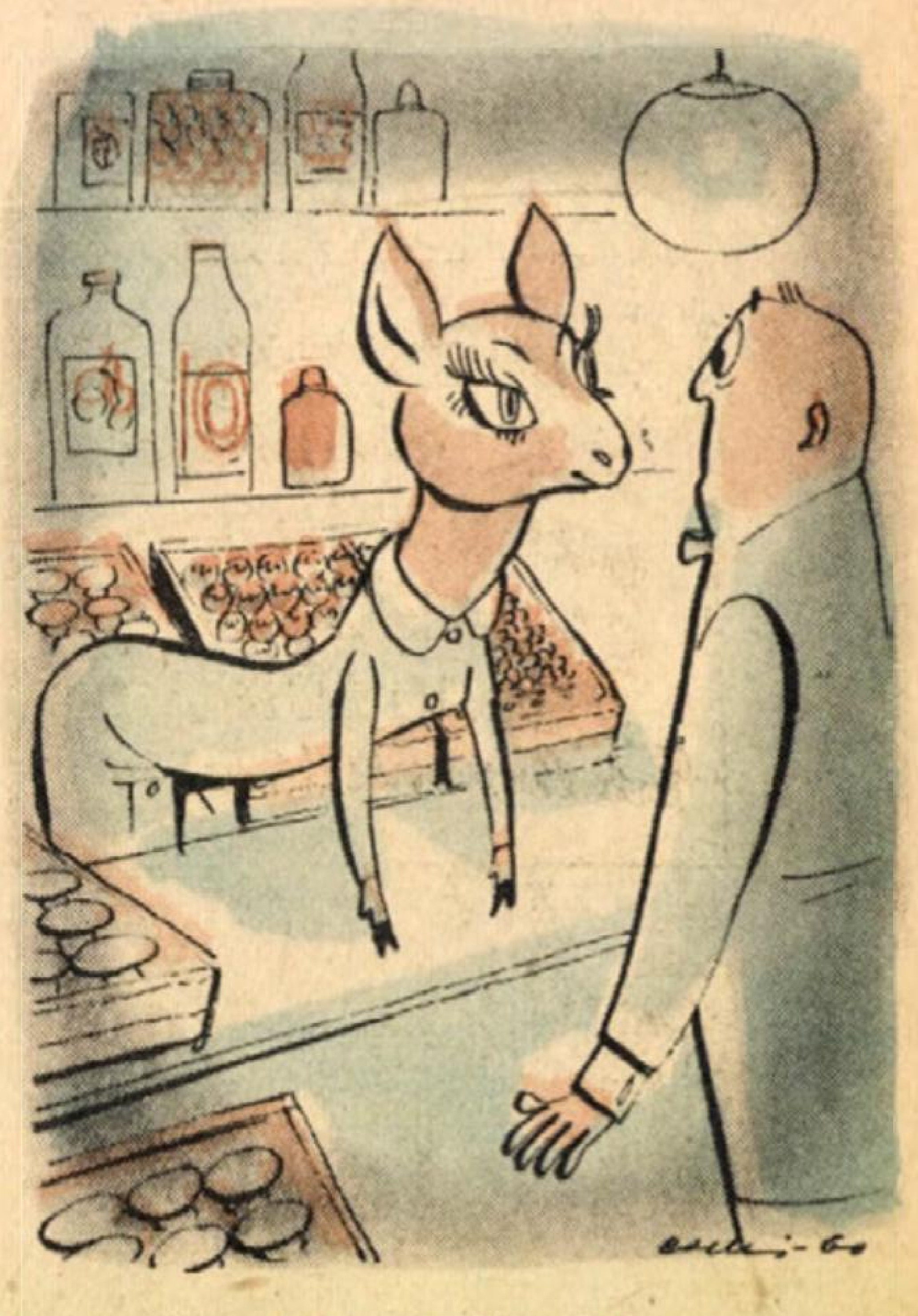

Stílusos elárusító.

Döntő pillanatok

Szűr-Szabó József rajza

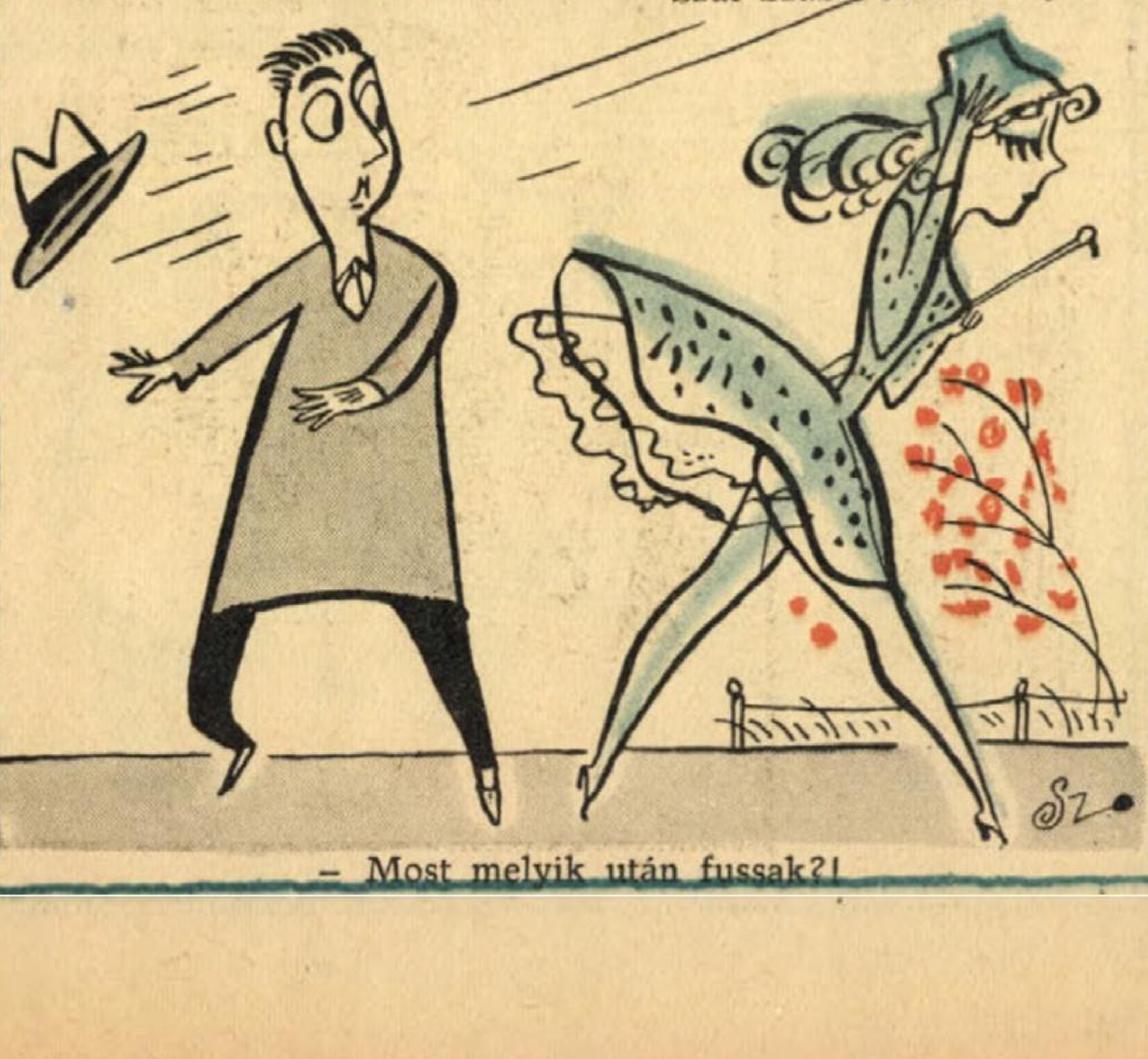

– Most melyik után fussak?!

Képességvizsgálat

Szűr-Szabó József rajza

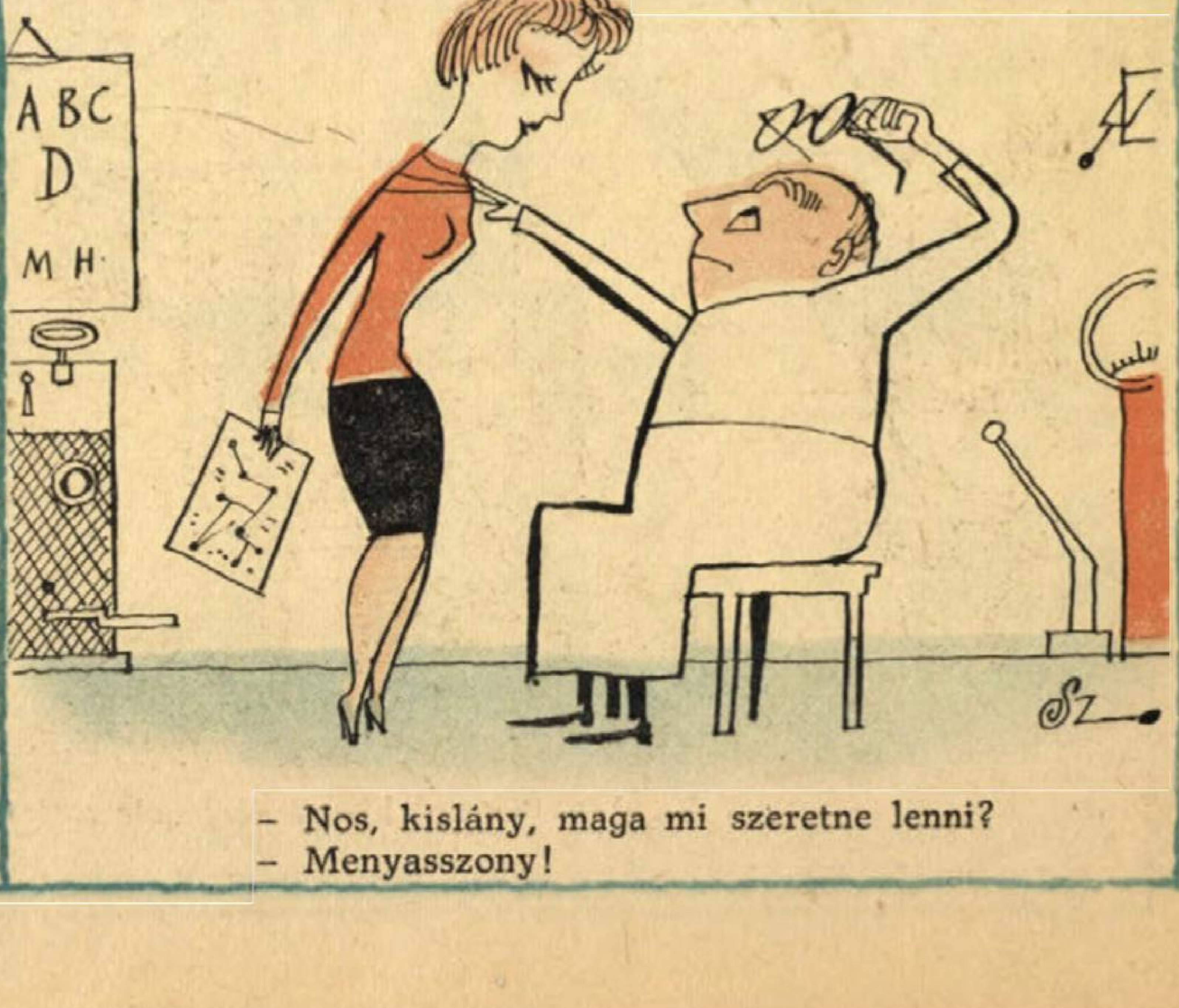

– Nos, kislány, maga mi szeretne lenni?
– Menyasszony!

Mozi – későnjövők nélkül

Sok borsot tört már mindnyájunk orra alá a későnjövő mozilátogató. Ő az, aki miatt egész sorok állnak fel, akik miatt a mozgó fejektől nem látni a képet, s a széknyikorgástól nem hallani a beszédet. Minden előadásnak megvannak a maga későnjövői, akik nem restellik megzavarni a pontosan érkező többség szórakozását. Nos, ezek ellen, s a filmelőadás zavartalansága védelmében érdekes újítást vezetett be a sztálinvárosi mozi. A későnjövőket csak a híradó utáni szünetben engedik be. Addig a büfében várakoznak.

Nem lehetne ezt a sztálinvárosi újítást a pesti mozikban is bevezetni?

Tavaszi kesergés

Mikor elindultam harisnyát vásárolni, nem is sejtettem, milyen nehéz dologra vállalkozom. Kezdetben „szempontjaim" is voltak: csík nélküli, vékony, világos női harisnyát szerettem volna vásárolni – különös tekintettel a tavaszra. Végigjártam jónéhány Röltexet és áruházat, de mindenhol csak

sötét színű
vastag szálú
nagy számú

harisnyát tudtak ajánlani.

Bármilyen rendellenességek mutatkoznak most az időjárásban – az idén is számítani lehetett a tavaszra. Nem tudom megérteni: miért árusítanak április végén csak téli harisnyát, s azt is protekciósan: csak nagylábú nők számára? . . .

(R—t)

Le a bürokráciával

Majd ősszel . . .

Úgy adódott, hogy egy 14 fogú, egyszerű vasgereblyére volt szükségem. Bandukolván a Rákóczi úton, mi sem volt természetesebb, mint hogy bementem a 61-es szám alatti, jól felszerelt Vasboltba, hogy megvegyem a kirakatban szerényen meghúzódó gereblyét. Kívánságomra az eladó röviden csak annyit felelt: Nincs. Mikor pedig a kirakatban levő gereblyére felhívtam figyelmét, kolléganője közbeszólt: „Hogy képzeli azt?!" Mire én is érveltem, ők is érveltek, de végül is gereblye nélkül távoztam.

Dehát gereblye kell, mert itt a tavaszi munka ideje! El is mentem másnap a Nyugatival szemben levő főfő szaküzletbe, a Lenin körútra. Amikor az egyik kis sarok-kirakatban rám vigyorgott a 14 fogú gereblye, bementem és előadtam kérelmemet. Nincs, – mondották –, majd őszre lesz. Említem itt is, hogy a kirakatban van, mire ők bölcsen azt válaszolták: jöjjek majd akkor, amikor újrarendezik a kirakatot . . .

Már-már belenyugodtam a gereblyétlenségbe, amikor a szerencsecsillagom a József körúti, 34-es számú Vasedénybolt elé vezényelt, ahol a kirakatban újra megpillantottam „Őt". „Itt, vagy sehol!" – jelszóval bemegyek és kérem a 14 fogút. „Nincs" – mondotta az eladó. A kirakatot már nem is mertem említeni, és távozni készültem, amikor a kassza mögül megszólalt a pénztáros kartársnő: „Tessék csak kijönni velem a kirakathoz. Viszem a kulcsot, és ha tetszik segíteni, egyesült erővel kivesszük a kirakatból a gereblyét."

Ezek után szeretném tudni, hogy is vagyunk ezzel a kirakat-tabuval? Miért lehetett itt a gereblyét kivenni a kirakatból és miért volt az az egyöntetű visszautasítás a másik két üzletben? És hogy még nehezebbé tegyem erre a kérdésre a választ, meg kell jegyeznem, hogy mindhárom üzletben a délelőtti időben voltam, amikor az eladóknak a legkevesebb a dolguk.

Toncz Tibor

Az érdekeltek hozzászólnak

„Hajnali ébresztő" címmel megjelent bírálatukra intézkedtünk, hogy este 10 óra és reggel 6 óra közötti időben a kocsik indítását csengőjelzés mellőzésével végezzék. A hangos kiáltások megszüntetésére is felhívtuk a kocsirendezők figyelmét. Reméljük, hogy ezek az intézkedések némileg elősegítik a Boráros téren lakók zavartalan éjszakai pihenését.

Főv. Villamosvasút
Igazgatási Osztály

Blokkal, vagy blokk nélkül?

A füzesabonyi állomás büféjében január 1-étől bevezették a blokk-rendszerű kiszolgálást. Azóta gyakran szemtanúja vagyok, hogy az ismerősöknek blokk nélkül is adnak ki italt. Így aztán az italféleségeknek körülbelül fele pénztári blokkra, míg a másik fele blokk nélkül kerül forgalomba, ami enyhén szólva, az eladók közvetlen bevételét szolgálja. Érdeklődésemre azt a meglepő választ kaptam, hogy ez azért van így, mert be akarják bizonyítani, hogy a blokk-rendszer bevezetése óta ráfizetéssel dolgozik a büfé. Erre a nyilvánvaló visszaélésre csak azután kérek választ a Ludas Matyiban, amikor az Utasellátó-központ is meggyőződött erről a kétségtelen csalási módszerről.

Z. L.

*

A bejelentéssel kapcsolatban meglepetésszerű ellenőrzést tartottunk a 74-es számú, füzesabonyi üzem III. osztályú várótermi söntésében. Ennek során megállapítottuk, hogy Kerekes István italmérő, dacára az ide vonatkozó tiltó rendelkezéseknek, az italokat készpénzért adta ki. Kerekes István italmérőt a fenti cselekményéért fegyelmi úton vonjuk felelősségre. A bejelentést köszönettel vettük.

Dr. Harsányi Zoltánné
Utasellátó V. igazgatója

Ez aztán bélyegző!

A Városi Tanács gondnoksága a Fővárosi Nyomdaipari Vállalat (Bp., VI., Lovag u. 17.) bélyegzőkészítő üzeménél megrendelt az egészségügyi osztály részére egy bélyegzőt, ami időre meg is érkezett. Ám legnagyobb meglepetésünkre az alábbi szöveget hagyta a papíron:

VÁROSI TANÁCS VB EGÉSZSÉGÜGYI O'
SZTÁLY
Kaposvár, Kossuth tér 1. Tel.: 15—70

Miért O? És miért SZTÁLY? És miért meós a meós, ha ilyen selejtes bélyegzőt kiad a kezéből?

Városi Tanács VB
Kaposvár.
Czár József

Nyiregyházi pillanatkép

Takács Zoltán rajza

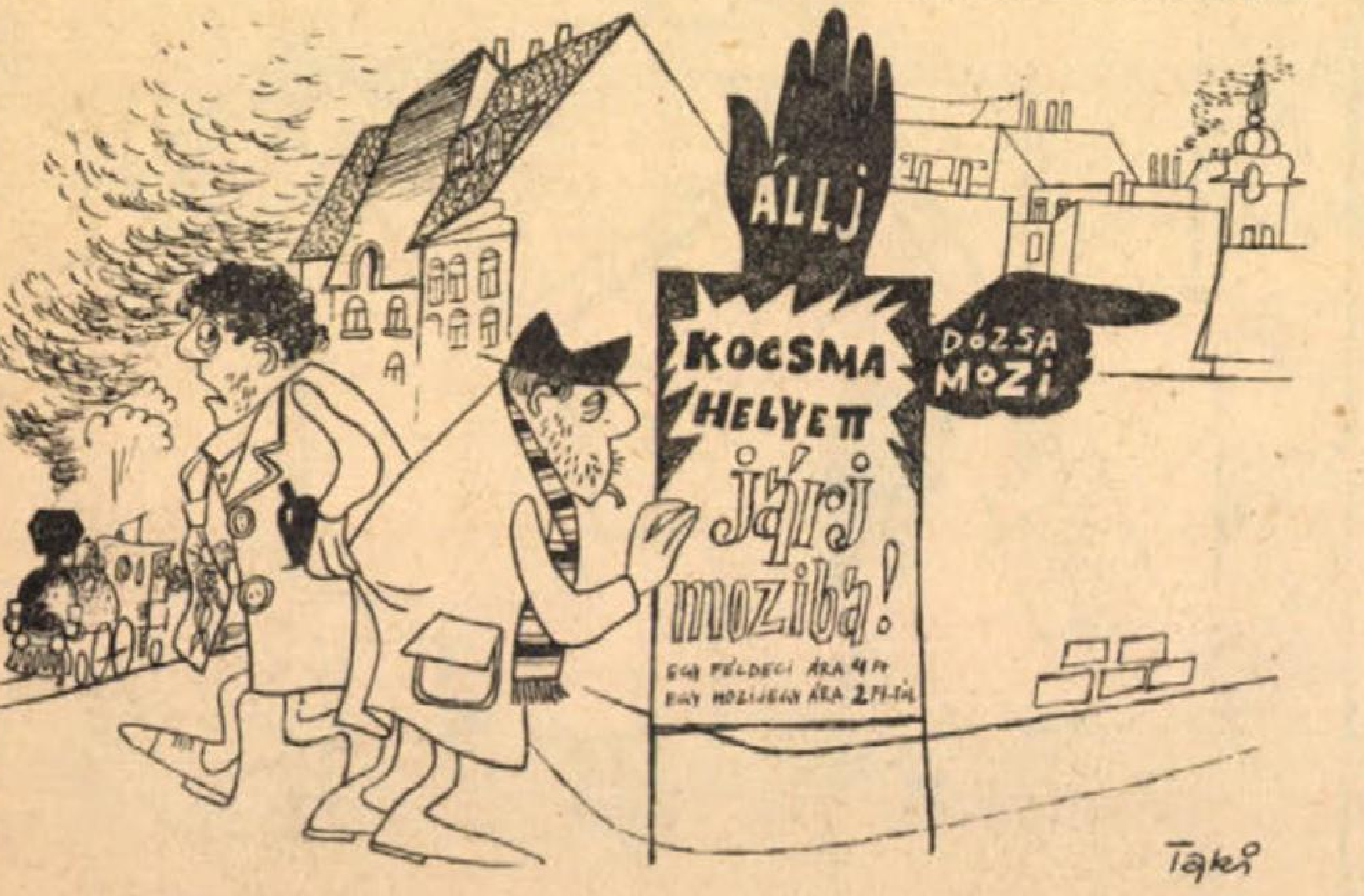

– Nézd csak, komám, olcsóbb a mozi, mint a fröccs!
– Hát aztán! Nem vagyok én olyan anyagias természetű . . .

A törzsvendég

Vasvári Anna rajza

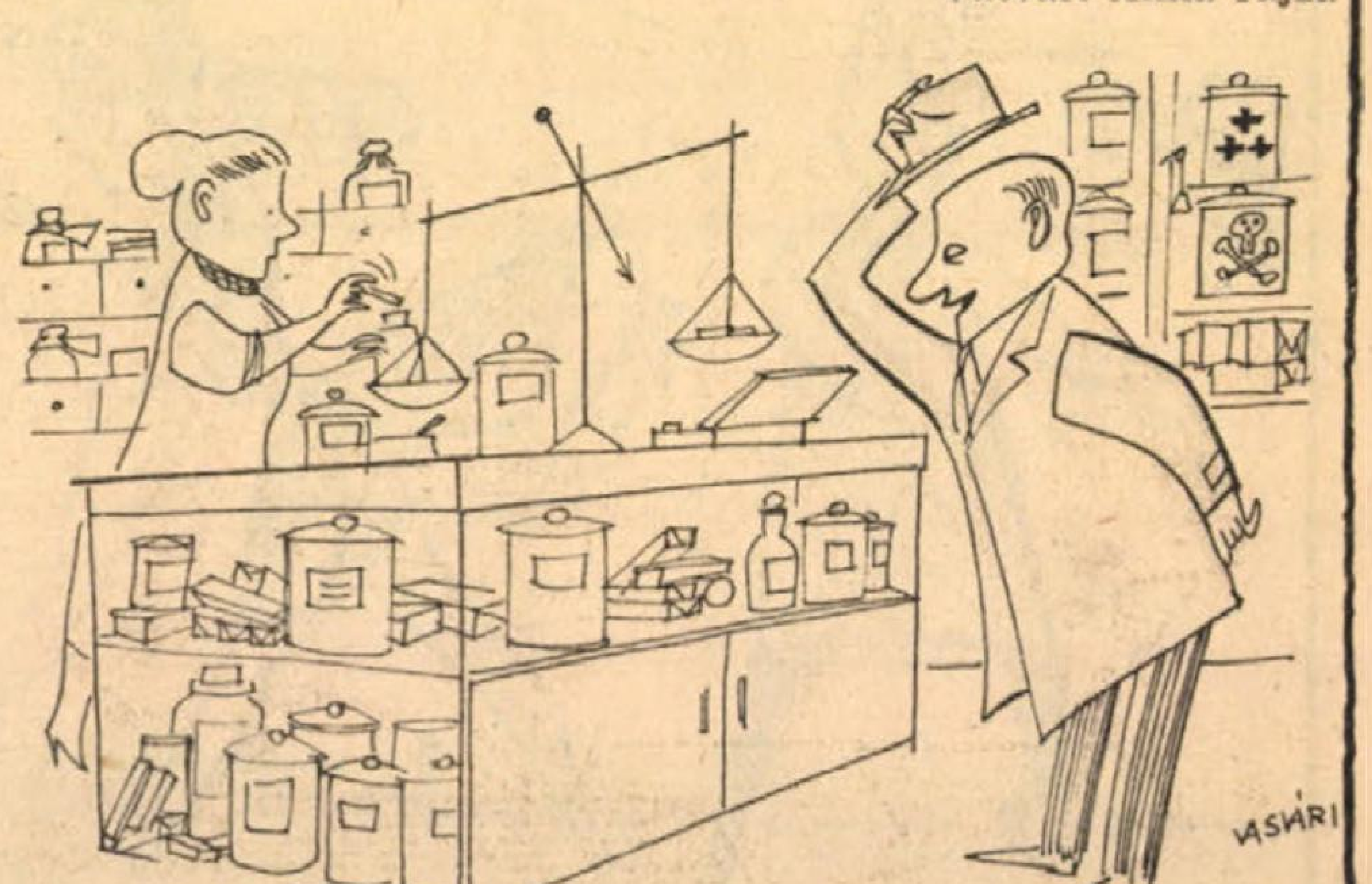

– Van valami új gyógyszerük?

Tavaszi ürügyek

Rügyet hoz a fa tavasszal,
Ürügyet az ember,
Mert ilyenkor, aki nem mer,
Bocsánatot nem nyer.

Későn jön a diák haza,
Vakmerően mondja:
— Kirándultunk. Nem jöhettem
Szokott időpontra.

Szegény mama vakon hiszi,
Dehogy gondol rája:
Csak kettesben rándult ki a
Kamasz-fiacskája.

*

Későn jön a férj, de nyomban
Magyarázza, mondja:
— Ötlet-nap volt. Nem jöhettem
Szokott időpontra.

A feleség hiszi, pedig
Nincs alapja semmi.
Csupán a férj ötlete volt
Sörözőbe menni.

*

Az asszonyka új kosztümöt,
Új kabátot rendel,
S a párjának így jelenti
Szendén sütött szemmel:

— Kényszerűség vitt e tettre,
Hiszen ismersz engem.
Tele van a szekrényem, de
Nem volt mit felvennem!

K. Tóth Lenke

Egyszerűsített ügymenet...

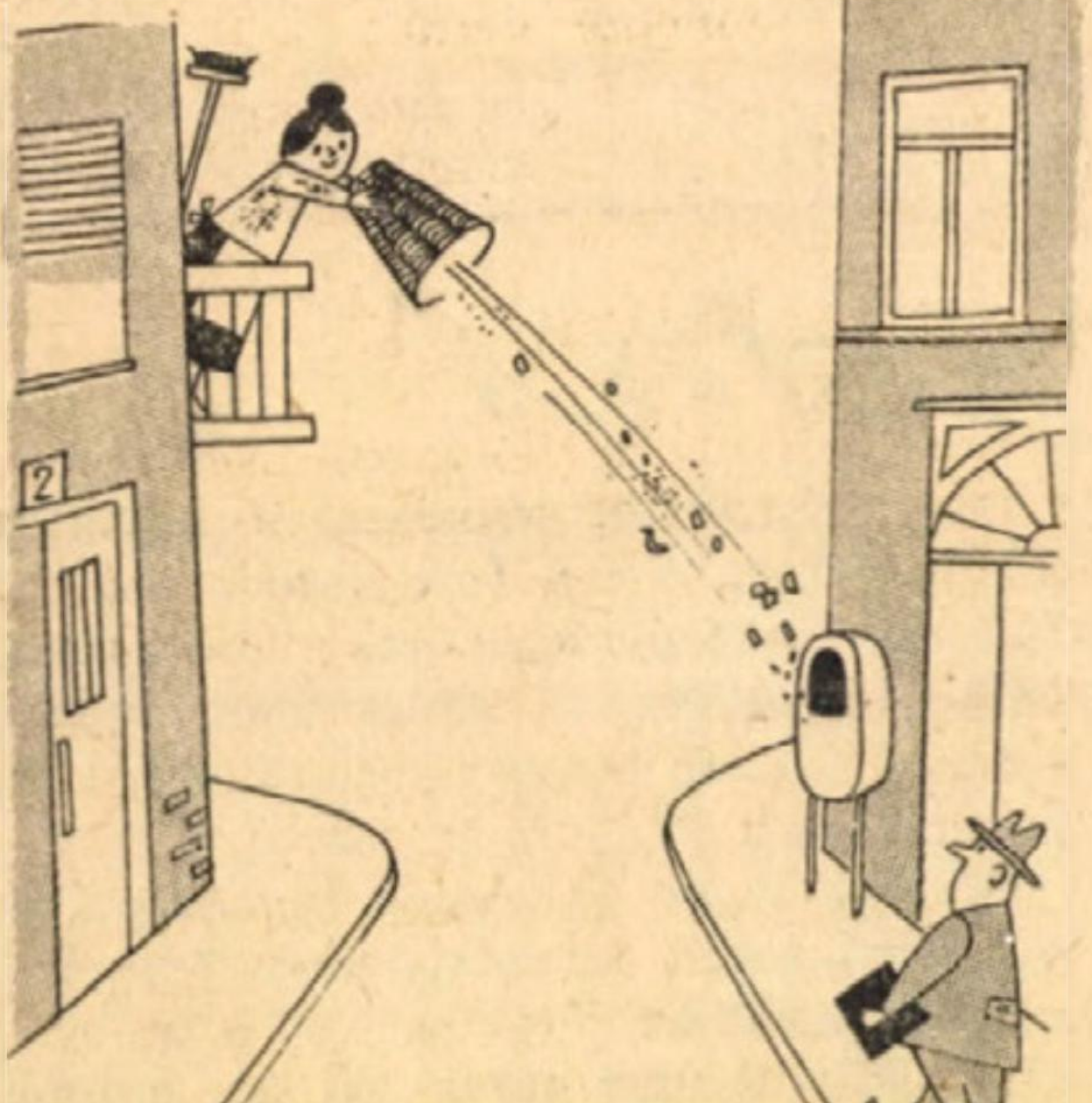

Terjeszkedik az Ipari Vásár

Mészáros András rajza

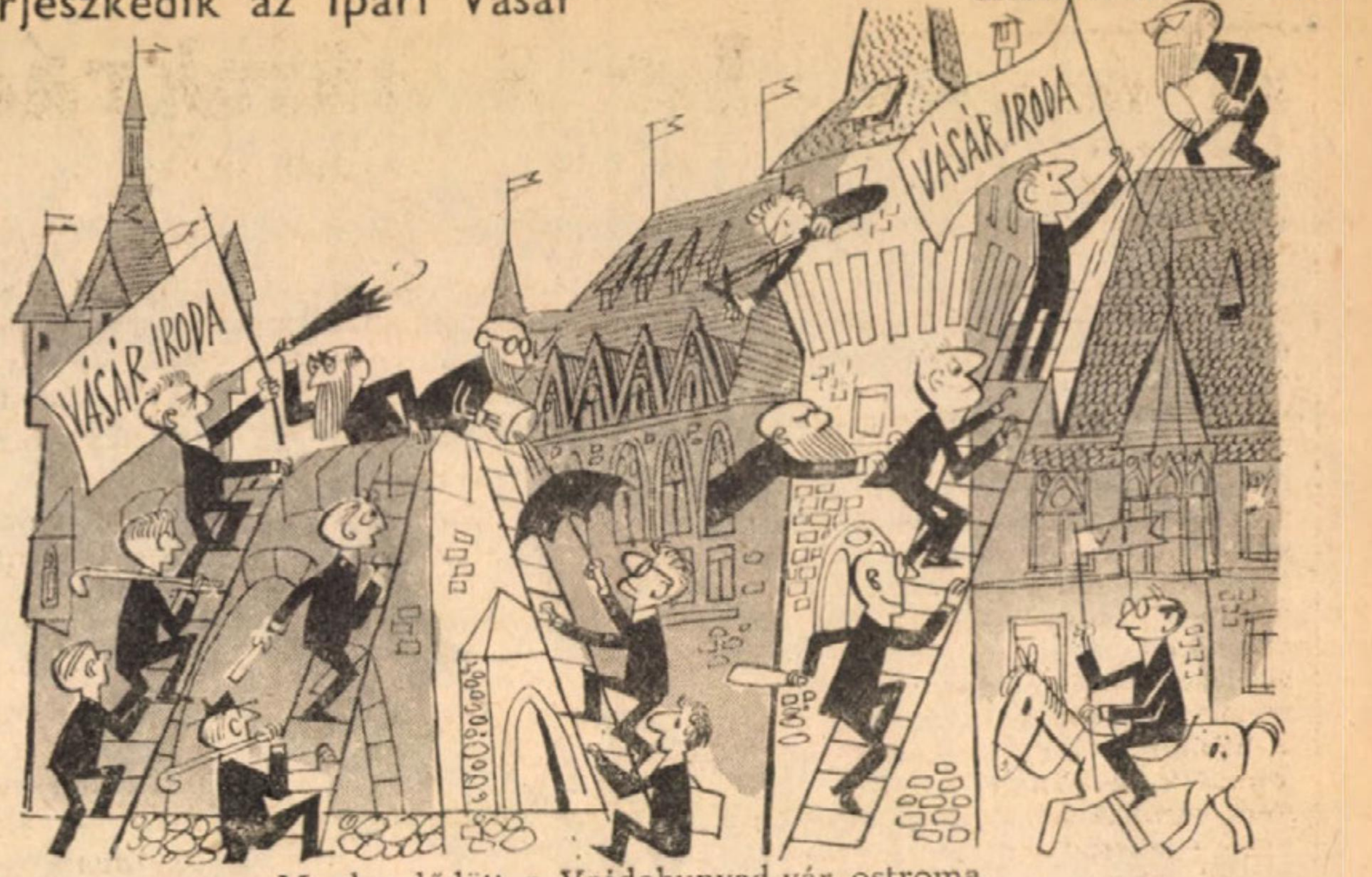

Megkezdődött a Vajdahunyad-vár ostroma.

KOLUMBUSZ TOJÁSA

Mindig jóleső örömmel olvasom el azokat az újsághíreket, amelyek a technika nagy haladásáról számolnak be. Tegnap is, amikor megtudtam, hogy a jövőben mágneses sündisznót használnak a járművek olajszűrésére, büszkeségtől dagadt a keblem. A szállítható emeletes házakról szóló tudósítás pedig egészen elképesztett. Hát ilyen is van? A házgyár elkészíti a négyemeletes házat, balkónnal, vízvezetékkel, gáz- és villanykályhával, azután elszállítja oda, ahol majd lakni fognak benne.

Boldog voltam, hogy a XX. század gyermeke vagyok akkor is, amikor a légpárnás vonatról, az úszó kutatóintézetről és a fémporból készült fémlemezekről olvastam.

Ugyanabban a lapban azt is hírül adták, hogy különleges kísérleti atomreaktoron is dolgoznak a tudósok, amely a 102-es rendszámú elemnél is nehezebb elemet tud előállítani.

Nagyon örültem ennek a hírnek is, de még nagyobb volt a megelégedésem, amikor megtudtam, hogy traktorokkal mehetünk a Déli Sarkra.

Jó érzéssel dőltem hátra karosszékemben, amikor szemem a lap következő oldalára tévedt. Ott a panaszosleveleket közölték. Megtudtam, hogy egy zuglói házban féléve nem jár a lift. Egy olvasó azt panaszolta, hogy a vízvezeték csepeg és a Házkezelési Igazgatóság nem csináltatja meg. Egy harmadik levélíró azon siránkozott, hogy esős időben beázik a tető és tönkreteszi a bútorait.

És ekkor világosodott meg az elmém, ekkor jöttem rá arra, hogy az embereket nagyon egyszerű módon boldoggá lehetne tenni.

Csak sorrend kérdése a dolog. A technika rovatban azt kellene közölni, hogy a zuglói házban állandóan jár a lift, hogy a tető kitűnően szigetel. Azt is ebben a rovatban kellene hírül adni, hogy a technika legújabb vívmánya szerint készült vízcsap nem csöpög és a víz csak akkor folyik, ha a csapot kinyitják.

És fordítva, a panaszoslevelek rovatában kellene siránkozni azon, hogy még mindig nem lehet fémporból lemezt csinálni, hogy egy kicsit késik a légpárnás vonat elkészítése, hogy még nem oldották meg a kész házak szállítását, hogy várni kell az úszó kutatóintézet üzembehelyezésére és kapacitáshiány miatt egyelőre nem használnak mágneses sündisznót olajszűrésre.

Kolumbus tojása az egész...

Palásti László

Megindult a „Virágos erkély”-mozgalom

Toncz Tibor rajza

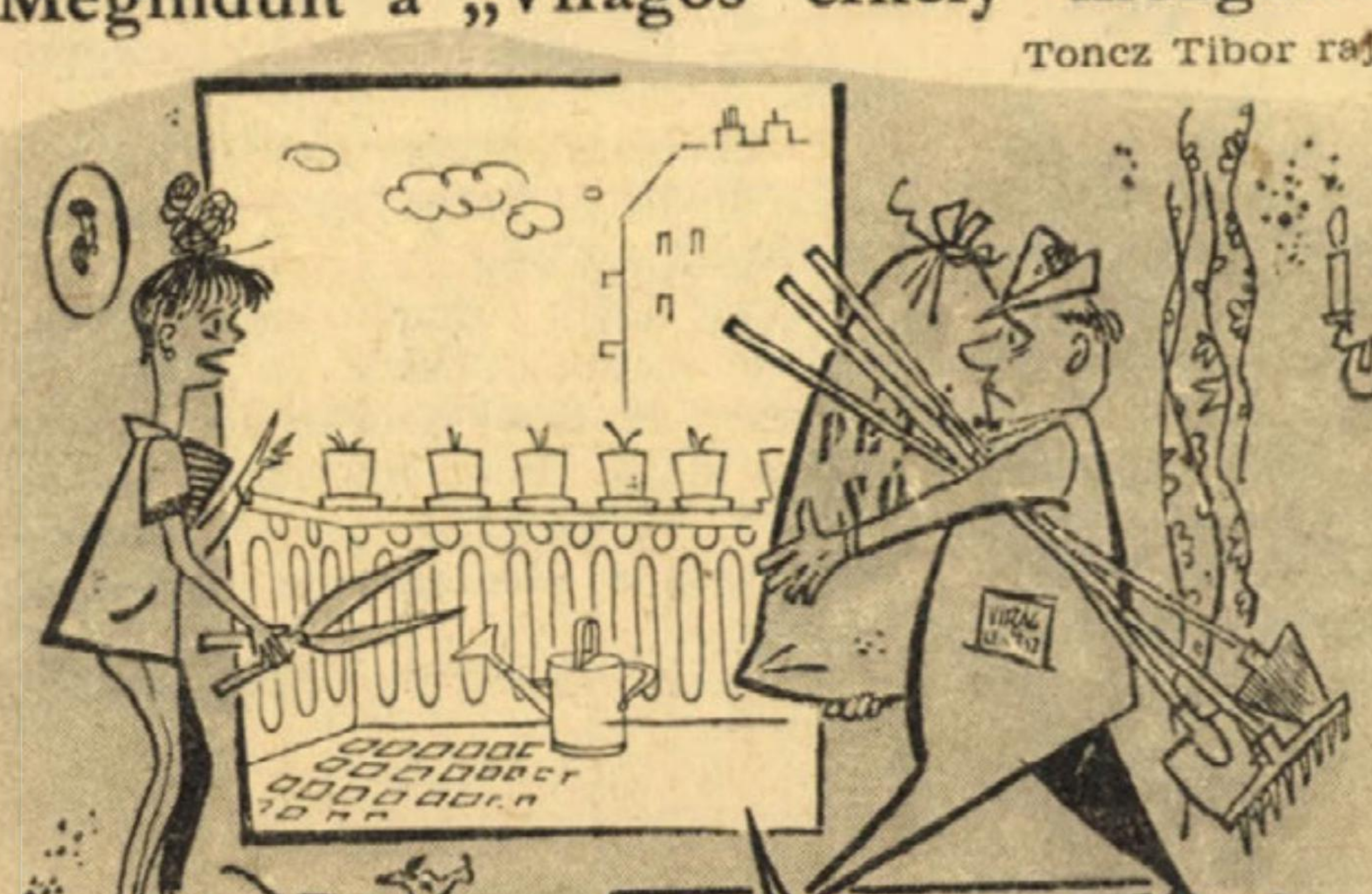

– Ejnye, tudod, mit felejtettem felírni, Dönci? Fűnyírógépet!...

A fejlődés útján

Várnai György rajza

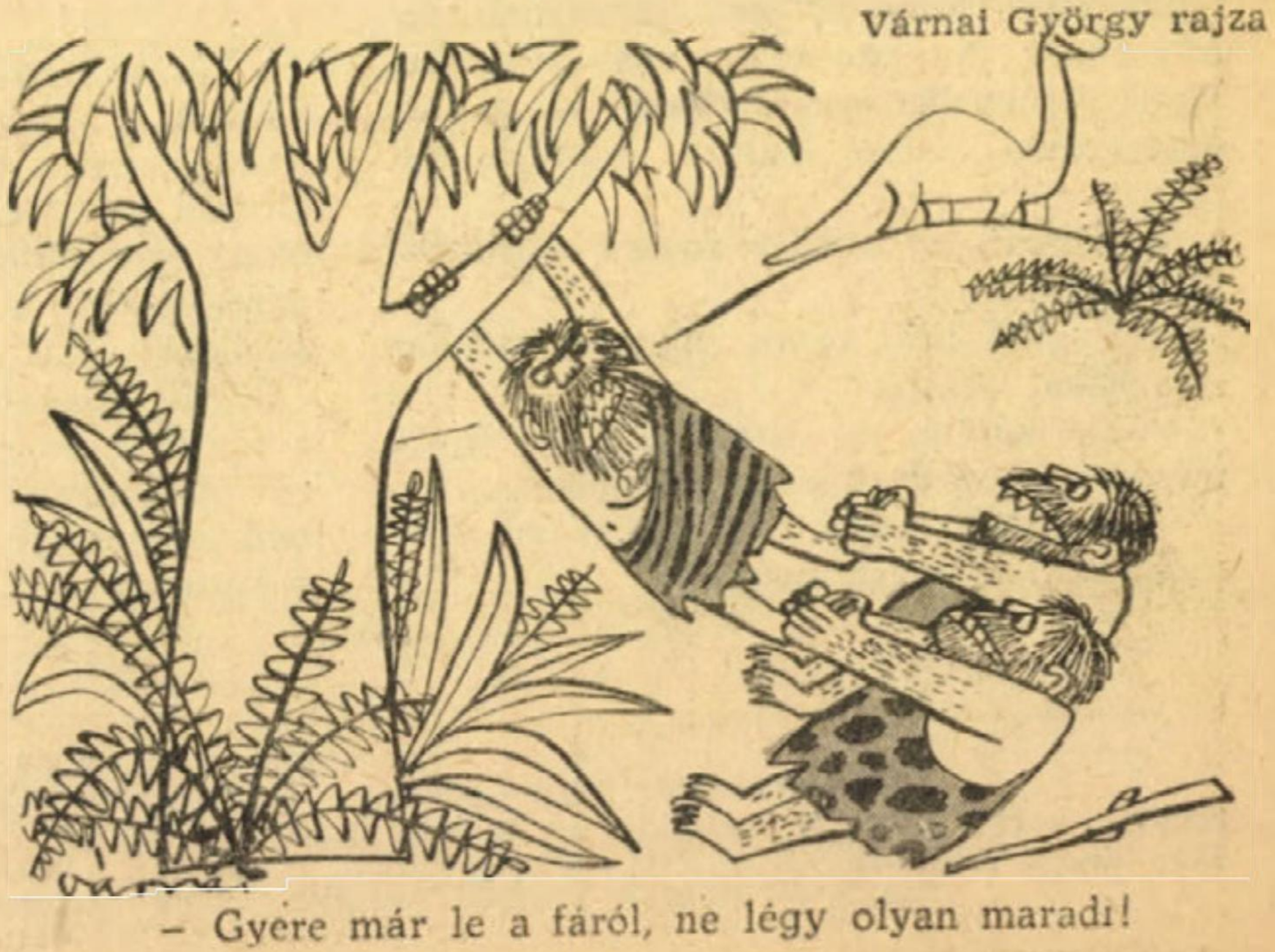

– Gyere már le a fáról, ne légy olyan maradi!

Nem Szinyei-Merse festette

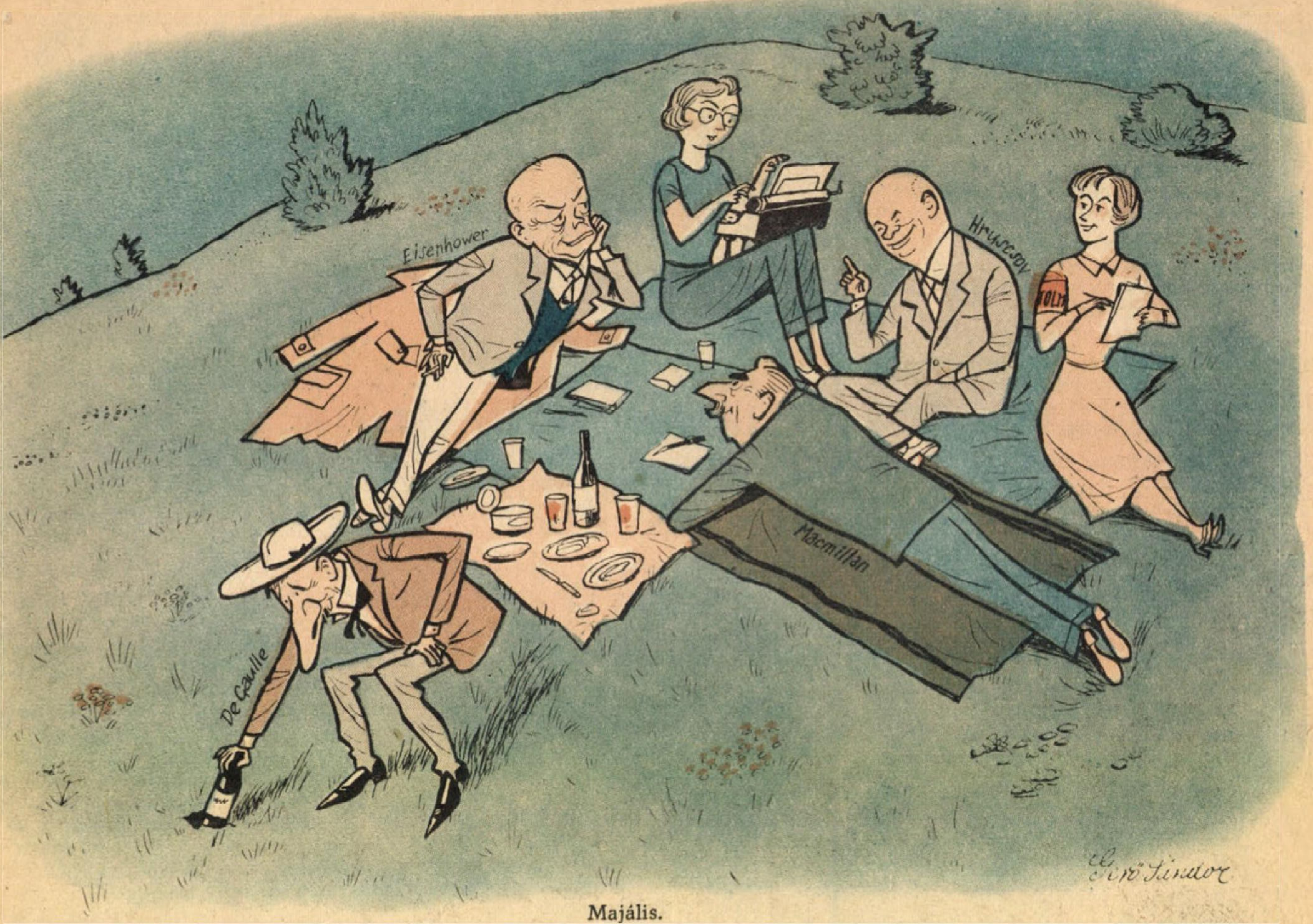

Majális.

Az erőszakos utas

Mikor egy órával az indulás előtt felszálltunk a kiskőrösi vonatra, még nem sejtettem, hogy a házasélet nevelőhatásának milyen szép demonstrációját fogom végigélvezni.

A vonatba egyébként azért ültünk be ilyen korán, mert szombaton a kiskőrösi vonaton egy gombostűt sem lehet elejteni. Kőrösön ugyanis jó és olcsó bort mérnek. Amellett rendkívül érdekes Petőfi-emlékek is vannak ott.

Mi, a barátommal, kivételesen a bor miatt mentünk le aznap. Röviddel indulás előtt a barátom leszállt újságot venni. Alighogy kiment, kivágódott az ajtó, és megjelent egy óriási termetű, vadászkalapos férfi, kezében két húszliteres demizsonnal. Az istentelen nagy üvegeket játszi könnyedséggel röpítette fel a csomagtartóba, aztán leült a barátom helyére.

– Kérem, az a hely foglalt – mondtam szelíden.

– Foglalt hely nincs. Ez nem színház – röffent vissza.

– De kérem, a barátom egy órája már itt ül, csak leszállt valamiért.

– Ne szállt volna le. Maga meg ne molesztáljon, mert megjárja.

Elöntött a Szent Antal dühe. Egy pillanatra szem elől tévesztettem a reális erőviszonyokat, és mérgesen sziszegtem:

– Álljon fel, vagy ... vagy ...

Az ipse tényleg felállt. Megfogta a kabátom gallérját, felemelt a levegőbe, és rázogatni kezdett.

– Te, az édesanyád jó hét szenvedésit, hát te nem tudod kivel beszélsz! Én vagyok a Vastag Péter! Tudod, te patkány, hogy a Vastag Péter hogy szokott elbánni az ilyen alakokkal? Széttaposom őket! Széttaposom! Húzódj be kisfiam a sarokba és kussolj, mert kidoblak az ablakon!

Ezzel visszalökött az ülésre, leporolta a tenyerét és visszaült a barátom helyére. Amennyire akkor gondolkozni tudtam, megállapítottam, hogy a helyzet reménytelen.

Az események azonban a következő két percben döntő fordulatot vettek. A fülkébe benézett egy aprócska asszony. Mikor meglátta az emberemet, felsikoltott: – Szóval itt vagy, te csavargó! Már megint az italon járt az eszed!

Vastag Péter láthatólag igyekezett magát korlátozott lehetőségeihez képest kicsire összehúzni.

– Többet nem jársz túl az eszemen! Mikor kisomfordáltál otthonról, mindjárt megnéztem, ott vannak-e a demizsonok. Hát a fenét voltak! Te züllött tekergő, így pocsékolod el a szabadságodat! Minden két hétben egy nap! Meg az a drága pénz! Borra! Na indulás haza!

– De anyukám ... – nyöszörgött a férfi.

– Semmi anyukám! Pakold fel a demizsonjaidat és indíts haza! Majd otthon megkapod a többit.

Vastag felállt, lekapkodta az üvegeket és kioldalgott a fülkéből. Én odaálltam az ablakhoz, és fehér zsebkendőmet lobogtattam utána. Mondtam volna egy szívbőljövő istenhozzádot is, ha előző beavatkozásánál nem haraptam volna el a nyelvemet.

Gajdos László

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.1742 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.